BESTSELLER

LISA KLEYPAS

EDITURA MIRON

S-A ÎNTÎMPLAT ÎNTR-O TOAMNĂ

S-A ÎNTÎMPLAT LA BAL...
S-A ÎNTÎMPLAT ÎN GRĂDINĂ...

Table of Contents

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18

CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
EPILOG

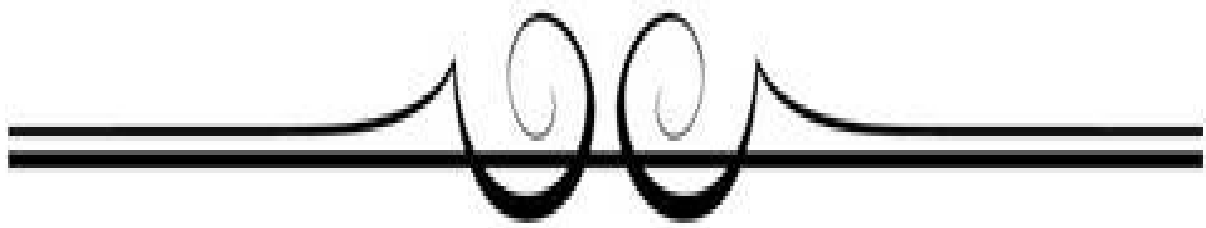

LISA KLEYPAS

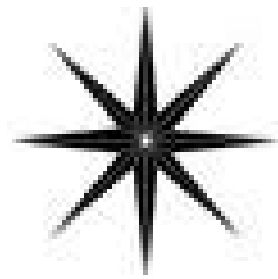

S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTR-O TOAMNĂ

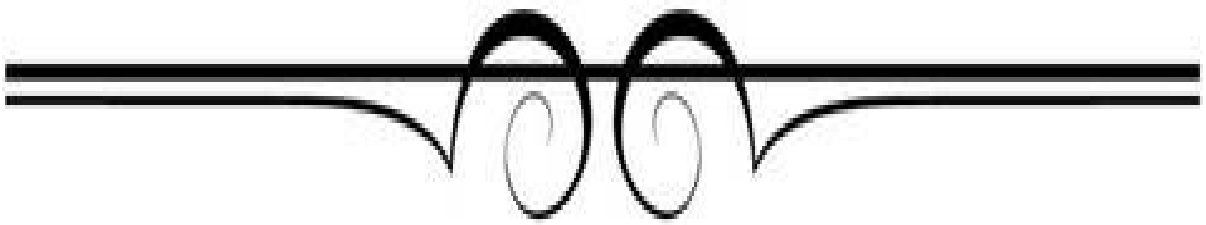

PROLOG

Londra, 1843

Două tinere stăteau în pragul parfumeriei, împingându-se nerăbdătoare una pe alta.

— Chiar trebuie să

intrăm? întreba cea mai mică, cu accent american, parcă împotrivindu-se. Întotdeauna m-au plictisit de moarte locurile acestea, Lillian, în care tu stai şi miroşi parfumuri cu orele…

— N-ai decât să rămâi în trăsură, cu

servitoarea.

— E şi mai plictisitor! în plus, nu te pot lăsa singură nicio clipă. Fără mine dai imediat de vreun necaz.

Fata mai înaltă a izbucnit în râs şi a intrat în magazinul slab luminat.

— Nu vrei să mă

protejezi ca să nu dau de necaz. Pur şi simplu nu vrei să ratezi ceva.

— Din nefericire sunt slabe şansele de a găsi aventura într-un magazin de parfumuri, i-a răspuns ea cu amărăciune.

Fetele au chicotit când au dat cu ochii de

un bătrân cu ochelari, aflat dincolo de tejgheaua din stejar care se-ntindea aproape pe toată lungimea magazinului.

— Eşti absolut sigură, domnişoară? Există oameni care cred că parfumul este magic. Şi că anumite arome pot

reînvia fantomele iubirilor trecute.

— Fantome? a repetat Daisy, intrigată, iar sora ei i-a replicat:

— Nu a spus-o ad litteram, dragă. Parfumul nu poate trezi o fantomă. Şi nici nu poate fi cu adevărat magic. E doar un

amestec de particule aromate care călătoresc în receptorii olfactivi ai nasului.

Domnul Phineas Nettle le privea cu interes pe cele două fete. Niciuna dintre ele nu era frumoasă în stil convenţional, deşi erau izbitoare datorită tenului

roz, a părului des, negru şi al trăsăturilor comune tuturor fetelor americane.

— Poftim, a făcut el semn spre peretele din spate, acoperit de rafturi. Sunteţi binevenite, domnişoarelor…

— Bowman, a spus

fata cea mare. Lillian şi Daisy Bowman. A privit spre femeia blondă şi elegantă pe care o servea bătrânul, înţelegând că nu le putea oferi deocamdată ajutorul lui.

În timp ce clienta cea nehotărâtă ezita între o mulţime de parfumuri pe

care i ie prezentase Nettle, cele două fete căutau prin rafturi, scotocind printre parfumuri, pomezi, creme, săpunuri şi alte produse pentru frumuseţe. Se găseau acolo uleiuri de baie în sticluţe rotunde, cutii metalice cu creme din

diferite plante şi cutiuţe cu pastile violet pentru împrospătarea respiraţiei. Pe rafturile de jos erau adevărate comori: lumânări parfumate, săculeţi cu săruri, boluri cu potpourri-uri şi borcane minuscule cu balsamuri. Nettle a observat că

Daisy, cea mai mică dintre surori, privea totul fără prea mare entuziasm, spre deosebire de Lillian, care se oprise în faţa unui raft cu arome pure. De trandafiri, oleandru, iasomie, bergamote şi câte şi mai câte. Ridica sticluţele de culoarea

ambrei, le deschidea cu grijă şi inspira.

Într-un final, femeia blondă a ales unul dintre parfumuri şi a ieşit. Clopoţelul de deasupra uşii a sunat vesel atunci când aceasta s-a închis.

Lillian, care se întorsese să o privească

pe femeia care pleca, a murmurat gânditoare:

— Mă întreb de ce majoritatea blondelor miros a ambră…

— Te referi la parfumul pe care îl folosesc? a întrebat-o Daisy.

— Nu. Aşa le miroase pielea. A ambră

şi câteodată a miere.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o amuzată sora ei mai mică. Oamenii nu miros a nimic, cu excepţia celor care au nevoie urgentă de o baie.

— Ba au miros, să ştii, i-a spus Lillian. Fiecare are mirosul lui…

nu-mi spune că nu ai observat. Pielea unora miroase a migdală, unii miros a violete, în timp ce alţii…

— Alţii miros a prune, a sevă de palmier sau a fân proaspăt cosit, a adăugat Nettle.

Lillian l-a privit cu

satisfacţie:

— Exact aşa este!

Nettle şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu grijă, timp în care îşi punea în gând zeci de întrebări. Era oare posibil? Oare fata aceasta putea într-adevăr să distingă mirosul intrinsec al

fiecărei persoane? El putea, dar acesta era un dar rar şi nu auzise de vreo femeie care să-l fi avut.

Lillian a scos din gentuţa cu mărgele pe care o avea la încheietură o hârtie împăturită şi s-a apropiat de el.

— Am aici formula unui parfum, dar nu sunt sigură în privinţa proporţiilor ingredientelor. Aţi putea să mi-l preparaţi?

Nettle a desfăcut hârtia şi a citit lista, ridicând uşor o sprinceană.

— E o combinaţie

neconvenţională, dar foarte interesantă. Este destul de reuşită, după părerea mea. A privit-o cu interes. Pot să te întreb cum ai obţinut această formulă, domnişoară Bowman?

— E din capul meu. Un zâmbet larg i-a îndulcit trăsăturile. Am

încercat să mă gândesc la aromele cele mai eficiente în alchimia mea. Dar proporţiile mi se par dificil de stabilit.

Nettle a citit din nou formula. I se întâmpla adesea ca un client să-i ceară un parfum care să aibă un miros predominant de

trandafiri sau lavandă, dar nimeni nu-i mai dăduse până atunci o asemenea listă. Interesant era că selecţia aromelor era neobişnuită şi totuşi armonioasă. Poate că reuşise această combinaţie dintr-o pură întâmplare.

Curios să vadă cum stăteau într-adevăr lucrurile, i-a spus:

— Pot să-ţi arăt câteva dintre parfumurile mele, domnişoară Bowman?

— Bineînţeles, i-a răspuns încântată Lillian. S-a apropiat de tejgheaua pe care Nettle

a aşezat o sticluţă din cristal plină cu un lichid strălucitor. Ce faceţi? l-a întrebat văzând că a lăsat să cadă câteva picături pe o batistă din în.

— Parfumul nu trebuie mirosit direct din sticluţă, i-a explicat Nettle întinzându-i

batista. Trebuie mai întâi să-l aerezi să se evapore alcoolul şi va rămâne adevărata aromă. Ce mirosuri poţi detecta din acest parfum, domnişoară Bowman?

Chiar şi cei mai experimentaţi specialişti ar fi făcut eforturi mari

pentru a separa componentele parfumului… minute sau chiar ore de inhalări repetate pentru a discerne pe rând ingredientele.

Lillian a inspirat parfumul de pe batistă. Fără ezitare, l-a uimit pe Nettle, identificând

compoziţia, cu fineţea unui pianist care îşi citeşte partitura.

— Flori de portocal… bergamote… ambră cenuşie şi muşchi de copac. A făcut o pauză şi l-a privit uşor uimită. Muşchi de copac într-un parfum?

Nettle o privea uluit:

Persoanele obişnuite aveau o capacitate limitată de a recunoaşte componentele unui miros complex. Poate că erau în stare să recunoască un ingredient primar, un miros evident ca acela de trandafir, sau lămâie, sau mentă, dar

rafinamentele unui parfum anume nu puteau fi detectate cu uşurinţă.

Nettle i-a zâmbit, încercând să se adune. Adeseori, în formula parfumurilor lui adăuga note uşor ciudate, care dădeau adâncime şi textură, dar nimeni nu le

mai ghicise până atunci.

— Uite, încearcă un altul. A scos o altă batistă curată pe care a impregnat-o cu un alt parfum.

Lillian şi-a îndeplinit misiunea cu aceeaşi uşurinţă miraculoasă.

— Bergamote… tuberoze… tămâie… A

ezitat, a inspirat încă o dată lăsând ca aromele bogate să îi umple plămânii. Şi cafea.

— *Cafea*? a exclamat sora ei Daisy. Şi s-a aplecat să miroasă şi ea sticluţa. Nu miroase deloc a cafea.

Lillian l-a privit

întrebător pe Nettle, iar acesta i-a zâmbit, confirmându-i spusele.

— Da, e cafea. A clătinat din cap cu admiraţie. Ai un adevărat dar, domnişoară Bowman.

Lillian a ridicat din umeri şi a răspuns:

— Un dar care nu

îmi foloseşte la nimic atunci când trebuie să îmi caut un soţ. Acesta este norocul meu – să am un talent absolut inutil. M-aş fi bucurat mai mult dacă aveam o voce plăcută sau eram o mare frumuseţe. Mama spune că-i chiar nepoliticos ca unei

doamne să-i placă să miroasă lucruri.

— Nu şi în magazinul meu, i-a răspuns Nettle.

Au continuat să discute despre arome, aşa cum alţii ar fi discutat despre obiectele de artă văzute într-un muzeu: mirosul

dulce şi viu al unei păduri după câteva zile de ploaie; mirosul de malţ al brizei mării; mirosul bogat şi savuros al unei trufe; mirosul proaspăt al cerului din care cad fulgi de zăpadă. Daisy şi-a pierdut curând interesul şi a început să se

plimbe printre rafturi, să deschidă borcănelele cu pudră care o făceau să strănute.

Conversaţia a continuat iar Nettle a aflat că tatăl celor două fete avea o afacere la New York care includea şi producerea de săpunuri. Din vizitele

oficiale la laboratoarele şi fabricile companiei, Lillian dobândise cunoştinţe rudimentare despre arome şi despre amestecuri. Ajutase chiar la inventarea unui miros anume pentru săpunurile Bowman. Poate că nu fusese instruită, dar era evident

că avea nişte calităţi extraordinare. Din păcate, tot talentul ei nu avea să fie folosit din cauză că era femeie.

— Am un parfum pe care aş vrea să ţi-l arăt, domnişoară Bowman. Vrei să mă aştepţi aici până îl aduc?

Curioasă, Lillian a

dat din cap şi şi-a sprijinit coatele pe tejghea, în timp ce Nettle a dispărut după o perdea care masca uşa depozitului. Încăperea era plină de caiete cu formule, de sticluţe cu extracte şi tincturi şi de rafturi cu ustensile, pâlnii, recipienţi de

mixare şi pahare de măsurat – tot ce era necesar în meseria lui. Pe unul din rafturile de sus erau aşezate câteva volume legate în pânză cu texte vechi, galice şi greceşti despre arta parfumeriei. Un parfumier bun era în parte alchimist, în parte

artist şi în parte vrăjitor.

Nettle s-a urcat pe o scară din lemn şi a luat o cutie mică din lemn de pin de pe raftul cel mai de sus. S-a întors şi a aşezat cutia de tejghea. Cele două surori Bowman îl priveau atente în timp ce el deschidea încuietoarea

minusculă din aramă, scoţând la iveală o sticluţă sigilată cu ceară. Era cea mai de preţ esenţă pe care o avusese vreodată Nettle.

A desigilat sticluţa, a picurat un strop preţios pe o batistă şi i-a întins-o lui Lillian. La început,

parfumul părea uşor, aproape de nesesizat. Dar după ce îl inspirai devenea surprinzător de voluptuos, lăsând în urma lui şi uşoare influenţe dulci.

Lillian l-a privit pe deasupra batistei:

— Ce este?

— O orhidee rară

care miroase doar noaptea, i-a răspuns Nettle. Petalele sunt de un alb pur, mult mai delicate decât cele ale iasomiei. Parfumul nu se poate obţine încălzind florile, pentru că sunt prea fragile.

— Înseamnă că totul se face la rece? a

murmurat Lillian referindu-se la procesul de a presa petalele preţioase în materiale îmbibate cu grăsime până când acestea se impregnau cu parfumul lor, după care era folosit un solvent pe bază de alcool pentru a extrage esenţă pură.

— Da.

Ea a mai inspirat o dată parfumul extravagant.

— Cum se numeşte orhideea?

— Doamna nopţii.

Daisy a chicotit încântată.

— Pare titlul unuia dintre romanele pe care

mama nu mă lasă să le citesc.

— Ţi-aş sugera să foloseşti acest parfum de orhidee în locul lavandei din formula ta, a spus Nettle. E mai scump, dar – după părerea mea – este nota de bază perfectă.

— Cu cât e mai

scump? l-a întrebat Lillian, făcând ochii mari atunci când a auzit preţul. Dumnezeule, e mai mult decât greutatea lui în aur.

Nettle a ridicat sticluţa în lumină, iar lichidul a strălucit asemenea diamantelor.

— Mă tem că magia

nu e deloc ieftină.

Lillian a râs, dar privirea ei încă mai urmărea fascinată sticluţa preţioasă.

— Acest parfum va face ca magia să aibă loc, a insistat el zâmbindu-i. O să mai adaug şi un ingredient secret care să îi

sporească efectul.

Fermecată dar şi neîncrezătoare, Lillian i-a spus lui Nettle că avea să se întoarcă ceva mai târziu să ia parfumul. A plătit aroma promisă şi a ieşit însoţită de sora ei mai mică. Dintr-o privire şi-a dat seama că Daisy, care avea o imaginaţie

foarte bogată, se gândea deja numai la formule magice şi ingrediente secrete.

— Mă laşi şi pe mine să-ţi încerc parfumul magic, Lillian?

— Nu împart eu cu tine totul mereu?

— Nu.

Lillian a izbucnit în

râs. În ciuda pretinsei lor rivalităţi, cele două surori erau bune prietene şi aliate. Dar, în ciuda apropierii, erau foarte diferite. Daisy era o idealistă, o visătoare care alterna între isteţimea unui copil şi inteligenţa sclipitoare. Lillian avea limba foarte

ascuţită, ridicând un zid de apărare între ea şi restul lumii. Era cinică şi avea un muşcător simţ al umorului. Era foarte loială celor câţiva oameni din jurul ei, mai ales prietenelor pe care le cunoscuse stând deoparte la fiecare bal şi serată din sezonul

trecut. Lillian, Daisy şi prietenele lor Annabelle Peyton şi Evangeline Jenner îşi juraseră să se ajute una pe alta în găsirea unui soţ. Eforturile lor fuseseră răsplătite, iar Annabelle se căsătorise cu Simon Hunt cu două luni în urmă. Acum urma

Lillian, deşi nu ştiau foarte bine pe cine să atragă în cursă şi nici nu aveau un plan bine pus la punct.

— Bineînţeles că te las să încerci parfumul. Deşi numai Dumnezeu ştie la ce te aştepţi de la el.

— Că va face un

duce frumos să se îndrăgostească nebuneşte de mine, bineînţeles, i-a răspuns Daisy.

— Ai observat cât de puţini nobili sunt tineri şi frumoşi? Majoritatea lor sunt bătrâni şi ţâfnoşi.

Daisy a zâmbit şi a cuprins-o de talie.

— Bărbaţii potriviţi sunt pe aici, pe undeva, iar noi o să-i găsim.

— Cum de eşti aşa de sigură? a întrebat-o Lillian.

— Pentru că avem magia de partea noastră.

CAPITOLUL 1

Stony Cross Park, Hampshire

— A sosit familia Bowman, a spus lady Oliva Shaw din pragul

biroului în care stătea fratele ei mai mare, înconjurat de un vraf de registre. Soarele după-amiezii se strecura prin vitraliile lungi, dreptunghiulare, singurul ornament al încăperii austere.

Marcus, lordul Westcliff şi-a ridicat

ochii din hârtii, încruntat..

— Să înceapă balul, a murmurat el.

Livia a izbucnit în râs.

— Te referi la cele două fiice? Atât de rău e?

— Chiar mai rău, a răspuns Marcus,

încruntându-se şi mai tare pentru că stiloul din mâna lui îi pătase paginile. Sunt cele mai prost crescute femei pe care le-am întâlnit vreodată, mai ales cea mare.

— Păi sunt americance, a spus Livia. Ar trebui să le

acordăm anumite circumstanţe, nu crezi? N-au de unde să ştie fiecare detaliu din lista noastră nesfârşită de reguli sociale.

— Nu le pot acorda nicio circumstanţă, a întrerupt-o sec Marcus. Nu sunt genul care să studieze felul în care îşi

ţine domnişoara Bowman degetul mic în timp ce bea din ceaşca de ceai. Mă refer la comportamentul ei, nepotrivit în orice colţ al lumii civilizate.

Comportament? şi-a spus Livia. Devenea interesant. A intrat în birou, cameră pe care o

detesta pentru că îi amintea de tatăl lor mort.

Niciuna din amintirile ei legate de-al optulea conte de Westecliff nu era fericită. Tatăl lor fusese un bărbat crud, incapabil de iubire, care părea să absoarbă tot oxigenul dintr-o cameră

atunci când intra. Oricine şi orice îl dezamăgea. Dintre cei trei copii ai lui doar Marcus fusese cel mai aproape de standardele lui pentru că, indiferent cât de mult l-ar fi pedepsit, cât de imposibile i-ar fi fost dorinţele sau de

nedrepte judecăţile, Marcus nu se plângea.

Livia şi sora ei, Aline îşi admiraseră mereu fratele mai mare care avea întotdeauna cele mai mari note, dobora toate recordurile în sport şi se judeca pe el însuşi mai aspru ca oricine. Marcus era în stare să

îmblânzească un cal, să danseze un cadril, să ţină o prelegere despre o teorie matematică, să panseze o rană şi să repare roata unei trăsuri. Dar niciuna dintre faptele lui nu îi adusese vreodată un cuvânt de laudă din partea tatălui lor.

Privind retrospectiv, Livia înţelesese că tatăl lor încercase să alunge din sufletul lui orice urmă de compasiune, orice slăbiciune, iar pentru un timp păruse că reuşise. Dar după moartea tatălui lor, survenită cu cinci ani în urmă, Marcus se

dovedise un bărbat foarte diferit de cel de dinainte. Livia şi Aline descoperiseră că fratele lor mai mare nu era niciodată prea ocupat ca să le asculte. Indiferent de cât de neînsemnate erau problemele lor, el părea întotdeauna gata să le ajute. Era afectuos

şi înţelegător, ceea ce părea de-a dreptul miraculos, dat fiind că nu îşi demonstrase aceste calităţi până atunci.

Marcus era, însă, şi puţin cam dominator. Chiar foarte, de fapt. Când era vorba despre cei pe care îi iubea,

Marcus nu ezita să îi manipuleze, să îi determine să facă ceea ce credea el că era mai bine. Iar dacă tot venise vorba despre defectele lui, Livia trebuia să recunoască că Marcus era deranjant de încrezător în propria lui infailibilitate.

l-a zâmbit fratelui ei, întrebându-se cum de îl adora când semăna atât de mult din punct de vedere fizic cu tatăl lor. Marcus avea aceleaşi trăsături aspre, aceeaşi frunte înaltă şi buze groase. Avea acelaşi păr des, negru ca pana corbului şi aceeaşi

bărbie încăpăţânată. O combinaţie frapantă care atrăgea cu uşurinţă privirile femeilor: Spre deosebire de ochii tatălui lui, cei ai lui Marcus străluceau adesea, amuzaţi, iar zâmbetul său îi lumina întreaga faţă.

Văzând-o pe Livia că

se apropia, Marcus şi-a împreunat degetele şi le-a sprijinit de abdomen. Pentru că era o după-amiază călduroasă de septembrie, el îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile, lăsând să se vadă braţele cu muşchi bine

conturaţi. Era de înălţime medie şi foarte în formă, cu alura unui sportiv pasionat. Curioasă să afle mai multe despre domnişoarele Bowman, Livia s-a aplecat spre el.

— Mă întreb ce ţi-a făcut domnişoara Bowman? a spus ea cu

voce tare. Hai, spune-mi, Marcus. Dacă nu, imaginaţia mea mă va duce cu gândul la ceva mult mai scandalos decât e capabilă să facă biata domnişoară Bowman?

— Biata domnişoară Bowman? a răbufnit Marcus. Nu mă întreba,

Livia. Nu am voie să discut acest subiect.

Asemenea majorităţii bărbaţilor, Marcus nu părea să înţeleagă că nimic nu înflăcăra imaginaţia unei femei decât un subiect pe care nu avea voie să îl discute.

— Hai, spune

repede, Marcus, i-a poruncit ea. Altfel te voi face să suferi, să ştii.

— Dat fiind că familia Bowman a sosit deja, ameninţarea ta este gratuită.

— Bine, atunci am să ghicesc. Ai surprins-o pe domnişoara Bowman cu cineva, l-a

permis vreunui domn să o sărute… sau chiar mai rău?

Marcus i-a răspuns cu un zâmbet slab.

— În niciun caz. Orice bărbat în toate minţile ar fugi mâncând pământul. E de ajuns s-o priveşti o dată.

Livia s-a încruntat

pentru că fratele ei devenea mult prea aspru cu Lillian Bowman.

— E o fată foarte drăguţă, Marcus.

— Faţada, oricât ar fi de frumoasă nu-i poate compensa defectele.

— Care ar fi?

Marcus a oftat de

parcă aceste defecte erau mult prea evidente ca să merite să fie enumerate.

— Îi place să manipuleze oameni.

— Şi ţie, dragă, a murmurat Livia.

El a ignorat-o.

— E dominatoare.

— Şi tu la fel.

— E arogantă.

— Ca şi tine, i-a răspuns Livia amuzată.

— Credeam că vorbim despre defectele domnişoarei Bowman, nu de-ale mele.

— Dar păreţi să aveţi atât de multe în comun, a protestat Livia, încercând să pară

nevinovată. Referitor la purtarea ei nepotrivită, vrei să spui că nu ai surprins-o într-o situaţie compromiţătoare?

— Nu am spus asta. Am spus doar că nu era cu un domn.

— Nu am timp de asta, Marcus, i-a spus Livia nerăbdătoare.

Trebuie să merg să întâmpin familia Bowman şi tu trebuie să faci la fel. Dar înainte să ieşim din acest birou, vreau să ştiu ce lucru scandalos făcea.

— E mult prea ridicol ca să îţi spun.

— Călărea bărbăteşte? Fuma

trabuc? Înota goală în lac?

— Nu chiar.

Marcus a ridicat un stereoscop[1] aşezat pe colţul biroului lui. Era darul de ziua lui, care îi fusese trimis de sora lui Aline de la New York, acolo unde locuia împreună cu soţul ei.

Stereoscopul era o invenţie nouă, din lemn de arţar şi sticlă. O fotografie dublă era aşezată în spatele lentilelor apărând o imagine tridimensională. Adâncimea şi detaliile acestor fotografii erau uimitoare: ramurile unui copac păreau gata să

zgârie nasul privitorului, prăpăstiile de pe munţi păreau să se deschidă şi să înghită privitorii în orice clipă. Marcus a ridicat stereoscopul în faţa ochilor şi a privit concentrat Colosseum-ul din Roma.

Chiar în clipa în care Livia era pe cale să

izbucnească de nerăbdare, Marcus a murmurat:

— Am văzut-o pe domnişoara Bowman jucând baseball în pantalonaşi.

Livia îl privea uimită.

— Baseball? Jocul acela cu o minge din piele şi o bâtă?

— S-a întâmplat în timpul ultimei ei vizite aici. Domnişoara Bowman şi sora ei, împreună cu prietenele lor erau pe o pajişte în partea de nord-vest a domeniului. Simon Hunt şi cu mine am trecut întâmplător călare pe acolo. Cele patru fete

erau doar în lenjerie intimă sub pretextul că le era greu să joace cu fustele lungi. Părerea mea este că a fost doar o scuză ca să alerge pe jumătate dezbrăcate. Sunt nişte hedoniste[2].

Livia îşi dusese mâna la gură, încercând să îşi înăbuşe râsul.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic până acum.

— Am încercat să uit, i-a răspuns Marcus, lăsând stereoscopul pe masă. Nici nu ştiu cum voi da cu ochii de Thomas Bowman când amintirea fiicei lui dezbrăcate este încă

proaspătă în mintea mea.

Livia privea conturul îndrăzneţ al profilului fratelui ei. A remarcat că Marcus spusese fiică şi nu fiice. Era clar că nici n-o văzuse pe cea mică, ci doar pe Lillian.

Cunoscându-l pe Marcus se aştepta ca el

să fie amuzat de incident. Deşi avea un puternic simţ al moralei, fratele ei nu era lipsit de simţul umorului. Deşi nu avusese niciodată vreo amantă, Livia auzise unele zvonuri despre câteva aventuri discrete şi chiar anumite şoapte despre cât era el de

aventuros în dormitor. Dar pentru un motiv anume, fratele ei fusese tulburat de această fată îndrăzneaţă cu sânge fierbinte. Se întreba dacă nu cumva familia Marsden avea o atracţie către americani. La urma urmei, Aline se măritase cu un

american, iar ea tocmai avusese nunta cu Gideon Shaw. Poate că şi pentru Marcus era valabil acelaşi lucru.

— Şi era extrem de fermecătoare aşa, în pantalonaşi? l-a întrebat Livia.

— Da, a spus Marcus fără să stea pe

gânduri, după care s-a strâmbat. Adică nu. N-am privit-o suficient de mult încât să îmi dau seama de farmecele ei, dacă are aşa ceva.

Livia şi-a muşcat buzele ca să nu zâmbească.

— Haide, Marcus, eşti un bărbat sănătos

de treizeci şi cinci de ani. Vrei să spui că n-ai tras deloc cu ochiul la domnişoara Bowman?

— Eu nu trag cu ochiul, Livia. Fie mă uit bine, fie nu mă mai uit deloc. Trasul cu ochiul este pentru copii şi pentru perverşi.

Ea l-a privit

încercând să pârâ înţelegătoare.

— Îmi pare extrem de rău că a trebuit să treci printr-o asemenea experienţă. Putem doar să sperăm că domnişoara Bowman va rămâne complet îmbrăcată în prezenţa ta în timpul vizitei, ca să

nu fii din nou şocat.

Marcus s-a încruntat ca răspuns la ironia ei.

— Mă îndoiesc.

— Adică vrei să spui că te îndoieşti că va rămâne îmbrăcată sau că te va şoca?

— Ajunge, Livia, a mormăit el, iar ea a râs.

— Haide, trebuie să

mergem să îi întâmpinăm.

— Nu am timp pentru asta, a spus Marcus scurt. Întâmpină-i tu şi scuză-mă în faţa lor.

Livia îl privea uimită.

— Nu se poate, Marcus. Trebuie. Niciodată până acum nu

te-ai dovedit prost crescut.

— O să-i văd mai târziu. Pentru humele lui Dumnezeu, vor rămâne aici o lună întreagă! Avem tot timpul. Deocamdată, gândul de a mă găsi în aceeaşi cameră cu ea nu mă atrage deloc.

Livia a clătinat uşor din cap şi l-a privit într-un fel în care lui nu i-a plăcut.

— Te-am văzut în compania unor oameni pe care ştiu că îi dispreţuieşti şi, totuşi, ai reuşit să te comporţi civilizat, mai ales atunci când voiai ceva de la ei.

Mi se pare că domnişoara Bowman te provoacă. Şi am şi o teorie legată de aceasta.

— Oh? Ochii lui au strălucit provocator.

— Încă mă mai gândesc. O să îţi spun atunci când voi ajunge ia o concluzie.

— Dumnezeu să mă

ajute. Hai, Livia, du-te şi întâmpină oaspeţii.

— În timp ce tu stai să te ascunzi în birou.

Marcus s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn să-l urmeze.

— Eu voi ieşi prin spate să fac o plimbare lungă, călare.

— Gât timp vei lipsi?

— Mă întorc la timp ca să mă schimb pentru cină.

Livia a oftat exasperată. Cina din seara aceea era o piatră de încercare, preludiul primei zile oficiale de petreceri care aveau să înceapă în plină forţă de a doua zi. Majoritatea

oaspeţilor ajunseseră deja, doar câţiva răzleţi mai trebuiau să sosească a doua zi.

— Să faci bine să nu întârzii, l-a avertizat ea. Am fost de acord să joc rolul de gazdă, dar n-a fost vorba nicio clipă că va trebui să mă descurc singură.

— Eu nu întârzii niciodată, i-a răspuns Marcus îndepărtându-se.

CAPITOLUL 2

Marcus s-a îndepărtat de conac, traversând grădinile în direcţia pădurii l-a dat frâu liber calului lăsându-l să străbată la pas câmpurile şi

păşunile arse de soare. Stony Cross Park era unul dintre cele mai frumoase domenii din Hampshire, cu păduri dese, câmpii pline de flori şi lanuri aurii. Fusese cândva terenul de vânătoare al familiei regale iar acum era unul dintre cele mai renumite

locuri din Anglia.

Lui Marcus îi convenea să aibă mereu oaspeţi pentru că astfel avea companie la vânătoare, putea practica sporturile pe care le iubea şi avea ocazia să discute despre finanţe şi politică. La petrecerile

lui se încheiau o mulţime de afaceri, iar Marcus convingea adesea câte un politician sau un profesionist să i se alăture.

Această petrecere nu avea motive să fie diferită de celelalte, dar – în ultimele zile –

Marcus se simţise nelalocul lui. Era un bărbat raţional care nu credea în premoniţii şi în toate celelalte prostii legate de spirite, foarte la modă în ultima vreme… I se părea că se schimbase ceva în atmosfera de la Stony Cross Park. Aerul părea

plin de tensiune precum liniştea de dinaintea furtunii. Marcus era agitat şi nerăbdător şi niciun exerciţiu fizic, oricât de intens, nu părea să îl liniştească.

Se gândea la seara care urma şi la faptul că trebuia să dea cu ochii de familia Bowman.

Regreta că îi invitase. Ar fi renunţat bucuros la toate afacerile pe care le avea cu Thomas Bowman doar să se ştie scăpat de ei. Dar ei erau acum aici şi aveau să rămână aproape o lună de zile, iar el trebuia să se împace cu gândul acesta.

Marcus avusese de gând să negocieze cu Thomas Bowman o extindere a companiei acestuia de fabricare a săpunului. Voia să-i propună să construiască o fabrică la Liverpool sau poate la Bristol. Taxa pe săpun urma să fie eliminată în

următorii ani. Prietenii liberali din Parlament ai lui Marcus îl asiguraseră de acest lucru. Când urma să se întâmple asta, săpunul avea să fie la îndemâna oricui, un lucru bun pentru sănătatea publică dar şi pentru conturile lui din bancă.

Dar vizita lui Thomas Bowman însemna şi să suporte prezenţa fiicelor lui. Lillian şi Daisy erau întruchiparea moştenitoarelor americane venite în Anglia la vânătoare de soţi. Lipsite de graţie, pline de importanţă şi

vorbind tare, aceste femei încercau să cumpere câte un nobil cu banii părinţilor lor şi adesea reuşeau.

Marcus le cunoscuse pe cele două surori Bowman în timpul vizitei precedente la Stony Cross Park. Cea mai mare dintre ele,

Lillian, devenise obiectul dispreţului lui atunci când, împreună cu prietenele ei, îi întinsese o cursă unui nobil, în încercarea de a-l obliga să se căsătorească. Marcus nu putea uita clipa în care planul lor fusese scos la iveală.

— Dumnezeule, chiar nimic nu te poate opri? o întrebase Marcus pe Lillian, iar aceasta îi răspunsese sfidător.

— Nimic. Niciodată.

Insolenţa ei extraordinară o făcea să fie diferită de toate celelalte femei pe care

le cunoscuse el. Dacă mai punea la socoteală şi jocul de baseball pe care-l jucase în pantalonaşi era convins că Lillian Bowman era un drac împeliţat. Iar odată ce judeca pe cineva el nu-şi mai schimba părerea.

Încruntat, Marcus se

gândea cum era cel mai bine să procedeze. Trebuia să fie rece şi detaşat, indiferent la provocările ei. Fără îndoială ea avea să se înfurie văzând cât de puţin îl afecta. Da… Trebuia să facă fot ce era posibil ca să o evite, iar când se aflau din

întâmplare în aceeaşi încăpere avea să o trateze cu o politeţe rece.

— Haideţi fetelor, le-a spus doamna Mercedes Bowman, privindu-le din pragul camerei lor. Trebuie să

dormiţi măcar vreo două ore ca să fiţi odihnite diseară. Aici cina începe de obicei destul de târziu şi durează până la miezul nopţii. Nu vreau să vă văd pe vreuna din voi căscând la masă.

— Da, mamă, au răspuns ele în cor,

privind-o cu expresii inocente care nu au păcălit-o nicio clipă.

Doamna Bowman era o femeie ambiţioasă, agitată şi plină de energie. Scopul ei principal în viaţă era să-şi vadă cele două fete măritate bine.

— În niciun caz să

nu părăsiţi camera, a continuat ea pe un ton ferm. Nu aveţi voie să vă furişaţi. Fără aventuri, fără întâmplări de tot felul. Chiar mă gândesc serios să vă încui uşa ca să fiu sigură că rămâneţi aici să vă odihniţi.

— Dacă există un

loc mai plicticos în lumea civilizată decât Stony Cross eu îmi mănânc pantofii, mamă, a protestat Lillian. De ce necaz am putea da aici?

— Voi daţi imediat de belea, i-a răspuns Mercedes îngustând ochii. Tocmai de aceea am de gând să vă

supraveghez îndeaproape. După cum v-aţi purtat în timpul ultimei vizite de aici mă mir că am mai fost invitaţi.

— Eu nu mă mir deloc, a ripostat Lillian. Toată lumea ştie că suntem aici pentru că Westcliff a pus ochii pe

compania tatei.

— Lordul Westcliff, a corectat-o Mercedes. Trebuie să vorbeşti despre el cu respect. Este cel mai bogat nobil din Anglia, iar arborele genealogic…

— Este mai vechi decât cel al reginei, a întrerupt-o Daisy care

auzise acest discurs de prea multe ori. Este şi cel mai vechi lord din Anglia, ceea ce înseamnă că este…

— … cel mai râvnit burlac din Europa, a încheiat Lillian fraza, sau chiar din întreaga lume. Dacă chiar crezi că Westcliff se va

căsători cu vreuna din noi eşti naivă, mamă.

— Nu este naivă, i-a spus Daisy surorii ei. Este doar newyorkeză.

Exista un număr mare de familii care făcuseră avere din manufacturi sau minerit, dar nu fuseseră acceptate în anumite

cercuri. Stânjeneala de a fi fost respinsă de societatea bună din New York sporise ambiţiile lui Mercedes.

— Va trebui să îl facem pe lordul Westcliff să uite de purtarea voastră îngrozitoare din timpul ultimei vizite, le-a spus

Mercedes. Veţi fi liniştite şi rezervate tot timpul şi vreau să staţi departe de Annabelle Peyton şi de fata cealaltă…

— Evie Jenner. Iar pe Annabelle o cheamă acum Hunt, mamă.

— Annabelle s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui Westcliff.

Mi s-ar fi părut un motiv excelent să continuăm să ne vedem cu ea, mamă.

— Mă mai gândesc. Mercedes le-a privit pe amândouă cu suspiciune. Până atunci trageţi un pui de somn. Să nu aud niciun sunet. Aţi înţeles?

— Da, mamă, au răspuns ele în cor.

Uşa s-a închis şi cheia s-a răsucit ferm în broască. Fetele s-au privit zâmbind.

— Bine că nu a aflat de jocul de baseball, a spus Lillian.

— Eram moarte deja, a încuviinţat grav

Daisy.

Lillian a luat un ac de păr dintr-o cutie aflată pe măsuţa de toaletă şi s-a apropiat de uşă.

— Ce păcat că se necăjeşte din nimic!

— Ca atunci când am dat drumul unui porc în salonul doamnei

Astor.

Lillian a îngenuncheat în faţa uşii şi a început să răsucească acul de păr în încuietoare.

— Ştii? Eu m-am întrebat întotdeauna de ce mama nu a apreciat tot ce am făcut pentru ea. Trebuia să facem

ceva ca doamna Astor să n-o mai invite pe mama la petrecerile ei. Lillian a răsucit acul de păr cu mişcări de expert, încuietoarea s-a deschis iar ea a privit-o pe Daisy cu un zâmbet triumfător:

— Cred că e cel mai bun timp al meu.

Sora ei mai mică, însă, nu i-a întors zâmbetul.

— Lillian… Dacă chiar îţi găseşti un soţ… totul se va schimba. Tu te vei schimba. Şi atunci adio aventuri. Voi rămâne singură.

— Nu fi prostuţă, s-a încruntat Lillian. Nu am

de gând să mă schimb iar tu nu vei rămâne singură.

— Va trebui să îţi asculţi soţul. Iar acesta nu-ţi va da voie să mai faci năzbâtii cu mine.

— Nu, nu, nu… Lillian s-a ridicat în picioare şi a dat din mână cu un gest

hotărât. Nu am de gând să îmi iau un asemenea gen de soţ. Mă voi mărita cu un bărbat care fie nu va observa, fie nu-i va păsa ce anume fac. Un bărbat aşa ca tata.

— Un bărbat ca tata nu pare să o fi făcut fericită pe mama, a spus

Daisy. Mă întreb dacă au fost vreodată îndrăgostiţi unul de celălalt.

Lillian s-a sprijinit de uşă şi s-a încruntat gândindu-se la această întrebare. Nu se măi întrebase până atunci dacă părinţii lor se căsătoriseră din

dragoste. Dar nu credea să fi fost aşa. Se neglijau unul pe celălalt, erau doi parteneri care se certau foarte rar, nu se îmbrăţişau niciodată şi îşi vorbeau rareori. Cu toate acestea, însă, între ei nu era nici urmă de amărăciune. Erau indiferenţi unul faţă de

celălalt, fără dorinţa ele a-l face fericit pe celălalt.

— Dragostea există doar în romane, a spus Lillian încercând să pară cinică. A deschis încet uşa şi s-a uitat de-a lungul coridorului după care s-a întors spre Daisy. Nu e

nimeni. leşim pe uşa servitorilor.

— Da. Şi vreau să mergem în pădure.

— De ce în pădure?

— Nu-ţi aminteşti că Annabelle mi-a cerut o favoare?

Lillian a privit-o o clipă, fără să pară să înţeleagă, după care a

dat ochii peste cap.

— Dumnezeule, Daisy, chiar nu ai altceva mai bun de făcut? E ridicol.

Sora ei a privit-o cu un aer de atotcunoscătoare.

— Nu vrei pentru că ştii că este spre binele lui Westcliff.

— Nu este spre binele nimănui, i-a răspuns Lillian exasperată. Este doar o prostie.

Daisy o privea hotărâtă.

— Am de gând să găsesc fântâna dorinţelor şi să fac ce mi-a cerut Annabelle.

Poţi să mă însoţeşti dacă vrei sau poţi să faci altceva de una singură. Dar, după cât am aşteptat în parfumeria aceea prăfuită, cred că îmi datorezi măcar atâta…

— Bine, bine, a mormăit Lillian. Vin cu tine. Altfel n-o s-o

găseşti niciodată şi o să te rătăceşti prin pădure. A privit din nou de-a lungul holului să se convingă că era gol şi a ieşit prima, îndreptându-se spre uşa servitorilor. Mergeau amândouă pe vârfuri, aşa cum o mai făcuseră de nenumărate ori, fără să scoată vreun

sunet.

Deşi Lillian nu-l plăcea pe proprietarul lui Stony Cross Park, trebuia să recunoască că era un domeniu splendid. Casa era o fortăreaţă plină de graţie din piatră de culoarea mierii, având în colţuri patru turnuri care se

înălţau spre cer. Avea vedere spre râul Itchen şi era înconjurată de grădini terasate şi livezi care se întindeau alături de păduri, pe două sute de acri. Cincisprezece generaţii ale familiei Westcliff locuiseră aici, lucru pe care ţi-l spunea imediat orice servitor. Iar

averea lordului Westcliff era greu de estimat. Printre proprietăţile lui se numărau două castele, cinci case şi o vilă pe Tamisa. Dar Stony Cross Park rămânea fără îndoială bijuteria coroanei familiei Marsden. Cele două surori au ieşit

încet, pornind de-a lungul unui gard din tisă care le adăpostea de privirile curioase. Au ajuns în pădurea cu stejari şi cedri bătrâni, printre ramurile cărora se strecurau razele soarelui.

Daisy şi-a ridicat mâinile spre cer şi a

exclamat:

— Doamne, ador locul acesta.

— Da, merge, a spus morocănoasă Lillian, deşi trebuia să recunoască că nu mai văzuse un loc atât de frumos în toată Anglia, acum, la început de toamnă.

— Aproape că merită să te măriţi cu Westcliff doar ca să fii stăpâna lui Stony Cross Park, nu crezi?

Lillian a ridicat din sprâncene.

— Şi să trebuiască să-i suport toate aerele şi să-i ascult orice comandă? Şi-a

strâmbat nasul de dezgust.

— Annabelle spune că lordul Westcliff e mai drăguţ decât credea ea la început.

— Ar *trebui* să spună asta după ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni.

Cele două surori au

tăcut gândindu-se la evenimentele dramatice petrecute recent. În timp ce Annabelle şi soţul ei, Simon Hunt, se aflau în turnătoria al cărei proprietari erau împreună cu Westcliff, avusese loc o explozie. Westcliff intrase în clădirea în flăcări, cu

misiunea aproape sinucigaşă de a-i salva şi îi scosese pe amândoi afară, în viaţă. Era de înţeles ca Annabelle să-l vadă pe Westcliff într-o lumină eroică şi să spună că aroganţa lui era de-a dreptul suportabilă. Lillian comentase atunci

că, probabil, Annabelle încă mai suferea de pe urma inhalării fumului.

— Cred că îi datorăm recunoştinţă lordului, a spus Daisy sărind peste un buştean. La urma urmei, i-a salvat viaţa lui Annabelle, iar noi nu avem chiar atât de

multe prietene.

— A fost o întâmplare, a spus Lillian morocănoasă. Singurul motiv pentru care Westcliff şi-a riscat viaţa a fost ca să nu-şi piardă partenerul de afaceri.

— Lillian! Daisy, care era înaintea ei cu

câţiva paşi, s-a întors surprinsă. Nu îţi stă în fire să fii atât de cinică, pentru numele lui Dumnezeu. A intrat în clădirea în flăcări să ne salveze prietena şi pe soţul ei. Ce altceva ar trebui să mai facă pentru a te impresiona?

— Sunt sigură că

Westcliff nici nu se gândeşte să mă impresioneze pe mine, a spus Lillian. Îl dispreţuiesc pentru că şi el mă dispreţuieşte la rândul lui. Se consideră superior mie în toate domeniile: moral, social şi intelectual. Oh, cât aş vrea să îl readuc cu

picioarele pe pământ.

Şi-au continuat în tăcere plimbarea, iar Daisy se apleca din când în când să culeagă violete de pe marginea cărării.

— Te-ai gândit vreodată să încerci să fii drăguţă cu Westcliff? i-a şoptit ea. Poate că te va

surprinde şi îţi va răspunde în consecinţă, a adăugat ea prinzându-şi câteva violete în păr.

Lillian a clătinat din cap.

— Nu cred. Probabil că îmi va răspunde tăios şi va fi foarte încântat de el însuşi.

— Cred că eşti

prea… a început Daisy după care a făcut o pauză ascultând cu atenţie. Se aude zgomotul apei. Fântâna trebuie să fie aproape.

— Slavă Domnului, i-a spus Lillian şi şi-a urmat sora mai mică, care sărea zglobie pe pajiştea plină de ochiul

boului şi sânziene aurii. Lillian a încetinit pasul şi a inspirat adânc. Aproape de ele se întindea o mare de flori galbene de sunătoare.

La începutul verii, când cele patru prietene veniseră la fântâna dorinţelor, fiecare aruncase câte un ac în

adâncurile ei, aşa cum spunea tradiţia. Atunci, Daisy îşi pusese o dorinţă misterioasă legată de Annabelle care se îndeplinise mai târziu.

— Uite-o, a spus Daisy scoţând din buzunar o bucată de metal de grosimea unui

ac. Era aşchia pe care Annabelle o scosese din umărul lui Westcliff, după explozie. Chiar şi Lillian, care nu îl simpatiza deloc pe Westcliff, a clipit văzând cât de ascuţită era bucata de metal. Annabelle mi-a spus ş-o arunc în fântână şi să-

mi pun aceeaşi dorinţă pentru Westcliff ca aceea pe care am pus-o pentru ea.

— Şi care a fost această dorinţă? a întrebat-o Lillian. Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu e evident, draga mea? Mi-am dorit ca Annabelle să se

mărite cu cineva care să o iubească cu adevărat.

— Aha. Se gândea la tot ceea ce ştia despre căsnicia lui Annabelle, la cât de apropiaţi erau cei doi. Dorinţa părea să se fi îndeplinit. S-a dat un pas înapoi să privească ritualul.

— Trebuie să stai aici, lângă mine, a protestat sora ei. Spiritul fântânii va fi mai dispus să îndeplinească dorinţa dacă ne concentrăm amândouă. Lillian a izbucnit în râs.

— Doar nu crezi că există un spirit al fântânii. Când ai devenit

atât de superstiţioasă?

— Spuse cea care tocmai a cumpărat o sticluţă de parfum magic.

— Nu am crezut niciodată că ar fi magic. Mi-a plăcut doar mirosul.

— De ce să nu credem? a întrebat-o

jucăuş Daisy. Ce este rău în asta? Eu una refuz să cred că noi trecem prin viaţă fără ca ceva magic să ni se întâmple. Haide, vino să ne punem o dorinţă pentru Westcliff. Măcar atât să facem şi noi după ce a salvat-o pe draga de Annabelle din

incendiu.

— Bine, bine. Stau lângă tine, dar numai ca să am grijă să nu cazi în fântână. S-a apropiat de sora ei şi a cuprins-o de umeri privind spre apa tulbure.

Daisy a închis strâns ochii.

— Eu îmi pun

dorinţa din adâncul inimii. Şi tu Lillian?

— Da, a şoptit Lillian, deşi nu era foarte convinsă că Westcliff avea să-şi găsească vreodată adevărata iubire. Dorinţa ei era, mai degrabă: *sper ca Westcliff să-şi găsească o femeie care*

să îl aducă cu picioarele pe pământ.

Daisy a aruncat aşchia de metal în fântână, iar aceasta s-a scufundat imediat. Şi-a frecat mâinile satisfăcută şi s-a întors cu spatele la fântână.

— Gata, a spus zâmbitoare. De-abia

aştept să văd care va fi aleasa lui Westcliff.

— Oricine ar fi ea, îi plâng de milă, a răspuns Lillian.

— Ne întoarcem? a întrebat-o Daisy făcându-i semn cu capul spre conac.

Pe drumul de întoarcere şi-au pus la

punct strategia. Aveau nevoie disperată de cineva care să le permită accesul în cercurile înalte ale societăţii britanice… Şi nu de oricine. Cineva puternic şi influent, recunoscut de toată lumea. Cineva acceptat de toţi ceilalţi nobili.

După părerea lui Annabelle, cea mai în măsură era contesa de Westcliff, mama lui Marcus.

Contesa, o pasionată a călătoriilor pe continent, îşi făcea rareori apariţia în societate. Chiar şi atunci când se afla la Stony

Cross Manor se amesteca foarte rar cu oaspeţii pentru că nu agrea invitaţii fiului ei care nu făceau parte din aristocraţie. Niciuna dintre cele două surori Bowman nu o cunoscuse pe contesă, dar auziseră multe despre ea. Dacă era să

se ia după zvonuri, contesa era un dragon bătrân, care îi dispreţuia pe străini şi mai ales pe cei veniţi din America.

— Nu înţeleg cum de Annabelle crede că noi avem şanse să o convingem pe contesă să ne prezinte, a spus Daisy lovind cu piciorul

o pietricică de pe cărare. N-o să facă aşa ceva de bună voie, asta e sigur.

— O s-o facă doar dacă o să i-o ceară Westcliff. Se pare că este singurul care o poate convinge. Annabelle mi-a spus că ea nu a fost de acord cu căsătoria lui lady Olivia

şi că a refuzat să participe la ceremonie. Westcliff a obligat-o să vină, ştiind că altfel sora lui ar fi suferit.

— Adevărat? Daisy a privit-o curioasă. Mă întreb cum de a reuşit.

— El este stăpânul casei. În America, femeia este cea care

stabileşte regulile într-un cămin, dar în Anglia totul se învârte în jurul bărbatului,

— Nu-mi place chestia asta.

— Da, ştiu. Lillian a făcut o pauză înainte de a adăuga: din câte mi-a spus Annabelle soţul englez trebuie să îşi dea

acordul în privinţa meniurilor, a aranjării mobilei, a culorii perdelelor…

— Şi Hunt face la fel?

— Păi nu, dar el nu e nobil. Este un bărbat care are o profesie, iar oamenii de afaceri nu prea au timp pentru aşa

ceva. Nobilii, însă, au timp suficient să examineze tot ce se întâmplă într-o casă.

Daisy o privea îngândurată pe Lillian.

— Mă întreb… de ce vrem noi atât de mult să ne căsătorim cu un nobil, să locuim într-o casă imensă, încărcată,

să mâncăm mâncare englezească şi să încercăm să dăm instrucţiuni unor servitori care nu au nici cel mai mic respect pentru noi.

— Pentru că asta vrea mama, i-a răspuns sec Lillian. Şi pentru că nimeni din New York nu

ne va cere vreodată de neveste.

Din nefericire pentru ele, în înalta societate din New York bărbaţii cu avere de dată recentă se căsătoreau cu uşurinţă. Moştenitoarele bogate, însă, nu erau dorite nici de cei proveniţi din familiile

bune şi nici de noii îmbogăţiţi. De aceea singura soluţie era să îşi caute soţi în Europa, acolo unde bărbaţii de viţă nobilă aveau nevoie de soţii bogate.

Daisy a întrebat-o cu ironie:

— Şi dacă nu ne va cere nimeni nici aci?

— Vom deveni două fete bătrâne care străbat Europa în lung şi-n lat.

Daisy a râs la gândul acesta şi şi-a dat părul pe spate. Era de neconceput ca fetele de vârsta lor să iasă fără pălărie, şi cu atât mai mult să fie cu părul desfăcut. Dar ambele

surori Bowman aveau un păr atât de des încât era un adevărat chin să şi-l ridice şi să-l prindă în coafuri complicate, atât de la modă. Aveau nevoie fiecare de cel puţin trei rânduri de ace de păr, iar pe Lillian pur şi simplu o durea pielea capului în fiecare seară

după ce încerca să îşi facă părul să arate prezentabil. O invidiase de nenumărate ori pe Annabelle al cărei păr mătăsos părea să se comporte exact aşa cum îşi dorea ea.

— Cum să-l determinăm pe Westcliff să-şi convingă mama să

ne prezinte? a întrebat-o Daisy.

— N-am nici cea mai mică idee, a recunoscut Lillian. Annabelle a încercat să-l convingă pe Hunt să-l roage, în numele nostru, dar el a refuzat, pe motiv că ar abuza de prietenia lor.

— Trebuie să-l

convingem într-un fel sau altul pe Westcliff, a murmurat Daisy. Să-l păcălim sau să-l şantajăm.

— Poţi şantaja un om doar dacă a făcut ceva ruşinos, ceva ce încearcă să ascundă. Mă îndoiesc că bătrânul Westcliff cel plicticos a

făcut ceva care să merite o urmă de şantaj.

Daisy a chicotit auzind descrierea.

— Nu e deloc plicticos şi nici chiar atât de bătrân!

— Mama spune că are cel puţin treizeci şi cinci de ani. E cam bătrân, nu ţi se pare?

— Cunosc suficienţi bărbaţi de douăzeci de ani care nu sunt atât de în formă ca el.

Ca de fiecare dată când discuţia îl avea ca subiect pe Westcliff, Lillian se simţea provocată fără îşi dea seama de ce. A ridicat indiferentă din umeri.

În timp ce se apropiau de casă au auzit câteva strigăte de bucurie, urmate de râsete. Păreau nişte copii la joacă.

— Ce să fie? a întrebat Lillian uitându-se în direcţia grajdurilor.

— Nu ştiu, dar se pare că cineva se

distrează de minune. Hai să mergem să vedem.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, a avertizat-o Lillian. Dacă descoperă mama că am plecat…

— Nu durează mult. Hai, Lillian, te rog.

S-au auzit alte

râsete, în contrast cu pacea din jurul lor. Pe Lillian a învins-o curiozitatea.

— Să vedem cine ajunge prima, a spus şi a luat-o la fugă.

Daisy şi-a ridicat fusta şi a pornit după ea. Deşi avea picioarele mai scurte decât Lillian

era uşoară şi agilă ca un spiriduş, aşa că a ajuns-o din urmă pe Lillian. Răsuflând greu în urma efortului, Lillian a ocolit gardul şi a văzut un grup de cinci băieţi între doisprezece şi şaisprezece ani care se jucau. După haine se vedea că erau grăjdari.

Îşi lăsaseră ghetele deoparte şi alergau desculţi.

— Ai văzut? a întrebat-o Daisy.

Lillian l-a văzut pe unul dintre băieţi care agita o bâtă prin aer şi a râs încântată.

— Joacă baseball.

Îşi aducea aminte cu

nostalgie de picnicul urmat de jocul de baseball. Chiar l-a recunoscut pe unul dintre jucători, cel care îi împrumutase bâta cu două luni în urmă.

— Crezi că ne lasă şi pe noi să jucăm? a întrebat Daisy plină de speranţă. Doar câteva

minute?

— Nu văd de ce nu. De la băiatul acela roşcat am împrumutat eu mai demult bâta. Cred că îl cheamă Arthur.

Chiar în clipa aceea mingea s-a îndreptat spre Lillian care a prins-o şi a aruncat-o mâi

departe spre celălalt băiat, care stătea la prima bază. Acesta o privea surprins. Când şi ceilalţi băieţi şi-au dat seama de prezenţa fetelor s-au oprit.

Lillian a înaintat căutându-l din priviri pe băiatul roşcat:

— Arthur? îţi

aminteşti de mine? Am fost aici şi în iunie şi ne-ai împrumutat bâta.

— Ah, da, domnişoara…

— Bowman. Lillian a făcut un gest spre Daisy. Iar ea este sora mea. Ne întrebam… ne lăsaţi şi pe noi să jucăm? Doar puţin?

Au urmat câteva clipe de linişte. Lillian înţelegea că să joci alături de grăjdari era cu totul altceva decât să împrumuţi de la ei bâta de baseball.

— Nu jucăm rău deloc, a spus ea. La New York jucăm destul de des. Dacă vă temeţi

că vă vom încetini cumva partida…

— Nu e vorba despre asta, domnişoară Bowman, a protestat Arthur cu faţa roşie precum părul. Numai că… doamnele aşa ca voi… Noi suntem servitori.

— Dar sunteţi în

timpul vostru liber, nu-i aşa?

Băiatul a dat din cap.

— Şi noi la fel, a spus Lillian. E un joc nevinovat de baseball. Hai, lăsaţi-ne şi pe noi. Nu spunem la nimeni.

— Arată-le cum ştii să arunci, i-a spus Daisy printre dinţi.

Lillian i-a făcut pe plac.

— Nu vreţi să vă arăt cum aruncă americanii?

Le stârnise curiozitatea şi, totuşi, Arthur a spus:

— Dacă vă vede cineva jucând baseball lângă grajduri noi o să fim de vină şi…

— În niciun caz, a răspuns Lillian. Îţi promitem că ne asumăm întreaga responsabilitate dacă ne vede cineva. Vom spune că nu v-am dat de ales.

Deşi băieţii le priveau cu scepticism Lillian şi Daisy s-au

rugat de ei până când li s-a dat voie, în sfârşit, să participe la joc. Lillian a luat mingea uzată din piele şi a luat poziţia de aruncare. Şi-a lăsat toată greutatea pe piciorul stâng şi a aruncat rapid mingea care a aterizat cu zgomot în mănuşa celui

aflat la prindere. Imediat s-au făcut auzite câteva fluierături admirative.

— Zău că nu e deloc o aruncare rea pentru o fată, a comentat Arthur. E rândul tău să loveşti. Să vedem dacă eşti la fel de bună ca la aruncări.

— Nu prea, le-a

spus imediat Daisy,

Era adevărat, din nefericire. Deşi era pricepută la aruncări, Lillian nu ştia să lovească. A făcut ochii mici, aşteptând ca mingea să se apropie şi a lovit cât de tare a putut. Spre marea ei dezamăgire mingea a

ricoşat pe deasupra capului celui aflat la prindere. Înainte să plece în urmărirea ei, mingea a fost deturnată de o mână nevăzută. Uimită, Lillian a văzut cum Arthur a pălit brusc, aşa că s-a întors să vadă cine era în spatele ei.

Acolo, sprijinit nonşalant de gard, era nimeni altul decât Marcus, lordul Westcliff.

CAPITOLUL 3

Înjurând printre dinţi, Lillian i-a aruncat o privire neiertătoare. El i-a răspuns ridicând ironic o sprinceană. Deşi era îmbrăcat

formal, cu o haină de călărie din tweed, avea cămaşa desfăcută la gât. În timpul precedentelor lor întâlniri el fusese întotdeauna îmbrăcat impecabil şi foarte îngrijit. Acum, însă, avea părul răvăşit de vânt şi era nebărbierit.

În mod straniu, la vederea lui Lillian a simţit un fior de plăcere şi o slăbiciune a genunchilor care îi fusese străină până atunci.

Deşi nu-l plăcea, Lillian trebuia să recunoască faptul că Westcliff era un bărbat

extrem de atrăgător. Trăsăturile lui, adesea aspre, dădeau chipului lui o poezie neşlefuită care făcea ca frumuseţea clasică să pălească. Puţini bărbaţi posedau această virilitate adâncă, o forţă a caracterului mult prea puternică pentru a fi

trecută cu vederea. Nu numai că se simţea confortabil într-o poziţie de forţă ci era evident că îşi putea asuma rolul de lider.

Westcliff a privit-o din cap până în picioare, fără să treacă cu vederea conturul sânilor ei. Lillian i-a

susţinut privirea întrebându-se dacă el se pregătea, oare, să le dojenească pentru că îndrăzniseră să joace baseball cu băieţii de la grajduri.

Privind-o în ochi, Westcliff s-a îndepărtat de gard şi s-a apropiat încet de ele.

Lillian a rămas pe poziţii. Era o femeie înaltă dar el o depăşea cu cel puţin zece centimetri.

— Ar trebui să bagi coatele înăuntru, i-a spus cu o voce adâncă. Lillian se aşteptase la critici, aşa că a fost luată pe nepregătite.

— Poftim?

El şi-a coborât privirea spre bâta pe care o ţinea strâns în mâna dreaptă.

— Lipeşti coatele de corp. Aşa controlezi mai bine bâta.

— Există ceva la care să nu te pricepi?

El a privi-o amuzat,

părând că se gândeşte adânc la întrebare.

— Nu ştiu să fluier, i-a spus într-un final. Şi nu ştiu să ţintesc la trebuchet. În afară de asta, însă…

— Ce este un trebuchet? a întrebat Lillian. Şi cum adică nu ştii să fluieri? Oricine

poate să fluiere.

Westcliff şi-a ţuguiat buzele şi a suflat fără să scoată vreun sunet. Stăteau atât de aproape încât Lillian i-a simţit respiraţia pe frunte.

— Vezi? Nimic. Am încercat ani la rând.

Amuzată, Lillian se gândea să îl sfătuiască

să sufle cu mai multă forţă şi să apese cu vârful limbii dinţii de sus… Dar i se părea imposibil să rostească cuvântul limbă în prezenţa lui Westcliff. Aşa că s-a mulţumit să-l privească, tresărind atunci când el a prins-o de umeri şi a întors-o cu

faţa spre Arthur. Băiatul stătea la câţiva metri depărtare şi-i privea cu uimire amestecată cu teamă.

Gândindu-se că Westcliff se pregătea să îi certe pe băieţi, Lillian a spus stânjenită:

— Arthur şi ceilalţi… nu e vina lor… Eu i-am

obligat să ne primească…

— Sunt absolut convins, i-a spus Westcliff peste umăr. Probabil că nu le-ai dat nici cea mai mică şansă să te refuze.

— Deci nu ai de gând să îi pedepseşti?

— Pentru că joacă

baseball în timpul lor liber? Nicidecum. Westcliff şi-a scos haina şi-a aruncat-o la pământ. S-a întors spre băiatul care stătea la prindere şi i-a spus:

— Jim, fii băiat bun şi ajută-ne cu câteva mingi.

— Da, domnule!

Băiatul a alergat într-un suflet spre locul liber din spatele bazei.

— Ce faci? l-a întrebat Lillian pe Westcliff care venise în spatele ei.

— Te învăţ cum să loveşti, i-a răspuns ei. Ridică bâta, domnişoară Bowman.

Ea l-a privit sceptic iar el i-a zâmbit provocator.

— Va fi interesant a murmurat Lillian. Şi-a ocupat poziţia şi s-a uitat în direcţia lui Daisy, care se îmbujorase toată, încercând să nu izbucnească în râs. Ştiu foarte bine să lovesc, a

mormăit Lillian conştientă de trupul lui aflat în spatele ei. A făcut ochii mari când el a cuprins-o de coate, corectându-i poziţia.

— Desfă-ţi mai mult picioarele, i-a spus Westcliff. Şi distribuie-ţi greutatea în mod egal. Aşa e bine. Acum

lipeşte-ţi mâinile de corp. E cam prea mare bâta pentru tine, aşa că trebuie să o apuci ceva mai de sus,

— Mie îmi place să o ţin de la bază.

— E prea lungă pentru tine, a insistat el. De aceea nu-ţi reuşesc loviturile.

— Mie îmi plac bâtele lungi, a protestat Lillian, în timp ce el îi potrivea mâna pe bâtă. Cu cât mai lungă, cu atât mai bine.

Westcliff nu şi-a schimbat expresia, deşi ochii îi râdeau.

— Ce ţi se pare amuzant? l-a întrebat

ea.

— Nu, nimic, i-a spus Westcliff şi a întors-o în direcţia celui care arunca. Nu uita de poziţia coatelor. Şi nu-ţi lăsa încheieturile moi… Nu… nu aşa. S-a aplecat peste ea şi şi-a pus mâinile peste mâinile ei, arătându-i

traiectoria bâtei. Buzele lui erau lipite de urechea ei. Simţi diferenţa? Încearcă din nou. Nu e mai bine aşa?

Inima lui Lillian începuse să bată cu repeziciune. Nu se mai simţise niciodată aşa în îmbrăţişarea unui bărbat.

— Încă o dată, i-a spus Westcliff, iar degetele i s-au încleştat pe mâinile ei. Când braţele li s-au aliniat ea i-a simţit bicepşii puternici. Prezenţa lui o copleşea. Se simţea ameninţată, şi nu numai fizic. Plămânii parcă stăteau să-i explodeze.

A expirat lung.

Westcliff s-a dat înapoi şi a privit-o cu atenţie, încruntat. Părea să vrea să-i spună ceva dar a renunţat, l-a făcut un semn din cap să reia jocul, la bătaie. El s-a dus la prindere şi i-a strigat lui Arthur.

— Începi cu câteva

mai uşoare.

Arthur a dat din cap. Teama de pe chip i se risipise.

— Da, domnule.

A aruncat relaxat, drept înainte. Lillian s-a concentrat şi a strâns bine bâta. Spre dezamăgirea ei a ratat complet mingea.

— M-a ajutat tare mult sfatul tău, i-a spus ea ironic lui Westcliff, privindu-l cu subînţeles.

— Coatele, i-a reamintit el şi i-a aruncat mingea lui Arthur. Mai încearcă o dată.

Lillian a oftat, a ridicat bâta şi şi-a reluat poziţia. Arthur şi-a luat

avânt şi a aruncat din nou.

Strângând din dinţi, ea a rotit puţin mâna, găsind unghiul potrivit şi a lovit mingea cu o plăcere aproape viscerală. Cu un zgomot sec, mingea a fost catapultată înalt, prin aer, pe deasupra

capului lui Arthur, departe de jucătorii din spate. A scos un strigăt de triumf, a dat drumul bâtei şi a început să alerge spre prima bază, pe care a ocolit-o şi s-a îndreptat spre a doua. Cu coada ochiului a văzut-o pe Daisy ridicând mingea şi

aruncându-i-o celui mai apropiat băiat. A accelerat ritmul şi a ocolit şi cea de a treia bază, în timp ce mingea îi era aruncată lui Arthur.

Nu-i venea să creadă. Westcliff era la ultima bază, cu mâinile ridicate, gata să prindă

mingea. Cum putea să-i facă una ca asta? Îi arătase cum să lovească mingea iar acum tot el căuta să o scoată din joc?

— Dă-te din calea mea! a strigat Lillian, alergând ţintit spre bază, hotărâtă să o atingă înainte ca el să

prindă mingea. N-am de gând să mă opresc.

— Te opresc eu! a asigurat-o Westcliff, sigur pe el. Arunc-o, Arthur!

Avea să treacă prin el, dacă era nevoie. Lillian a scos un strigăt de războinic şi s-a izbit de el exact în clipa în

care degetele i se încleştau pe minge.

Ar fi putut să-şi recapete echilibrul dar a ales să nu o facă şi s-a prăbuşit pe spate pe pământul moale, cu Lillian deasupra lui, îngropat în fustele ei. Un nor bej de praf i-a învăluit. Lillian a ridicat

capul şi a privit în jos, spre el. La început a crezut că se sufoca dar şi-a dat seama imediat că se îneca de râs.

— Ai trişat, l-a acuzat ea făcându-l să izbucnească în râs. Nu aveai voie… să stai în faţa… eşti un trişor împuţit.

Gâfâind încă, Westcliff i-a întins mingea cu reverenţa unui curator de muzeu care îi înmâna un obiect nepreţuit.

Lillian a luat mingea şi-a aruncat-o cât acolo.

— N-a fost afară, i-a spus ea împungându-l cu degetul în piept. A

fost în teren, da?

Arthur s-a apropiat spunând:

— De fapt, domnişoară…

— Să nu contrazici niciodată o doamnă, Arthur, l-a întrerupt Westcliff.

— Am înţeles, domnule.

— Sunt şi doamne pe aici? a întrebat Daisy veselă. Eu nu văd niciuna.

Westcliff şi-a ridicat privirile spre Lillian continuând să zâmbească. Avea părul răvăşit iar ochii îi străluceau. Toată faţada de aristocrat rasat

dispăruse. Şi Lillian a simţit că se topeşte pe dinăuntru.

— Ce este un trebuchet? l-a întrebat ea.

— O catapultă. Am un prieten care este foarte interesat de armele medievale. El… Westcliff a ezitat simţind

un nou văl de tensiune prin tot corpul din cauza apropierii de ea. A construit de curând un trebuchet după un desen vechi… iar eu m-am oferit să-l ajut.

Lillian nu l-ar fi crezut vreodată pe Westcliff în stare de asemenea copilării.

— Şi a funcţionat? l-a întrebat ea.

— Cred că da, dacă îl întrebi pe proprietarul zidului pe care l-am demolat. A inspirat adânc atunci când ea s-a tras de lângă el şi a rămas jos, pe pământ, chiar după ce ea s-a ridicat.

Lillian a început să-şi scuture rochia, încercând să înlăture praful, lucru care s-a dovedit imposibil.

— Doamne, i-a şoptit ea lui Daisy, a cărei rochie era şi ea murdară, dar nu într-atât. Ce explicaţii putem da? O să o rog pe una

dintre servitoare să le ducă pe furiş la spălat înainte ca mama să-şi dea seama. Şi să ştii că e ora la care ar fi trebuit să ne trezim din somn.

— Trebuie să ne grăbim, a spus Lillian, privind spre Westcliff, care îşi îmbrăcase la loc haina. Dacă te întreabă

cineva… nu ne-ai văzut… nu-i aşa?

— Eu nu mint niciodată, a spus el, iar Lillian a oftat exasperată.

— Poţi măcar să te abţii să dai informaţii, dacă nu îţi sunt cerute?

— Bănuiesc că da.

— Eşti de mare

ajutor, a spus Lillian pe un ton care a sugerat exact contrariul. Mulţumim, domnule. Acum te rog să ne scuzi. Trebuie să fugim. La propriu.

— Urmaţi-mă. Ştiu eu o scurtătură, s-a oferit Westcliff. O luăm prin grădină şi intrăm pe

uşa servitorilor, pe lângă bucătărie.

Cele două surori s-au privit şi au dat din cap la unison. Au pornit în urma lui făcându-le semne de rămas bun lui Arthur şi prietenilor acestuia.

Marcus le conducea pe surorile Bowman prin grădină, deranjat de faptul că Lillian mergea umăr la umăr cu el. Nu părea să fie în stare să meargă măcar cu un pas în urma lui. Se uita la ea cu coada ochiului, conştient de felul în care i se mişcau picioarele

sub fusta subţire de muselină.

Reflecta în tăcere la reacţia lui inexplicabilă din timpul jocului. O privise cum trăia jocul, cu plăcere, cu o energie şi un entuziasm care rivalizau cu ale lui. Nu era ceva obişnuit la o tânără femeie să dea

dovadă de atâta robusteţe. Ar fi trebuit să se arate timidă şi retrasă. El nu o putuse ignora şi înainte să îşi dea seama ce se întâmpla cu el se trezise că participa la joc.

Văzând-o atât de îmbujorată şi fericită trăise un val de senzaţii

pe care nu le mai cunoscuse până atunci. Era mai drăguţă decât îşi amintea el, iar în clipa în care se aşezase în spatele ei şi o învăţa cum să lovească, cu trupul lipit de al ei, simţise dorinţa instinctuală să o ducă într-un loc retras, să-i

ridice fusta şi să… A privit-o din nou pe Lillian. Era plină de praf, cu părul răvăşit, dar nu-şi putea lua gândul de la felul în care se simţise atunci când căzuseră amândoi la pământ. Era foarte uşoară, în ciuda înălţimii ei. O faţă slăbuţă, fără

forme. Nu era deloc genul lui. Cu toate astea, însă, ar fi vrut să o cuprindă de talie, să-şi lipească coapsele de ale ei şi…

— Pe aici, a spus într-un suflet făcându-le semn să stea la adăpostul gardului şi al zidurilor care le fereau

de privirile celor din casă.

— Eşti sigur că asta este scurtătura? l-a întrebat Lillian. Cred că pe partea cealaltă am fi ajuns mult mai repede.

Marcus a privit-o cu răceală, neobişnuit să-i fie puse la îndoială vorbele.

— Îmi cunosc grădinile, domnişoară Bowman.

— Nu te supăra pe sora mea, lord Westcliff, s-a auzit vocea lui Daisy din spate. E îngrijorată să nu fim prinse de mama. Ar fi trebuit să dormim la ora asta. Mama ne-a încuiat în

cameră şi…

— Daisy, a întrerupt-o Lillian. Lordul Westcliff nu vrea să afle toate amănuntele.

— Din contră, a spus Marcus. Mă interesează cum aţi reuşit să scăpaţi. Pe fereastră?

— Nu. Am descuiat uşa cu un ac de păr, i-a

răspuns Lillian.

— Aţi învăţat la şcoală? a întrebat-o ironic Marcus.

— Nu, nu la şcoală, a răspuns Lillian. Am învăţat de una singură să deschid orice încuietoare. Încă de mic copil m-am trezit adesea în spatele unei uşi

închise.

— Ce surprinzător.

— Ca şi cum tu nu ai fost pedepsit niciodată.

— De fapt, am fost disciplinat adesea. Dar am fost rareori încuiat undeva. Tata obişnuia să mă bată dacă făceam ceva rău.

— Ce brută! a spus

Lillian, iar Daisy a tras-o de mânecă.

— Nu trebuie să îi vorbeşti de rău pe morţi, Lillian, şi nu cred că lordului Westcliff îi face plăcere să te audă numindu-i astfel tatăl.

— Chiar a fost o brută, a spus Marcus la fel de direct ca şi Lillian.

Au ajuns la o deschizătură în gard. Marcus le-a făcut semn fetelor să tacă, arătându-le spre partea stângă:

— Pe acolo este intrarea la bucătărie, le-a şoptit. Intrăm pe acolo, urcăm pe scara din dreapta până la etajul al

doilea, iar acolo vă voi arăta holul care dă spre camera voastră.

Fetele îl priveau zâmbitoare. Chipurile lor erau atât de asemănătoare şi totuşi atât de diferite. Daisy avea faţa rotundă şi era frumoasă ca o păpuşă de porţelan, în timp ce

chipul lui Lillian era mai prelung, cu trăsături feline şi buze pline care făceau ca inima să-i bată cu putere.

Marcus a continuat să-i privească gura în timp ce ea i-a spus:

— Mulţumim, domnule. Putem conta pe tăcerea ta?

Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat sau dacă ar fi fost interesat de către una dintre cele două fete ar fi putut să profite de situaţie şi să le şantajeze. A dat însă din cap, ferm.

— Puteţi conta pe asta.

S-a uitat prevăzător

în jur să se convingă că nu era nimeni prin preajmă şi au ieşit toţi trei de la adăpostul gardului de ienupăr. Din nefericire, atunci când au ajuns la mijlocul distanţei dintre gard şi uşa de la bucătărie s-a auzit zgomot de voci. Venea cineva.

Daisy a luat-o la fugă şi a ajuns în pragul uşii într-o fracţiune de secundă. Lillian a adoptat o altă tactică, lipindu-se de gardul de ienupăr. Fără să aibă răgazul să se gândească la ceea ce făcea, Marcus a urmat-o chiar în clipa în care trei

sau patru persoane s-au ivit în capătul aleii. Marcus se simţea uşor ridicol pentru că se ascundea aşa de oaspeţii lui în propriul său domeniu, înghesuindu-se cu Lillian în adâncitura din gard. N-ar fi dorit, însă, să fie văzut aşa, plin de

praf, în compania… Brusc gândurile i-au luat-o razna atunci când a simţit că Lillian se agăţa de umerii lui, trăgându-l spre ea. Ea tremura… de teamă, a crezut el la început. Aşa că a luat-o în braţe, şocat de reacţia lui, de instinctul de a o proteja.

A descoperit însă curând că ea râdea pe înfundate, înăbuşindu-şi hohotele de râs în umărul lui.

Marcus i-a îndepărtat o şuviţă de păr de culoarea ciocolatei care îi căzuse pe ochiul drept. S-a uitat printre crengile dese,

încercând să desluşească cine era. I-a recunoscut pe bărbaţii care mergeau de-a lungul cărării, discutând afaceri. S-a aplecat şi i-a şoptit la ureche lui Lillian.

— Să nu spui niciun cuvânt. E tatăl tău.

Ea a făcut ochii mari

iar zâmbetul i-a înghețat pe buze.

— Oh, nu! Să nu mă găsească! O să-i spună mamei.

Marcus continua să o țină în brațe, având gura lipită de tâmpla ei.

— Nu au cum să ne vadă. De îndată ce se îndepărtează te duc în

casă.

Ea a stat nemişcată, încercând să ghicească ce se petrecea dincolo de gardul de ienupăr şi părând să nu-şi dea seama că se afla în îmbrăţişarea lui Westcliff. Acesta o ţinea strâns, respirând lângă tâmpla ei. Curând a

devenit conştient de parfumul ei cu o vagă tentă floralã pe care îl simţise şi mai devreme, când jucaseră baseball. A simţit brusc dorinţa să-i smulgă rochia şi să o sărute din cap până în picioare. Mâna rămasă liberă îi căuta coapsa, încercând să o aducă

mai aproape de el. Da. Avea înălţimea perfectă, trupurile lor se potriveau în toate privinţele. Ar fi fost atât de uşor să-i ridice rochia şi să-i desfacă picioarele. O dorea în mii de feluri, deasupra lui, sub el. Îi simţea fiecare părticică a corpului prin rochia

subţire. Ea s-a încordat atunci când l-a simţit atingându-i gâtul.

— Ce…? Ce faci? i-a şoptit ea.

De cealaltă parte a gardului, cei patru bărbaţi se opriseră, discutând animaţi despre bursă, în timp ce mintea lui Marcus era

ocupată cu altfel de gânduri. Şi-a umezit buzele uscate cu vârful limbii, şi-a îndreptat capul şi i-a răspuns lui Lillian care îl privea uimită.

— Îmi pare rău, a spus inspirând adânc, încercând să-şi revină. E din cauza mirosului.

Ce miros e?

— Miros? Ea era şi mai intrigată. Te referi la parfumul meu?

Buzele ei trandafirii păreau să fie nespus de dulci. Parfumul ei îl invada în valuri, trimiţându-i prin corp dorinţe aprinse. Inima îi bătea cu repeziciune,

înfierbântându-i sângele. Nu mai putea să gândească limpede. A închis ochii, întorcându-şi faţa de la ea, dar s-a trezit adulmecându-i gâtul. Ea l-a împins uşor şi i-a şoptit la ureche.

— Ce se întâmplă cu tine?

Marcus a clătinat din cap neajutorat.

— Îmi pare rău, a spus gâfâind, deşi ştia ce se pregătea să facă. Îmi pare rău… Gura lui s-a lipit de a ei şi a început să o sărute ca şi când viaţa lui depindea de asta.

CAPITOLUL 4

Era pentru prima oară când Lillian era sărutată fără să i se ceară permisiunea. S-a zvârcolit în braţele lui până când Westcliff a strâns-o şi mai tare

lângă el. Mirosea a praf, a cai şi a apus de soare… şi a încă ceva… un parfum dulce, sec, care îi amintea de fânul proaspăt cosit. Presiunea gurii lui a crescut, căutându-i cu ardoare buzele, până când acestea s-au desfăcut. Nu-şi

imaginase niciodată că un sărut poate fi aşa, atât de profund şi de plin de nerăbdare.

Se simţea vlăguită de puteri, aşa că a închis ochii şi s-a sprijinit de pieptul lui puternic. Westcliff a profitat imediat de slăbiciunea ei şi a lipit-o

mai strâns de el, desfăcându-i picioarele cu coapsa lui.

Limba lui se juca înăuntrul gurii ei, explorând-o. Şocată de o asemenea intimitate, Lillian a încercat să se retragă, dar el a urmat-o, susţinându-i capul cu ambele mâini.

Stângace, ea nu ştia ce să facă cu limba, dar el a continuat să se joace, provocându-i valuri de plăcere până când Lillian a gemut şi s-a smuls din îmbrăţişare.

Şi-a dezlipit gura de a ei. Conştientă de prezenţa tatălui ei şi a însoţitorilor lui, Lillian s-

a străduit să-şi recapete ritmul respiraţiei. Bărbaţii şi-au continuat drumul fără să vadă perechea ascunsă în intrândul din gard. Văzând că se îndepărtau, Lillian a răsuflat uşurată. Inima îi bătea cu putere. Gura lui Westcliff aluneca

uşor pe gâtul ei, înfiorând-o.

— Ce e cu tine? i-a şoptit ea. Ai înnebunit?

— Da. Da. Gura lui i-a acoperit din nou buzele, într-un sărut copleşitor. Dă-mi gura ta… limba ta… dă-mi totul. Eşti atât de dulce… Buzele tui erau

fierbinţi şi nestăpânite, răsuflarea lui îi încălzea obrajii. Buzele şi bărbia o usturau din cauza bărbii lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! a şoptit ea din nou, dezlipindu-şi gura de a lui.

— Scuze. Doar

unul… A sărutat-o din nou iar ea s-a smucit cât a putut de tare. Pieptul lui era însă dur precum granitul.

— Dă-mi drumul, bădăranule! Smucindu-se, Lillian a reuşit să se elibereze din îmbrăţişare.

Au rămas privindu-

se unul pe altul. Abia când dorinţa a început să dispară din ochii lui şi-a dat seama ce se întâmplase.

— La naiba! a şoptit el.

Lui Lillian nu-i plăcea felul în care o privea, ca şi cum ar fi ţinut în mână capul

Meduzei.

— Găsesc şi singură drumul, i-a spus sec. Nu încerca să mă urmezi. M-ai ajutat destul pe ziua de azi. A pornit grăită pe alee, lăsându-l să se uite lung după ea.

Printr-un miracol

dumnezeiesc, Lillian a reuşit să ajungă în camera ei înainte ca mama să vină să le trezească din somnul de după-amiază. S-a strecurat pe uşa întredeschisă, a închis-o cu grijă în urma ei şi a început să-şi desfacă nasturii rochiei. Daisy,

care se dezbrăcase deja, s-a dus la uşă, înarmată cu un ac de păr, ca să o încuie la loc.

— De ce a durat atât? a întrebat-o Daisy concentrându-se asupra misiunii ei. Sper că nu te-ai supărat că nu te-am aşteptat. M-am

grăbit să ajung şi să mă spăl puţin.

— Nu, i-a răspuns Lillian distratată, dându-şi jos rochia murdară. A aruncat-o jos, în dulap, cu grijă să nu poată fi văzută cu uşurinţă de cineva. Un zgomot ascuţit i-a dat semnalul: Daisy reuşise să închidă

la loc uşa. Cu mişcări rapide, Lillian a golit ligheanul cu apă murdară şi a turnat în el apă curată. S-a spălat în grabă pe faţă şi pe braţe şi s-a şters cu un prosop curat.

Deodată s-a auzit o cheie răsucindu-se în broască. Fetele s-au

privit alarmate. Din câţiva paşi au şi ajuns la paturile lor şi a aterizat pe saltele chiar în clipa în care mama lor intra în cameră. Din fericire pentru ele, perdelele erau trase, aşa că Mercedes nu putea să observe nimic nelalocul lui.

— Fetelor? le-a strigat, bănuitoare. E timpul să vă treziţi.

Daisy s-a întins şi a căscat cu zgomot.

— Mmm… Ce-am mai dormit! Mă simt atât de odihnită!

— Şi eu la fel, a adăugat Lillian, cu faţa ascunsă în pernă, îşi

simţea inima bătând cu putere.

— Acum trebuie să vă faceţi baie şi să vă îmbrăcaţi în rochiile de seară. O să chem imediat servitoarea să vă pregătească baia. Daisy, tu trebuie să te îmbraci cu rochia galbenă din mătase. Iar

tu, Lillian, cu cea verde cu ornamente aurii pe umeri.

— Da, mamă, au răspuns într-un glas.

Mercedes a ieşit din încăpere. Daisy s-a ridicat în capul oaselor şi a privit-o curioasă pe Lillian.

— De ce a durat atât

până să te întorci?

Lillian s-a rostogolit pe spate şi şi-a ridicat privirile spre tavan, gândindu-se la cele întâmplate în grădină. Nu-i venea să creadă că Westcliff, care se arătase mereu dispreţuitor la adresa ei, se putea comporta

astfel. Nu avea niciun sens. Lordul Westcliff nu-i arătase niciodată nici cea mai mică urmă de interes. De fapt era pentru prima oară că reuşiseră să se comporte civilizat unul cu celălalt.

— A trebuit să stăm ascunşi o vreme, s-a

auzit spunând, în timp ce gândurile continuau să-i rătăcească. Tata şi câţiva prieteni de-ai lui au trecut chiar pe lângă noi.

— Dumnezeule mare! S-a ridicat din pat şi a privit-o pe Lillian cu îngrijorare. Te-a văzut?

— Nu.

— E bine. Daisy s-a încruntat, dându-şi seama că multe rămăseseră nespuse. Westcliff a fost un adevărat gentleman. Nu ne-a trădat.

— Un gentleman, e adevărat.

— M-am distrat foarte tare când l-am

văzut cum te învăţa să ţii bâta. Am crezut că o să-l pocneşti cu ea.

— Să ştii că mi-a trecut prin cap, i-a răspuns Lillian, ridicându-se la rândul ei din pat şi trăgând perdelele. Soarele după-amiezii a inundat încăperea. Westcliff

profită de orice ocazie ca să-şi dovedească superioritatea, nu ţi se pare?

— Asta ţi s-a părut că făcea? Mie mi s-a părut mai degrabă că a căutat un pretext să te ţină în braţe.

Uimită de comentariul surorii ei,

Lillian a privit-o cu atenţie:

— Ce te face să spui una ca asta?

Daisy a ridicat din umeri.

— Ceva în felul în care te privea…

— Cum adică? a întrebat-o Lillian, cuprinsă de panică.

— Părea… ştiu eu… interesat.

Lillian s-a strâmbat.

— Ne dispreţuim reciproc, a spus scurt. Singurul lucru care îl interesează este un posibil aranjament, o afacere cu tata. A făcut o pauză şi s-a apropiat de măsuţa de toaletă,

acolo unde sticluţa ei cu parfum strălucea în soare. A luat în palmă recipientul din cristal în formă de pară. Trebuie însă să-ţi spun ceva, a început ea, ezitând. S-a întâmplat ceva între mine şi Westcliff în timp ce aşteptam ascunşi…

— Da? Daisy o

privea curioasă.

Din nefericire, Mercedes s-a întors chiar în acel moment, urmată de două servitoare. Nu mai putea continua. Era poate mai bine, pentru că astfel avea răgaz să cântărească lucrurile. Şi-a strecurat sticluţa cu

parfum în săculeţul pe care voia să-l ia cu ea la cină, întrebându-se dacă pe Westcliff îl vrăjise într-adevăr parfumul ei. Ceva se întâmplase, ceva care îl determinase să se comporte atât de straniu. Dacă era să judece după expresia

lui, Westcliff fusese el însuşi şocat de ceea ce făcuse.

Singurul lucru logic care rămânea de făcut era să testeze parfumul. Să-l pună la treabă, cu alte cuvinte. S-a gândit imediat la prietenele ei, care se vor arăta cu siguranţă dornice să

facă un experiment-
două.

Cele patru prietene se cunoscuseră în urmă cu un an. Stăteau pe margine ia toate balurile. Privind retrospectiv, Lillian nu înţelegea de ce durase atât până să se împrietenească. Poate

pentru că Annabelle era atât de frumoasă, cu părul de culoarea mierii şi ochi albaştri, strălucitori. Era greu de imaginat că o asemenea zeiţă putea să accepte prietenia unor muritoare. Pe de altă parte, Evangeline Jenner era foarte timidă şi se

bâlbâia adesea, făcând orice discuţie incredibil de dificilă.

Când au înţeles în sfârşit că nu puteau să-şi schimbe singure statutul de fete rămase nemăritate şi-au unit forţele. Au jurat să se ajute una pe alta în găsirea unui soţ,

începând cu Annabelle. Eforturile lor au avut succes, iar Annabelle s-a căsătorit cu Simon Hunt. E adevărat că nu era nobilul pe care sperau să-l atragă în cursă, dar trebuia să recunoască: Annabelle făcuse alegerea potrivită. Acum urma ea,

în ordinea vârstei.

Cele două surori s-au îmbăiat, după care au început să se îmbrace, fiecare în câte un colţ al camerei, ajutate de servitoare. Aşa cum îi spusese mama, Lillian şi-a pus rochia verde-pal din mătase, cu mâneci

scurte, ample, al cărei corsaj era prins la umeri cu câte o podoabă aurie. şi-a pus şi corsetul pe care îl detesta, numai pentru că îi subţia talia cu şase centimetri, după care s-a aşezat la măsuţa de toaletă, ca să fie coafată. Între timp, Daisy era

supusă aceleiaşi torturi, numai că rochia ei era de culoarea untului.

Mama se învârtea în jurul lor, dându-le sfaturi despre cum trebuiau să se comporte:

— … Şi nu uitaţi, fetelor: domnilor englezi nu le place ca o faţă să vorbească prea mult şi

oricum nu îi interesează părerile voastre. De aceea vreau să vă sfătuiesc să fiţi docile şi cât mai tăcute cu putinţă. Şi să nu pomeniţi nimic legat de vreun sport! Un gentleman vă va da impresia că îl amuză discuţia despre

baseball, de exemplu, însă în realitate dispreţuieşte fetele care abordează subiecte masculine. Dacă vă pune o întrebare trebuie să faceţi în aşa fel încât să-i daţi ocazia să vă povestească propria experienţă…

— Urmează o altă

seară de excepţie la Stony Cross Manor, a murmurat Lillian. Daisy a auzit-o cu siguranţă, pentru că a pufnit amuzată.

— Care din voi a scos sunetul acesta? a întrebat Mercedes. Eşti atentă la sfaturile mele, Daisy?

— Da, mamă. M-am sufocat, preţ de o clipă. Cred că era corsetul prea strâns.

— Încearcă să nu mai respiri atât de adânc.

— N-ar fi mai bine să mai lărgim şireturile?

— Nu. Domnii englezi preferă femeile

cu talii subţiri. Unde rămăsesem? Ah, da… În timpul cinei, dacă discuţia…

Lillian îndura cu stoicism prelegerea mamei, convinsă că avea să o mai audă de nenumărate ori în timpul şederii lor acolo. S-a uitat în oglindă. Ideea că

urma să-l revadă pe Westcliff îi dădea o stare de agitaţie. A închis ochii, rememorând clipa în care el se aplecase deasupra ei.

— Scuze, domnişoară, a murmurat servitoarea, crezând că o trăsese de păr.

— Nu-i nimic, i-a răspuns zâmbind Lillian. Sunt obişnuită. Poţi să tragi oricât de tare.

Servitoarea continua să-i ridice şi să-i prindă părul, iar gândurile lui Lillian s-au întors iar la Westcliff. Oare avea să pretindă că sărutul nu

avusese loc? Sau se hotăra să discute cu ea? Era îngrozită. Şi-a dat seama că trebuia să vorbească neapărat cu Annabelle, care ştia mult mai multe despre Westcliff. Doar era căsătorită cu Simon Hunt, cel mai bun prieten al lui.

Exact în momentul în care ultimul ac i-a desăvârşit coafura s-a auzit o bătaie în uşă. Daisy a alergat să deschidă, ignorând protestele lui Mercedes, care susţinea că uşa trebuia deschisă doar de una dintre servitoare. A exclamat, bucuroasă,

la vederea lui Annabelle. Lillian s-a ridicat şi ea şi s-a repezit să o îmbrăţişeze. Trecuseră câteva zile de când se văzuseră ultima oară la Rutledge, hotelul din Londra unde locuiau ambele familii. Curând, familia Hunt urma să se mute în casa cea nouă

pe care şi-o construiseră în Mayfair, dar între timp fetele profitau de orice ocazie ca să se vadă. Mercedes mai obiecta când şi când, îngrijorată din cauza influentei proaste pe care Annabelle o avea asupra fiicelor ei. O

afirmaţie amuzantă, de vreme ce adevărul era tocmai pe dos.

Ca de obicei, Annabelle arăta uimitor, îmbrăcată într-o rochie de un albastru pal, din satin, strânsă pe talia subţire cu un cordon din mătase de aceeaşi culoare. Albastrul

rochiei îi punea în valoare ochii frumoşi şi tenul trandafiriu.

Annabelle s-a dat un pas înapoi, să le privească pe amândouă.

— Cum a fost drumul de la Londra? Aţi avut vreo aventură până acum? N-aţi fi avut

timp, aţi ajuns doar de o jumătate de zi…

— E posibil, i-a şoptit Lillian, ferindu-se de urechile mamei ei. Trebuie să stăm de vorbă.

— Fiicele mele! le-a întrerupt Mercedes pe un ton strident, dezaprobator. Nu aţi

terminat pregătirile pentru serată!

— Eu sunt gata, mamă! a spus repede Daisy. Uite, chiar sunt gata! Mi-am pus chiar şi mănuşile!

— Iar eu mai trebuie doar să-mi iau săculeţul, a adăugat Lillian, înşfăcând geanta de

culoare crem. Şi eu sunt gata!

Conştientă că Mercedes nu o plăcea deloc, Annabelle a zâmbit:

— Bună seara, doamnă Bowman! Speram să le permiteţi lui Daisy şi Lillian să coboare împreună cu

mine.

— Mă tem că vor fi nevoite să aştepte până când voi fi şi eu gata, i-a răspuns înţepată Mercedes. Inocentele mele fiice au nevoie de o însoţitoare responsabilă.

— Annabelle poate fi însoţitoarea noastră, a

spus imediat Lillian. E o femeie respectabilă, măritată. Doar n-ai uitat?

— Eu am spus „responsabilă”, a protestat mama, dar fetele ieşiseră deja pe uşă.

— E prima oară când sunt catalogată

drept respectabilă, înseamnă că sunt de-a dreptul plictisitoare.

— Dacă ai fi plictisitoare mama te-ar accepta cu braţele deschise… iar noi nu am mai vrea să avem de-a face cu tine, i-a răspuns Lillian.

— În calitate de

însoţitoare oficială, vreau să stabilesc câteva reguli de bază, a zâmbit Annabelle. Prima regulă: dacă un domn vă sugerează să vă furişaţi împreună afară, singuri…

— Îl refuzăm? a întrebat Daisy.

— În niciun caz.

Trebuie doar să-mi spuneţi, ca să vă acopăr. Iar dacă auziţi vreo bârfă prea scandaloasă pentru urechile voastre…

— O ignorăm?

— Nu. Ascultaţi cu atenţie fiecare cuvânt şi mi-l repetaţi întocmai.

Lillian a zâmbit şi s-a

oprit ia intersecţia dintre două coridoare.

— Nu ar trebui să o căutăm pe Evie? Întâlnirea noastră nu poate fi oficială fără ea.

— Evie e jos deja, însoţită de mătuşa Florence, i-a răspuns Annabelle.

Cele două surori s-

au bucurat zgomotos.

— Ce mai face? Cum mai arată?

— A trecut o veşnicie de când nu ne-am văzut.

— Evie arată foarte bine, deşi mi se pare că a mai slăbit puţin. Şi e cam tristă.

— Cine n-ar fi? Doar

ştim prea bine ce fel de viaţă duce, a spus Lillian cu amărăciune.

Trecuseră câteva săptămâni de când nu se văzuseră cu Evie, care era ţinută ostatică de familia răposatei ei mame, Era adesea încuiată în câte o cameră, drept

pedeapsă, sub diverse pretexte. Prietenele ei erau convinse că felul în care fusese tratată contribuise la dificultăţile ei de vorbire. Ca o ironie, dintre toate patru, Evie merita cel mai puţin să fie pedepsită. Era o fată timidă şi respectuoasă.

Prietenele ei aflaseră că mama ei fusese rebela familiei, care se măritase cu un bărbat inferior ei. Murise la naştere iar fiica ei fusese nevoită să plătească pentru toate greşelile mamei şi ale tatălui, pe care îl vedea arareori şi care era

acum foarte bolnav. Nu mai avea mult de trăit.

— Biata Evie, a continuat Lillian. Aproape că i-aş ceda locul meu la măritiş. Trebuie să scape odată.

— Evie nu e pregătită încă, a spus Annabelle cu o siguranţă care trăda

faptul că se gândise adesea la asta. Trebuie să-şi înfrângă timiditatea şi să fie în stare să poarte o discuţie cu un bărbat. Şi apoi… A luat-o pe Lillian de talie, şi i-a zâmbit: eşti prea bătrână, draga mea. Nu mai ai vreme de pierdut.

Lillian s-a prefăcut jignită, făcând-o pe Annabelle să izbucnească în râs.

— Ce voiai să-mi spui? a întrebat-o Annabelle.

Lillian a clătinat din cap.

— Să o aşteptăm şi pe Evie, ca să nu fiu

nevoită să repet.

Au ajuns la parter, acolo unde se adunau oaspeţii. În anul acela erau la modă culorile tari, aşa că rochiile ie făceau pe doamne să semene cu nişte fluturi. Bărbaţii erau îmbrăcaţi tradiţional, în costume negre şi cămăşi albe,

singura varietate constituind-o culorile vestelor şi ale cravatelor.

— Unde e soţul tău? a întrebat-o Lillian pe Annabelle.

Annabelle a zâmbit.

— Cred că e împreună cu Westcliff şi alţi prieteni de-ai lor.

Uite-o pe Evie. Din fericire mătuşa Florence nu e lipită de ea.

Evie părea pierdută în visare. Contempla un peisaj atârnat pe perete, părând foarte stingheră. Era evident că nu-şi dorea să se afle acolo.

Deşi nu se uita nimeni cu atenţie la ea,

Evie nu era deloc urâtă. Era de-a dreptul frumoasă, poate chiar mai frumoasă ca Annabelle, într-un mod neconvenţional. Era roşcată, plină de pistrui, cu ochi mari, albaştri şi buze pline. Silueta ei îţi putea tăia respiraţia, deşi rochiile modeste nu

o puneau deloc în valoare. Mai mult decât atât, stătea uşor gârbovită, de parcă încerca cu tot dinadinsul să treacă neobservată.

Evie s-a speriat atunci când Lillian a atins-o pe umăr.

— Vino, i-a şoptit ea.

Ochii lui Evie au

strălucit de bucurie la vederea ei. A ezitat o clipă, privind spre mătuşa ei care stătea de vorbă cu cineva în celălalt capăt al încăperii. Convinse că mătuşa era adâncită în discuţie, cele patru prietene s-au furişat afară din salon.

— Unde mergem? a şoptit Evie.

— Pe terasa din spate, i-a răspuns Annabelle.

S-au îndreptat într-acolo, ieşind pe uşile franţuzeşti care se deschideau spre terasa pavată cu dale mari de piatră. Terasa se

întindea de-a lungul conacului, făcând trecerea spre grădini. Părea un tablou: în apropiere se vedeau livezile şi straturile bogate de flori rare, multicolore, iar în depărtare curgea râul Itchen.

Lillian s-a întors spre

Evie şi a îmbrăţişat-o.

— Mi-a fost atât de dor de tine! a exclamat ea. Dac-ai şti câte planuri am urzit să te răpim! Nu ne-au lăsat pe niciuna să te vizităm!

— M-mă dispreţuiesc cu toţii, a spus Evie, abia şoptit. Mi-am dat seama abia

acum câtva timp. Totul a început a-atunci când am încercat să-mi vizitez tatăl. M-au prins şi m-au încuiat în camera mea zile întregi şi aproape că nu mi-au adus apă sau mâncare. Mi-au spus că am fost n-nerecunoscătoare şi obraznică şi că se

vedea cu uşurinţă ce fel de sânge îmi curge prin vene. Pentru ei sunt d-doar o greşeală de-a mamei mele. Iar mătuşa Florence m-a acuzat că din cauza m-mea a murit mama.

Lillian a privit-o şocată:

— Ţi-a spus aşa

ceva? Cu cuvintele acestea?

Evie a încuviinţat cu o mişcare a capului.

Lillian a lăsat să-i scape câteva înjurături care au făcut-o pe Evie să pălească. Una dintre calităţile îndoielnice ale lui Lillian era că putea să înjure ca un marinar,

graţie timpului petrecut împreună cu bunica ei, o spălătoreasă din docuri.

— Ştiu că nu e a-adevărat, a murmurat Evie. Mama a murit când m-a n-născut pe mine, e adevărat, dar nu a fost vina mea.

Lillian a luat-o pe

după umeri şi s-au îndreptat împreună spre cea mai apropiată masă. Annabelle şi Daisy le-au urmat.

— Ce putem face să te scăpăm de oamenii aceştia îngrozitori, Evie?

Fata a ridicat din umeri.

— Tata e f-foarte

bolnav. L-am rugat să mă lase să locuiesc cu el dar m-a refuzat. Şi este o-oricum prea bolnav ca să le poată ţine piept rudelor mamei, care vor veni d-după mine.

Cele patru femei au tăcut. Din nefericire, deşi Evie era deja la

vârsta la care putea părăsi casa părintească, statutul de femeie nemăritată o punea într-o postură delicată.

Avea să moştenească averea tatălui ei, dar până la moartea acestuia nu avea mijloace să se întreţină.

— Ai putea să vii să locuieşti cu noi, la Rutledge, a spus brusc Annabelle, cu voce hotărâtă. Soţul meu nu va permite nimănui să te ia de acolo dacă nu doreşti asta. E un bărbat puternic şi…

— Nu… Evie începuse să clatine din

cap înainte ca Annabelle să termine fraza. N-aş p-putea… ar fi un deranj prea mare. N-niciodată… Şi ştii că lumea ar vorbi… A ridicat din umeri, neajutorată. M-am gândit la toate. M-mătuşa Florence crede că ar trebui să mă

căsătoresc cu fiul ei. Cu vărul Eustace. Nu e un om r-rău şi aş scăpa de celelalte rude… A strâmbat din nas: ştiu că se practică aşa ceva, căsătoria între veri, dar mie mi se pare cam i-incestuos. Suntem rude de s-sânge… ugh!

— Stai puţin, a spus

Daisy alăturându-i-se lui Lillian. L-am cunoscut pe vărul Eustace. Îţi aminteşti, Lillian? La balul de la Winterbourne House. El e cel care a rupt scaunul, nu-i aşa, Evie?

Evie a confirmat cu un murmur.

— Dumnezeule! a

exclamat Lillian. Doar nu ai de gând să te măriţi cu el, Evie!

Annabelle le privea uimită.

— Cum adică a rupt scaunul? E violent? A aruncat cu el?

— L-a rupt atunci când s-a aşezat pe el.

— Vărul Eustace e

destul de s-solid, a recunoscut Evie.

— Vărul Eustace are mai multe guşi decât degetele mele, a spus Lillian. Şi era atât de ocupat să se îndoape, la bal, că nu s-a obosit să facă deloc conversaţie.

— Când am dat mâna cu el mi s-a lipit

de palmă o jumătate de copan, a adăugat Daisy.

— Uitase că-l ţ-ţinea în mână, l-a scuzat Evie. Îmi amintesc că ţi-a cerut s-scuze că ţi-a pătat mănuşa.

Văzând că Evie îi arunca priviri disperate, Annabelle ie-a chemat la ordine:

— Nu avem mult timp la dispoziţie. Vom discuta despre vărul Eustace altădată. Parcă voiai să fie spui ceva, Lillian?

Tactica de diversiune a funcţionat. Văzând cât de nefericită era Evie, Lillian a abandonat subiectul

Eustace şi le-a făcut semn fetelor să se aşeze la masă.

— Totul a început cu o vizită la o parfumerie din Londra… Lillian le-a descris vizita făcută domnului Nettle, încurajată din timp în timp de câte o interjecţie de-a lui Daisy. Le-a mai

povestit despre reţeta ei, despre parfumul pe care îl cumpărase şi despre proprietăţile lui magice.

— Interesant, a spus Annabelle, zâmbind sceptic. Te-ai dat cu el azi? Lasă-mă să-l miros.

— Imediat. Lasă-mă să termin povestea. Lillian a scos din săculeţ

sticluţa de parfum şi a aşezat-o în centrul mesei. Trebuie neapărat să vă spun ce mi s-a întâmplat azi. A început să le povestească despre partida neobişnuită de baseball de la grajduri şi despre apariţia neaşteptată a lui Westcliff. Annabelle şi

Evie o ascultau neîncrezătoare, cu ochii mari.

— Nu e deloc o surpriză că lui Westcliff îi place baseball-ul, a comentat Annabelle. Îi place tot ce presupune activitate fizică. Dar faptul că a vrut să joace cu tine…

— Cred că a simţit nevoia să-mi arate ce anume nu făceam bine. Mi-a arătat cum să-mi corectez poziţia şi… A făcut o pauză, simţind cum roşea.

— Şi te-a cuprins în braţe, a continuat Daisy.

— Ce-a făcut? a întrebat Annabelle,

uimită.

— A vrut doar să-mi arate cum trebuie să ţin bâta, s-a încruntat Lillian. Oricum, nu mai are nicio importanţă ce s-a întâmplat în timpul meciului. Marea surpriză a venit după aceea. Westcliff ne conducea pe mine şi pe

Daisy înapoi spre casă, dar am fost despărţite atunci când pe alee au apărut tata şi câţiva prieteni de-ai lui. Daisy a luat-o înainte în timp ce eu şi Westcliff am fost nevoiţi să ne ascundem în spatele gardului viu. Şi cum stăteam noi doi acolo…

Cele trei fete se aplecaseră spre ea şi o fixau cu privirea, fără să clipească.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Annabelle.

Lillian a simţit că până şi vârfurile urechilor îi luaseră foc. A trebuit să facă un efort ca să continue. A şoptit,

privind sticluţa de parfum:

— M-a sărutat.

— Dumnezeule! a exclamat Annabelle, în timp ce Evie nu reuşea să articuleze nimic.

— Ştiam eu! a exclamat Daisy. Ştiam eu!

— De unde-ai ştiut?

a încercat să protesteze Lillian dar Annabelle a întrerupt-o.

— O dată? Sau de mai multe ori?

Lillian s-a îmbujorat şi mai tare gândindu-se la avalanşa de săruturi:

— De mai multe ori.

— Şi c-cum a fost? a întrebat-o Evie.

Lillian nu se aşteptase ca prietenele ei să-i ceară un raport complet. Stânjenită, căuta febril un alt subiect. Dar amintirea lui Westcliff îi era foarte clară în minte… fermitatea trupului lui, gura lui fierbinte… Simţea că se topeşte pe

dinăuntru dar refuza să recunoască evidenţa.

— Îngrozitor, a spus, frângându-şi mâinile pe sub masă. Sărută cel mai prost dintre toţi cei care m-au sărutat.

— Ohhh, au spus în cor Daisy şi Evie.

Annabelle, în schimb, a privit-o cu

neîncredere.

— Ciudat! Eu am auzit contrariul.

Lillian a pufnit.

— De fapt, chiar săptămâna trecută îmi povestea o cunoştinţă, partenera mea la un joc de cărţi, că Westcliff este extraordinar în pat şi că niciun alt amant nu

se poate ridica la nivelul lui.

— Cine ţi-a spus asta? a întrebat-o Lillian.

— Nu pot să-ţi spun, i-a răspuns Annabelle. Am promis să păstrez secretul.

— Nu te cred, i-a replicat Lillian,

morocănoasă. Nici măcar în cercurile în care te învârţi tu o femeie nu poate fi atât de neobrăzată încât să discute în public despre asta.

— Ba pardon! Annabelle a privit-o cu superioritate. Femeile măritate bârfesc mai

mult decât cele nemăritate.

— La naiba! a exclamat Daisy, invidioasă.

Peste masă s-a lăsat tăcerea. Annabelle a privit-o în ochi pe Lillian:

— Haide, recunoaşte, i-a spus râzând. Spune-ne

adevărul. Chiar sărută atât de prost?

— Acceptabil, să zicem, a mormăit Lillian. Dar nu asta e important.

— Dar c-ce? a întrebat curioasă Evie, făcând ochii mari.

— Faptul că Westcliff a sărutat o fată pe care o dispreţuieşte,

şi asta numai datorită acestui parfum, a spus Lillian, arătând spre sticluţa al cărei conţinut strălucea în lumină.

Toate cele patru fete au privit parfumul cu admiraţie.

— Zău aşa? a întrebat neîncrezătoare Annabelle.

— Zău! a insistat Lillian.

Daisy şi Evie tăceau, întorcându-şi privirile de ta una la alta, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

— Lillian, eşti cea mai practică fată din câte am cunoscut. Să-mi spui că ai un parfum

care este afrodisiac…

— Afro-ce?

— O poţiune de dragoste, a spus Annabelle. Dacă Westcliff s-a arătat interesat de tine, să ştii că nu parfumul a fost cauza.

— Cum poţi fi atât de sigură?

Annabelle a ridicat o sprinceană.

— Parfumul a avut acelaşi efect şi asupra altor domni?

— Nu am observat să fi avut, a recunoscut Lillian.

— De când te dai cu el?

— De-o săptămână,

dar…

— Şi a funcţionat doar la Westcliff?

— Vor mai fi şi alţii, a protestat Lillian. Numai că nu au avut ocazia să-l miroasă. A oftat, simţind neîncrederea prietenei ei. Ştiu cum sună. Nici eu nu am crezut niciun cuvânt de-

al domnului Nettle, până azi. Dar în clipa în care Westcliff l-a inspirat…

Annabelle o privea cu atenţie, întrebându-se dacă putea fi adevărat.

Evie a spart tăcerea:

— Pot să-l v-văd mai de-aproape, Lillian?

— Bineînţeles.

Evie a luat sticluţa cu grijă, de parcă ar fi fost explozibil, i-a scos dopul şi a apropiat-o de nasul ei pistruiat, inspirând adânc.

— Nu s-simt nimic.

— Poate că are efect doar asupra bărbaţilor, şi-a dat cu părerea Daisy.

— Mă întreb: dacă te-ai fi dat tu cu parfumul, în locul meu, Westcliff s-ar fi simţit atras de tine? a spus Lillian privind-o fix pe Annabelle.

Dându-şi seama ce urma, Annabelle i-a răspuns:

— Oh, nu! A clătinat

cu putere din cap. Sunt femeie măritată! îmi iubesc mult soţul şi nu am nici cea mai mică intenţie să-i seduc cel mai bun prieten!

— Dar n-ar fi nevoie să-l seduci, a spus Lillian. Dă-ţi cu parfumul şi aşează-te lângă el. Să vedem dacă

reacţionează în vreun fel.

— Mă ofer eu! a spus entuziasmată Daisy. De fapt, vă propun să ne dăm toate cu parfumul şi să vedem dacă avem mai mult succes la bărbaţi.

Evie a chicotit iar Annabelle a ridicat ochii

spre cer.

— Sper că nu vorbeşti serios!

Lillian i-a zâmbit:

— Ce poate fi rău dacă încercăm? Să-l considerăm un experiment ştiinţific. Nu facem decât să strângem dovezi pentru a demonstra o teorie.

Annabelle le-a privit pe cele două fete parfumându-se şi a oftat.

— E cea mai mare prostie pe care am făcut-o vreodată. Mai mare decât atunci când am jucat baseball în lenjerie intimă

— În pantalonaşi, a

corectat-o imediat Lillian.

— Dă-mi sticla. Annabelle şi-a înmuiat vârful degetului în elixirul aromat.

— Mai dă-ţi, a sfătuit-o Lillian, privind cu satisfacţie cum Annabelle se parfuma în spatele urechilor. Şi pe

gât.

— Eu nu mă dau cu parfum de obicei. Lui Hunt îi place mirosul de piele curată.

— Poate că va prefera *Doamna Nopţii.*

— Aşa se numeşte?

— Este numele unei orhidee care înfloreşte doar noaptea.

— E bine, a spus ironic Annabelle. Am crezut că poartă numele unei târfe.

Lillian i-a ignorat remarca şi i-a luat sticluţa din mână. S-a parfumat pe gât şi la încheieturi, după care a băgat-o înapoi în săculeţ şi s-a ridicat de

la masă.

— Gata! a spus mulţumită. Hai să-l căutăm pe Westcliff!

CAPITOLUL 5

Fără ca măcar să bănuiască asaltul la care urma să fie supus, Marcus se relaxa în birou alături de cumnatul lui, Gideon Shaw şi de prietenii lui,

Simon Hunt şi lordul St. Vincent. Se adunaseră acolo ca să stea de vorbă înainte de cina formală. Westcliff s-a lăsat pe spate în scaunul biroului masiv din mahon şi s-a uitat la ceasul de buzunar. Era opt, ora la care ar fi trebuit să li se alăture

invitaţilor, mai ales că el era gazda. Nu s-a mişcat însă, păstrându-şi expresia mohorâtă, de parcă avea o datorie neplăcută de care trebuia să se achite.

Trebuia să vorbească cu Lillian Bowman. Cea cu care se purtase nebuneşte,

azi. O luase în braţe, o sărutase fără încetare, cu patimă… S-a foit pe scaun, deranjat.

Era un bărbat direct şi aşa voia să abordeze situaţia. Dilema lui avea un singur răspuns: trebuia să-şi ceară scuze pentru purtarea lui şi să o asigure că

aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Al naibii să fie el dacă avea să-şi petreacă următoarele săptămâni ascunzându-se de ea în propria casă. Nu avea cum să ignore cele petrecute.

Ar fi vrut însă să înţeleagă ce anume se

întâmplase cu el.

Marcus nu mai fusese în stare să se gândească la nimic altceva după clipele acelea, petrecute la adăpostul gardului de ienupăr.

— Ce prostie! s-a auzit vocea lui St. Vincent care stătea

sprijinit de un colţ al biroului şi privea prin stereoscop. Cui îi pasă de peisaje şi monumente? Ar trebui să ai poze cu femei, Westcliff. Doar aşa ceva merită să priveşti prin chestia asta.

— Credeam că ai văzut destule, chiar

tridimensional, i-a răspuns sec Marcus. Nu eşti puţin cam prea preocupat de anatomia feminină, St. Vincent?

— Tu ai hobby-urile tale, eu le am pe ale mele.

Marcus s-a uitat spre cumnatul lui, care arborase o mină

politicoasă şi la Simon Hunt care părea amuzat de schimbul de replici. Erau cu toţii remarcabil de diferiţi, atât în ceea ce privea caracterul cât şi originea. Singurul lucru care îi unea era prietenia cu Marcus. Gideon Shaw era un „aristocrat american”, o

contradicţie în termeni, stră-stră-nepotul unui ambiţios căpitan de navă yankeu. Simon Hunt era antreprenor priceput şi de încredere, fiu de măcelar. St Vincent era un ticălos fără principii, un mare iubăreţ.

Marcus nu mai

cunoscuse pe nimeni care să fie atât de cinic ca St. Vincent. Nu vorbea serios aproape niciodată şi îşi ascundea cu grijă compasiunea, în cazul în care simţise vreodată aşa ceva. Era un suflet pierdut. Hunt şi Shaw nu i-ar fi tolerat

compania dacă nu ar fi fost prietenul lui Marcus.

Pe cei doi îi legau zilele petrecute la aceeaşi şcoală, când St. Vincent se dovedise un prieten de nădejde care îl scotea pe Marcus din încurcături şi împărţea cu el bunătăţile primite de acasă. Şi îi sărea

mereu în ajutor când se lua la bătaie.

St. Vincent ştia prea bine ce însemna să fii dispreţuit de propriul părinte, pentru că tatăl lui nu era cu nimic mai bun decât cel al lui Marcus. Cei doi băieţi învăţaseră să privească totul cu mult umor şi

făcuseră tot ce le stătuse în puteri să se ajute unul pe celălalt. În anii care trecuseră de la terminarea şcolii caracterul lui St. Vincent se erodase considerabil, dar Marcus nu era omul care să-şi uite datoriile din trecut. Sau să întoarcă spatele unui

prieten.

St. Vincent stătea tolănit pe un scaun, lângă Gideon Shaw. Era un tablou care intriga: ambii bărbaţi erau blonzi şi bine proporţionaţi şi totuşi foarte diferiţi. Shaw era frumos, cu un zâmbet ireverenţios mereu

întipărit pe chip. Trăsăturile lui agreabile ascundeau anumite semne care spuneau că viaţa lui nu fusese mereu uşoară, deşi nu suferise de lipsuri materiale. Dificultăţile întâlnite în cale fuseseră însă depăşite cu graţie şi inteligenţă.

Prin contrast, St. Vincent avea o frumuseţe exotică, cu ochi de un albastru deschis, ca de felină şi o gură care inspira cruzime chiar şi atunci când zâmbea. Îşi cultivase o atitudine indolentă foarte la modă, pe care mulţi

încercau să o copieze, l-ar fi stat bine dacă s-ar fi îmbrăcat ca un dandy. Era conştient însă că atenţia celor care îl priveau ar fi fost distrasă de la frumuseţea lui, aşa că se îmbrăca simplu, în haine bine croite.

Pentru că St Vincent era prezent în birou,

conversaţia a divagat în mod natural spre femei. Era de notorietate că o femeie măritată din înalta societate a Londrei încercase să se sinucidă cu trei zile în urmă, atunci când se sfârşise relaţia ei cu St. Vincent. Acesta se refugiase la Stony Cross

Park ca să evite un scandal.

— O melodramă ridicolă, a pufnit St. Vincent, bătând uşurel cu vârful degetelor în paharul de brandy. S-a auzit că şi-ar fi tăiat venele, când de fapt doar s-a zgâriat cu un ac de pălărie şi a strigat

imediat după ajutor. A clătinat din cap, dezgustat. O idioată. După cât ne-am chinuit să nu afle nimeni, să facă una ca asta! Acum ştie toată Londra, inclusiv soţul ei. Ce-a sperat? A crezut că mă pedepseşte pentru că am părăsit-o dar acum

va suferi înzecit. Întotdeauna lumea le învinovăţeşte pe femei, mai ales dacă sunt măritate.

— Cum a reacţionat soţul? l-a întrebat Marcus, practic. E adevărat că a ameninţat cu răzbunarea?

— Mă îndoiesc, mai

ales că are de două ori vârsta ei şi nu s-a mai atins de ea de ani buni. Nu e niciun risc să mă provoace doar ca să-i apere aşa-zisa onoare. Dacă ştia să fie discretă şi nu îl făcea să fie etichetat drept încornorat ar fi lăsat-o să facă ce dorea. În

schimb ea a strigat în gura mare că a comis o indiscreţie. O proastă!

Simon Hunt îl privea calm.

— Mi se pare de-a dreptul interesant. Vorbeşti de parcă ar fi doar indiscreţia ei, nu şi a ta.

— Aşa şi este, a

spus St Vincent cu emfază. Eu am fost discret, ea nu. A clătinat din cap şi a oftat. N-ar fi trebuit să mă las sedus de ea.

— Ea te-a sedus? l-a întrebat sceptic Marcus.

— Jur pe ce am mai sfânt că… A făcut o pauză. Staţi puţin. De

vreme ce eu nu am nimic sfânt trebuie să reformulez. Trebuie să mă credeţi că ea apus totul la cale. Apărea oriunde mergeam, îmi lăsa bileţele să o vizitez la orice oră, asigurându-mă că nu mai avea nimic de-a face cu soţul ei. Eu nici măcar nu am

dorit-o. Am ştiut chiar înainte să o ating că avea să mă plictisească de moarte. Dar nu o mai puteam refuza, aşa că i-am făcut o vizită. M-a întâmpinat în hol, goală. Ce era să fac?

— Să pleci? i-a sugerat Gideon zâmbind.

— Aşa ar fi trebuit, i-a răspuns St. Vincent. Dar nu am fost niciodată în stare să refuz o femeie care are chef de o tăvăleală. Şi trecuse mult timp de când nu mă mai culcasem cu o femeie, cel puţin o săptămână…

— E mult, o

săptămână? l-a întrerupt Marcus, ridicând o sprânceană.

— Vrei să spui că nu este?

— Un bărbat care are timp să se culce cu o femeie mai des de o dată pe săptămână e clar că nu e suficient de ocupat. Mai există şi alte

responsabilităţi în afară de… A făcut o pauză, căutându-şi cuvintele. Şedinţele de sex. S-a uitat la Gideon, care era brusc preocupat de jarul lăsat de trabucul lui în scrumieră. Tu eşti un bărbat ocupat, Shaw. Afacerile tale se întind pe două continente.

Sunt sigur că eşti de acord cu mine.

Shaw i-a zâmbit slab.

— Atâta vreme cât „şedinţele” mele de sex se limitează la soţia mea, care este din întâmplare şi sora ta, dă-mi voie să dau dovadă de bun simţ şi

să-mi ţin gura.

— E păcat să laşi ceva minor ca bunul simţ să stea în calea unei conversaţii interesante. Şt. Vincent şi-a îndreptat privirea spre Simon Hunt care se încruntase. Vreau să aud şi părerea ta. Cât de des trebuie să faci

dragoste cu o femeie? E chiar atât de impardonabil dacă o faci mai mult de o dată pe săptămână?

Hunt s-a uitat la Marcus, cerându-şi scuze din priviri:

— Oricât aş ezita să fiu de acord cu St Vincent…

Marcus a mârâit:

— Se ştie că excesul de sex face rău sănătăţi, la fel ca excesul de mâncare sau băutură…

— Tocmai ai descris o seară perfectă, în opinia mea, Westcliff. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Simon. Cât de des faci dragoste cu

soţia ta…

— Nu discut ce se întâmplă la mine în dormitor.

— Dar o faceţi mai des?

— Da, la naiba! a şoptit Hunt.

— Aşa şi trebuie, când ai o soţie atât de frumoasă, a râs St.

Vincent văzând privirea amenințătoare pe care i-o arunca Hunt. Nu te speria! Soția ta este ultima femeie la care aș atenta. N-a chef să fac cunoștință cu pumnii tăi. Iar femeile măritate care sunt mulțumite de soții lor nu m-au atras niciodată – mai ales

când cele nefericite sunt o pradă atât de uşoară. S-a uitat din nou ta Marcus. Se pare că e numai părerea ta, Westcliff. Valorile precum munca asiduă şi autodisciplina nu au nicio legătură cu trupul fierbinte al unei femei, în patul tău.

Marcus s-a încruntat:

— Există lucruri mai importante.

— Cum ar fi? l-a întrebat St. Vincent cu răbdarea unui tânăr rebel care ascultă sfaturile nedorite ale unui bunic decrepit. Bănuiesc că ai de gând

să spui „progresul social”, sau ceva de genul acesta. Spune-mi, Westcliff, ce-ai alege dacă diavolul ţi-ar propune un târg? Toţii orfanii din Anglia să fie bine hrăniţi de-acum încolo, dar în schimb să nu te mai poţi culca niciodată cu o femeie. Ai

alege orfanii sau mulţumirea personală?

— Nu răspund niciodată la întrebările ipotetice.

St. Vincent a izbucnit în râs.

— Eram convins. Orfanii n-au avut noroc nici de data asta.

— N-am spus că… a

început Marcus dar s-a oprit brusc. Nu contează. Mă aşteaptă oaspeţii. Puteţi continua această conversaţie inutilă sau mă puteţi însoţi.

— Vin cu tine, a spus imediat Hunt, ridicându-se de pe scaun. Cred că mă

caută soţia mea.

— Şi a mea, a zis Shaw, ridicându-se la rândul lui.

— Sper să mă ferească Dumnezeu şi să nu las vreodată vreo femeie să-mi pună verigheta pe deget… şi să mă prefac că-mi şi convine.

Era un sentiment pe care îl împărtăşea şi Marcus. Şi totuşi, în timp ce ieşeau din birou, Marcus nu s-a putut abţine să nu se întrebe cum de Simon Hunt, cel mai convins burlac din câţi cunoscuse el – cu excepţia lui St. Vincent – părea atât de fericit în

lanţurile căsniciei. Ştia cât de mult îşi preţuise el libertatea, era la curent cu numeroasele lui aventuri, aşa că îl uimea cu câtă uşurinţă renunţase la toate. Şi asta pentru o femeie ca Annabelle, care la început i se păruse doar o femeie superficială, la

vânătoare de soţi. Între cei doi se stabilise însă o legătură neobişnuit de intensă iar Marcus era obligat să recunoască faptul că Hunt alesese bine.

— Niciun regret? i-a şoptit lui Hunt, cu care mergea umăr la umăr, în timp ce Shaw şi St.

Vincent veneau agale.

Hunt l-a privit întrebător. Era un bărbat înalt, brunet, care împărtăşea cu Marcus acelaşi interes pentru vânătoare şi sport.

— Pentru ce?

— Pentru că te laşi dus de nas de nevastă.

Hunt a clătinat din

cap.

— În acest context nu cred că e vorba de nas, ci de un alt organ, Westcliff. Şi nu regret nicio clipă.

— Bănuiesc că din anumite privinţe e comod să fii însurat, a gândit Marcus cu voce tare. Să ai aproape o

femeie care să-ţi satisfacă nevoile, fără să mai spunem că o soţie te costă mai puţin decât o amantă. Apoi e problema moştenitorilor…

Hunt a râs de efortul lui de a prezenta totul într-o lumină pragmatică.

— Eu nu pentru asta m-am însurat cu Annabelle. Şi deşi nu am făcut nişte calcule exacte pot să te asigur că nu mă costă mai ieftin decât o amantă. Iar moştenitorii au fost ultimul lucru la care m-am gândit atunci când am cerut-o de soţie.

— Şi atunci de ce ai făcut-o?

— Ţi-aş spune, dar ceva mal devreme m-ai avertizat să nu… cum ai spus exact? Să nu poluez aerul cu sentimentalisme.

— Crezi deci că eşti îndrăgostit de ea.

— Nu cred, i-a

răspuns relaxat Hunt. Chiar sunt.

Marcus a ridicat din umeri.

— Dacă asta face căsnicia să pară mal digerabilă, fie.

— Dumnezeule, Westcliff! Hunt l-a privit curios. Chiar nu ai fost niciodată îndrăgostit?

— Bineînţeles că am fost. Am găsit şi eu de-a lungul timpului anumite femei pe care să le prefer, fie pentru felul în care arătau, fie…

— Nu, nu… Nu mă refeream la o persoană pe care să o „preferi”. Ci la una care să te vrăjească, să te facă să

o doreşti, să disperi, să tânjeşti…

Marcus i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Nu am timp pentru asemenea prostii.

Râsul lui Hunt l-a enervat.

— Înseamnă că dragostea nu va fi

factorul decisiv atunci când te vei însura?

— Bineînţeles că nu. Căsătoria e un lucru prea important ca să iei decizii sub imperiul emoţiilor.

— Poate că ai dreptate, spuse repede Hunt. Poate cam prea repede, de parcă nu

credea cu adevărat ce spusese. Un bărbat ca tine trebuie să-şi aleagă soţia după principii logice. Chiar mă interesează să văd cum te vei descurca.

Au ajuns la una din camerele de primire, acolo unde Livia îi îndemna cu tact pe

oaspeţi să se îndrepte spre locul unde se servea masa. S-a încruntat la Marcus atunci când l-a văzut, pentru că o lăsase atât de mult singură. Westcliff a mai făcut câţiva paşi şi a văzut că Mercedes şi Thomas Bowman erau chiar în

dreapta lui.

A dat mâna cu Bowman, un bărbat tăcut, solid, cu o mustaţă care aducea cu o mătură, compensând parcă lipsa părului din creştet. Atunci când se afla în societate Bowman era mereu distrat. Se vedea clar că

ar fi preferat să facă altceva. Numai atunci când se discutau afaceri de orice gen devenea brusc foarte atent.

— Bună seara, a murmurat Marcus şi a făcut o plecăciune în faţa lui Mercedes. Aceasta era o femeie slabă şi tăioasă, cu

încheieturi subţiri şi o agresivitate mascată cu greu. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele pentru că nu v-am putut întâmpina după-amiază. Şi permiteţi-mi să vă spun cât de mult mă bucur să vă revăd aici, la Stony Cross Park.

— Suntem încântaţi,

milord, a ciripit Mercedes, să ne aflăm din nou pe acest superb domeniu. Nu e nevoie să vă cereţi scuze pentru după-amiază. Înţelegem că un bărbat important ca dumneavoastră are o mulţime de responsabilităţi şi nu e

complet stăpân pe timpul lui. A făcut un gest: le văd pe cele două frumoase fiice ale noastre. Le-a făcut un semn scurt să se apropie: fetelor! Fetelor! Uitaţi cine a venit! Veniţi să staţi de vorbă cu lordul Westcliff!

Marcus nici n-a

tresărit, deşi cei aflaţi în apropiere ridicaseră dezaprobator câte o sprinceană. Le-a văzut pe surorile Bowman, complet transformate după tăvăleala încasată mai devreme prin praf, după grajduri. Privirea i-a rămas aţintită pe Lillian, care purta o

rochie verde-pal cu câte un clips minuscul, auriu, pe umeri. Şi-a imaginat cum i le desfăcea şi lăsa rochia să cadă la pământ, dezvelindu-i umerii, sânii…

Şi-a ridicat cu greu privirea spre chipul lui Lillian. Părul ei blond era ridicat într-un coc

complicat care părea prea greu pentru a fi susţinut de gâtul subţire. Pentru că avea faţa complet descoperită, ochii îi semănau cu cei ai unei feline mai mult decât de obicei. Ea i-a întors privirea şi obrajii i s-au colorat uşor. Era evident

că nu-şi dorea câtuşi de puţin să traverseze camera spre ei, iar Marcus nu o putea învinovăţi.

— Nu e cazul să le deranjăm, doamnă Bowman, a murmurat el. Par să discute cu prietenele lor.

— Prietene! a

exclamat Mercedes. Dacă vă referiţi la Annabelle Hunt, să ştiţi că eu nu…

— Îl apreciez enorm pe Simon Hunt, a spus Marcus privind-o în ochi.

Mercedes a pălit, descumpănită, dar şi-a revenit rapid.

— Dacă asta v-a fost alegerea, domnule, nu pot decât să o respect. De fapt, am fost mereu convinsă că…

— Westcliff, a întrerupt-o Bowman, prea puţin interesat de fiicele lui sau de prietenele acestora. Când crezi că vom avea

răgaz să discutăm afacerile de care ţi-am pomenit în ultimele mele scrisori?

— Mâine, dacă doriţi, i-a răspuns Marcus. Am organizat e partidă de călărie, foarte devreme, urmată de micul dejun.

— Voi sări peste

plimbare. Ne vedem la micul dejun.

Şi-au dat din nou mâna iar Marcus s-a îndepărtat cu o plecăciune scurtă. Alţi oaspeţi i-au reclamat imediat atenţia. Curând li s-a alăturat şi lady Westcliff, mama lui Marcus. Era pudrată

excesiv, avea o coafură elaborată şi bijuterii masive la încheieturi, pe degete şi ia urechi. Chiar şi mânerul bastonului îi strălucea, fiind împodobit şi el cu diamante. Unele femei ajunse la vârsta ei păreau scorţoase dar aveau o inimă de aur.

Nu era cazul contesei de Westcliff. Inima ei – dacă avea într-adevăr una – nu era cu siguranţă din aur sau din alt material maleabil. Fizic vorbind, contesa nu era o frumuseţe şi nici nu fusese vreodată. Dacă renunţa la podoabe şi se schimba

într-o rochie obişnuită, cu şort, putea fi confundată cu uşurinţă cu o lăptăreasă vârstnică. Avea faţa rotundă, gura mică, ochi de pasăre şi un nas obişnuit, atât ca formă cât şi ca dimensiune. Se distingea însă prin aerul de permanentă

nemulţumire. Era ca un copil care îşi deschide cadoul şi vede că a primit aceeaşi jucărie ca anul trecut.

— Bună seara, doamnă, i-a spus Marcus mamei sale. Suntem onoraţi că ai ales să ni te alături astă-seară. Contesa evita de

obicei dineurile cu mulţi invitaţi, preferând să ia cina sus, într-una din camerele private. În seara aceea, însă, se hotărâse să facă o excepţie.

— Am vrut să văd dacă e vreun musafir interesant în toată această adunătură, i-a

răspuns acru contesa, privind cu un aer regal prin încăpere. Din câte văd, însă, ai invitat aceiaşi nătângi ca de obicei.

— Aş vrea să-ţi păstrezi părerile pentru tine, cel puţin până când îi vei cunoaşte pe câţiva din ei, i-a răspuns

Marcus gândindu-se la surorile Bowman. Pretenţioasa lui mamă avea să găsească precis numeroase motive de nemulţumire la adresa celor două fete.

Marcus a însoţit-o pe contesă la masă, fiind urmaţi de ceilalţi, în

ordinea rangului. Mesele de la Stony Cross Park erau renumite pentru abundenţă, iar aceasta nu făcea excepţie. S-au servit opt feluri de mâncare: peşte, vânat, vită şi pui, iar la fiecare fel de mâncare adus la masă erau schimbate şi

aranjamentele florale. Cina a început cu supă de broască ţestoasă, urmată de somon cu capere, biban cu smântână şi un alt sortiment de peşte cu un sos delicat de creveţi. S-au servit mai apoi căprioară cu ardei, şuncă învelită în ierburi

aromate, cartofi dulci cu sos şi friptură crocantă de cocoş. Şi tot aşa, până când oaspeţii s-au ghiftuit, cu feţele roşii din cauza vinului pe care servitorii atenţi nu-l lăsau să se sfârşească din pahare. Cina s-a încheiat cu platouri cu plăcintă cu brânză şi

alune, budincă de lămâie şi diverse sufleuri.

Marcus s-a abţinut de la desert. A sorbit din paharul de vin de Porto, aruncând priviri furişe spre Lillian Bowman. În rarele momente de tăcere Lillian părea o prinţesă, dar în clipa în

care deschidea gura, gesticula cu tacâmurile şi îi întrerupea pe ceilalţi, orice aparenţă de regalitate dispărea. Lillian era prea directă, mult prea convinsă că ceea ce spunea ea îi interesa pe toţi ceilalţi. Nu făcea nici cel mai mic efort să pară

interesată de părerile altora şi părea incapabilă să trateze pe cineva cu deferenţă.

După ce domnii au fost serviţi cu un ultim pahar de Porto iar doamnele cu câte un ceai, invitaţii s-au dispersat. Când a străbătut holul principal,

însoţit de soţii Hunt şi de alţi câţiva, Marcus a observat că Annabelle se purta cam straniu. Mergea atât de aproape de el încât coatele li se atingeau mereu şi îşi făcea vânt cu mişcări ample, trimiţând palele de aer spre el. A privit-o curios şt a întrebat-o:

— Ţi se pare prea cald?

— Da… Nu-i aşa?

— Nu. l-a zâmbit, întrebându-se de ce Annabelle se oprise brusc şi îl privea cercetător.

— Nu simţi nimic?

Marcus a clătinat din cap, amuzat:

— Ce anume ar trebui să simt, dacă-mi este permis să întreb?

— Oh, nimic. Mă gândeam că poate ai remarcat ceva schimbat la mine.

Marcus a privit-o scurt, impersonal:

— Ţi-ai schimbat coafura, a mers el pe

ghicite. Avea două surori şi învăţase demult că atunci când era întrebat dacă observase ceva, de obicei avea legătură cu părul lor. I se părea destul de nepotrivit să discute despre asta cu soţia celui mai bun prieten, dar probabil că

Annabelle îl privea ca pe un frate.

— Aşa este, a zâmbit Annabelle. Iartă-mă dacă mă port ciudat. Am băut prea mult vin.

Marcus a izbucnit în râs:

— Poate că aerul nopţii îţi va limpezi mintea.

Simon Hunt auzise ultima lui remarcă. Şi-a luat soţia de talie şi a sărutat-o pe tâmplă:

— Vrei să ieşim puţin pe terasă?

— Da, mulţumesc.

Deşi Annabelle nu putea să vadă expresia soţului ei, Marcus a observat-o imediat,

întrebându-se de ce Hunt părea dintr-o dată ca scos din minţi.

— Scuză-ne, Westcliff, i-a şoptit Hunt şi şi-a împins neceremonios soţia, obligând-o să se grăbească şi să ţină pasul cu el.

Marcus i-a urmărit

clătinând din cap.

— Nimic. Absolut nimic, a spus Daisy cu tristeţe când a ieşit în hol, însoţită de Lillian şi Evie. Am stat între doi domni care nu s-au arătat câtuşi de puţin interesaţi de mine. Fie

parfumul nu e bun, fie amândoi au nervii olfactivi distruşi.

Evie o privea încurcată:

— Mă tem că nu s-sunt prea familiarizată cu acest c-cuvânt…

— Ai fi, dacă tatăl tău ar avea o fabrică de săpun, i-a răspuns sec

Lillian. Înseamnă că nu au simţul mirosului.

— Aha. Nici partenerii mei nu m-au observat. La t-tine cum a fost, Lillian?

— La fel, i-a răspuns Lillian frustrată. Bănuiesc că parfumul nu are niciun efect, până la urmă. Eram

însă atât de sigură că a avut asupra lui Westcliff…

— Ai mai stat vreodată atât de aproape de el? a întrebat-o Daisy.

— Bineînţeles că nu!.

— Înseamnă că apropierea de tine l-a

făcut să-şi piardă capul.

— Da, este evident, a spus Lillian sarcastică. Sunt o cuceritoare renumită.

Daisy a izbucnit în râs.

— Nu-ţi subaprecia farmecele, draga mea. După părerea mea, Westcliff s-a arătat

întotdeauna…

Părerea ei a rămas însă neauzită, pentru că fetele l-au văzut chiar atunci pe Westcliff, sprijinit cu un umăr de una dintre coloanele holului, într-o postură relaxată. Chiar şi aşa, atitudinea rămânea poruncitoare. Totul la el,

de la felul arogant în care îşi ţinea capul până la atitudinea care emana încredere, totul era rezultatul multor generaţii educate în stil aristocrat. Lui Lillian îi venea să-l pocnească.

El a întors capul şi s-a uitat la cele trei fete cu un interes politicos,

înainte s-o fixeze cu privirea pe Lillian. Uitătură lui nu mai avea nimic politicos, căpătând aerul unui animal de pradă. Lillian simţea că se sufocă. Îşi amintea cât de ferm îi era trupul ascuns de hainele impecabil croite.

— E î-îngrozitor, a

şoptit Evie. Lillian a privit-o amuzată.

— E doar un bărbat, draga mea. Şi sunt sigură că-şi trage pe el pantalonii ca toţi ceilalţi.

Daisy a izbucnit în râs, dar Evie părea scandalizată.

Spre surpriză lui Lillian, Westcliff s-a

îndreptat spre ele.

— Bună seara, doamnelor. Sper că v-a plăcut cina.

Evie amuţise. A reuşit doar să dea din cap, în timp ce Daisy i-a răspuns:

— A fost extraordinară, domnule.

— Mă bucur. Deşi îi

se adresa lui Evie şi Daisy, nu-şi dezlipea privirea de la Lillian.

— Domnişoară Bowman, domnişoară Jenner… Vă rog să mă scuzaţi, dar aş dori să vă răpesc prietena pentru o discuţie în particular. Cu permisiunea voastră…

— Nicio problemă, i-a răspuns imediat Daisy, zâmbindu-i cu subînţeles lui Lillian.

— Mulţumesc, l-a întins grav braţul lui Lillian. Te rog, domnişoară Bowman.

Lillian l-a luat de braţ, simţindu-se ciudat de fragilă în timp ce era

condusă pe holul lung. Tăcerea dintre ei era stânjenitoare. Westcliff o provocase mereu, însă de data aceasta reuşise să o facă să se simtă vulnerabilă – şi nu-i plăcea deloc asta. Ajunşi la adăpostul unei coloane masive el s-a oprit şi s-a întors cu faţa

spre ea. Lillian i-a dat imediat drumul la braţ.

Gura lui era chiar, deasupra gurii ei iar trupurile li se potriveau perfect. Pulsul ei s-a accelerat iar pielea i s-a înfierbântat de parcă ar fi stat aproape de foc. Westcliff a privit-o pe sub genele lungi care îi

adumbreau ochii întunecaţi şi a observat că se îmbujorase.

— Domnişoară Bowman, i-a şoptit el, te asigur că nu ai motive să te temi de mine, în ciuda celor întâmplate după-amiază. Dacă eşti de acord, aş vrea să stăm de vorbă într-un

loc în care să nu fim deranjaţi.

— Bineînţeles, i-a răspuns Lillian cu mult calm. Urma să se întâlnească pe ascuns cu el. Părea o întâlnire de îndrăgostiţi – dar nu era aşa. Cu toate acestea nu şi-a putut reprima un fior. Unde ne

vedem?

— Camera unde se serveşte micul dejun dă spre o seră de portocali.

— Da, o ştiu.

— Ne vedem în cinci minute?

— Bine. I-a aruncat o privire senină, de parcă ar fi fost obişnuită cu asemenea întâlniri

clandestine. O iau eu înainte. S-a îndepărtat, simţindu-i privirea aţintită pe spate şi a ştiut că el n-a scăpat-o din ochi nicio clipă.

CAPITOLUL 6

Când Lillian a intrat în sera de portocali a fost copleşită de mirosul de… portocali, care alături de lămâi, dafini şi mirt, îşi împrăştiau aromele extravagante în

aerul călduţ. Pardoseala clădirii dreptunghiulare era presărată cu guri metalice prin care pătrundea căldura produsă de sobele aflate cu un nivel mai jos. Prin tavanul şi pereţii din sticlă se strecura lumina stelelor.

Oranjeria nu era

deloc luminată. Doar câteva torţe aflate în afara ei erau aprinse. Lillian a auzit zgomot de paşi şi s-a întors imediat să vadă cine era. Probabil că Westcliff i-a simţit nesiguranţa, pentru că i-a spus cu voce joasă:

— Sunt doar eu.

Dacă vrei să ne vedem în altă parte…

— Nu, l-a întrerupt Lillian, amuzată că unul dintre cei mai puternici bărbaţi din lume se referea la propria-i persoană cu cuvintele „doar eu”. Îmi place aici. E încăperea mea preferată din tot

conacul.

— Şi a mea, a spus el şi s-a apropiat încet. Pentru mai multe motive, dar în special pentru că oferă intimitate.

— Nu prea ai parte de intimitate, nu-i aşa? Oamenii vin şi pleacă mereu de la Stony

Cross Park…

— Reuşesc să-mi petrec destul timp în singurătate.

— Şi ce faci atunci când eşti singur?

— Citesc, mă plimb şi câteodată înot în râu.

Lillian era fericită că era întuneric şi că el nu o văzuse roşind,

imaginându-şi trupul lui gol alunecând prin apă.

Westcliff i-a sesizat stânjeneala, văzând că tăcea, dar a pus-o pe seama unui motiv greşit:

— Trebuie să-mi cer scuze pentru cele întâmplate mai devreme. Nu am nicio explicaţie pentru

purtarea mea. A fost un moment de nebunie care nu se va repeta.

Lillian s-a încordat la auzul cuvântului „nebunie”.

— Îţi accept scuzele.

— Vreau să te asigur că nu te găsesc deloc dezirabilă.

— Am înţeles.

Ajunge, domnule.

— Nici dacă am fi singuri pe o insulă pustie nu te-aş atinge.

— Sunt complet lămurită. Nu e cazul să mai insişti.

— Vreau să fie clar că a fost doar o nechibzuinţă din partea mea. Care nu se va mai

repeta, pentru că nu eşti genul meu de femeie.

— Bine.

— De fapt…

— Ai fost destul de clar, milord, l-a întrerupt Lillian. Dar aşa cum spune tata, orice căinţă, oricât de sinceră ar fi îşi are preţul ei.

— Preţ? a privit-o

întrebător Westcliff.

— Da, domnule. E foarte uşor să înşiri câteva cuvinte şi gata, nu-i aşa? Dacă ai regreta cu adevărat ai încerca să te revanşezi.

— Dar nu am făcut decât să te sărut, a protestat el.

— Împotriva voinţei

mele, a punctat Lillian, adoptând o mină de demnitate rănită. Poate că există femei care să-şi dorească asemenea atenţii romantice din partea ta, dar eu nu mă număr printre ele. Şi nu sunt obişnuită să fiu luată pe sus şi sărutată cu forţa…

— Mi-ai răspuns la sărut! a ripostat Westcliff, încruntat.

— Nu e adevărat!

— Eşti… Dându-şi seama că nu avea rost să se certe cu ea, Westcliff s-a oprit, înjurând printre dinţi.

— Sunt însă dispusă să uit şi să iert, a

continuat ea pe un ton dulce, dacă… A făcut deliberat o pauză.

— Dacă?

— Dacă accepţi să-mi faci o mică favoare.

— Care?

— Să o rogi pe mama ta să ne ajute pe mine şi pe sora mea, în sezonul următor.

El a făcut ochii mari, ca şi cum ceea ce-i cerea depăşea limitele raţiunii.

— Nu.

— Ne poate da şi câteva lecţii legate de eticheta britanică…

— Nu.

— Avem nevoie să ne prezinte cineva, a

insistat Lillian. Nici eu nici sora mea nu ne vom face loc în societate altfel. Contesa are o mare influenţă, este respectată, iar girul ei ne va asigura succesul. Sunt sigură că poţi găsi o modalitate să o convingi să…

— Regina Victoria

însăşi n-ar reuşi să aducă două sălbatice ca voi pe drumul respectabilităţii, a întrerupt-o cu răceală Westcliff. Este imposibil. Şi oricât aş vrea să-i fac pe plac tatălui tău, nu-i pot cere mamei mele să treacă prin iadul pe care sunteţi în stare să-l

creaţi voi două.

— Ştiam că vei spune asta. Lillian se întreba în gând dacă merită să-şi asculte instinctele şi să rişte atât de mult. Să fi fost oare parfumul în stare să-şi exercite magia asupra lui Westcliff, deşi experimentul celorlalte

fete eşuase? Dacă nu reuşea avea să se facă iremediabil de râs. A inspirat adânc şi a făcut un pas spre el. Foarte bine. Nu-mi laşi de ales. Dacă nu vrei să mă ajuţi voi spune în gura mare ce s-a întâmplat după-amiază. Iar oamenii se vor distra pe seama

faptului că lordul Westcliff cel stăpân pe sine nu şi-a putut înfrâna dorinţele în faţa unei americance zăpăcite şi fără maniere, iar tu nu vei putea nega pentru că tu nu minţi niciodată.

Westcliff a ridicat o sprinceană şi i-a

aruncat o privire care ar fi trebuit să o îngheţe pe ioc.

— Îţi supraestimezi puterea de atracţie, domnişoară Bowman.

— Da? Dovedeşte-mi.

— Cum?

Chiar şi acum, după ce se îmbărbătase,

Lillian a ezitat înainte să-i răspundă:

— Pune-ţi mâinile în jurul taliei mele, ca mai devreme. Te provoc. Să vedem dacă de data aceasta reuşeşti să te controlezi.

În privirea lui a citit cât de patetică i se părea provocarea ei.

— Nu ştiu cum să-ţi mai spun, domnişoară Bowman. Nu te doresc… Ce s-a întâmplat mai devreme a fost o greşeală. Care nu se va repeta. Acum te rog să mă scuzi, mă aşteaptă musafirii…

— Laşule!

Westcliff se

întorsese cu spatele dar la auzul cuvântului s-a răsucit şi a privit-o cu furie. Lillian şi-a dat seama că nimeni nu mai îndrăznise să-i aducă o asemenea acuzaţie.

— Ce-ai spus?

Şi-a adunat tot curajul ca să-i susţină privirea:

— E clar că ţi-e frică să mă atingi. Te temi că nu vei reuşi să te înfrânezi.

El şi-a luat ochii de la ea şi a clătinat din cap. Când a privit-o din nou, în ochi îi strălucea ostilitatea:

— Îţi este chiar atât de greu să înţelegi că

nu-mi doresc să te ţin în braţe?

Lillian şi-a dat seama că nu ar fi făcut atâta caz dacă ar fi fost încrezător în puterea lui de autocontrol. Încurajată de acest gând, s-a apropiat de el şi i-a simţit trupul tensionându-se:

— Nu e vorba dacă vrei sau nu. Ci dacă îmi vei mai da drumul din îmbrăţişare.

— Eşti incredibilă!

Lillian a rămas nemişcată, aşteptând să vadă cum va reacţiona. Când el a venit lângă ea, zâmbetul i s-a şters de pe chip şi inima a

început să-i bată nebuneşte. Nu-i dăduse de ales: trebuia să-i demonstreze că se înşela. Iar dacă acesta era adevărul, ea nu va mai îndrăzni niciodată să-l privească în ochi. *Ar fi bine ca parfumul să-şi facă efectul, domnule Nettle,* şi-a

spus în gând.

Cu gesturi încete, Westcliff a luat-o în braţe. Lillian a simţit că se sufoca. Când a lipit-o de el, sângele i s-a înfierbântat. Mâinile ei căutau un punct de sprijin şi s-au lipit de o parte şi de alta a spatelui lui.

— Asta ai vrut? i-a şoptit el la ureche.

Lillian s-a înfiorat simţindu-i respiraţia fierbinte în păr. A dat din cap în semn de răspuns, convinsă că pierduse partida. Westcliff avea să-i arate acum cât de uşor îi era să-i dea drumul din

îmbrăţişare, după care ar fi devenit pe vecie subiectul batjocorii lui.

— Poţi să-mi dai drumul, acum, a murmurat ea.

Dar Westcliff nu s-a mişcat. Şi-a plecat capul mai aproape de ea şi a inspirat adânc, de câteva ori, urmărindu-i

linia gâtului. *Parfumul,* şi-a spus ea, uimită. Deci nu fusese doar imaginaţia ei. Magia funcţiona din nou. Dar de ce numai cu Westcliff? De ce…

Gândurile i-au zburat atunci când ei a strâns-o şi mai tare, făcând-o să se

arcuiască în îmbrăţişare.

— La naiba! a şoptit Westcliff. Înainte ca Lillian să înţeleagă ce se petrecea, el a sprijinit-o de cel mai apropiat perete. Privirile lui fierbinţi rătăceau de la ochii ei miraţi la buzele întredeschise.

Lupta tăcută a mai durat o clipă. Brusc, el a cedat şi şi-a lipit buzele de buzele ei.

A sărutat-o cu blândeţe, de parcă gura ei ar fi fost o delicatesă exotică pe care o savura. Lillian a simţit că i se muiau genunchii. Acesta era Westcliff, şi-

a repetat în gând. Westcliff, bărbatul pe care îl ura… dar când sărutul a devenit mai intens nu s-a putut abţine să nu-i răspundă. S-a ridicat instinctiv pe vârfuii iar locul dintre coapse i s-a lipit de şliţul pantalonilor lui. Când şi-a dat seama a roşit şi a

încercat să se desprindă de el, dar nu a lăsat-o. Mâna i s-a încleştat ferm pe spatele ei, în timp ce gura lui o devora cu senzualitate, o explora… Abia dacă mai putea respira. A oftat atunci când i-a simţit mâna rămasă liberă căutându-i

decolteul.

— Vreau să te simt, i-a şoptit Westcliff. Vreau să te sărut peste tot…

Sânii o dureau sub apăsarea corsetului. A simţit dorinţa nebunească să şi-l smulgă şi să-l roage să o aline cu gura şi cu

mâinile. Şi-a trecut degetele prin părul lui în timp ce el continua să o sărute febril, până când gândurile i-au devenit incoerente şi a început să tremure de dorinţă.

Cu o mişcare bruscă, Westcliff s-a smuls din îmbrăţişare. Respirând sacadat, s-a

întors cu spatele la ea, încleştând pumnii. După un timp, Lillian şi-a revenit suficient ca să poată vorbi. Parfumul îşi făcuse efectul. Chiar prea bine.

— Ei bine, cred că am obţinut răspunsul la toate întrebările. În privinţa mamei tale…

Westcliff nici nu a privit-o.

— Mă mai gândesc, a mormăit şi a ieşit în trombă din oranjerie.

CAPITOLUL 7

— Ce ţi s-a întâmplat, Annabelle? a întrebat-o Lillian a doua zi de dimineaţă, alăturându-se celorlalte prietene care erau aşezate la cea mai

îndepărtată masă de pe terasă. Arăţi îngrozitor. De ce nu eşti în costumul de călărie? Credeam că ieşim la plimbare. Şi de ce ai dispărut atât de brusc aseară? Nu-ţi stă în fire să pleci fără să spui…

— N-am avut de ales, a spus evaziv

Annabelle, ţinând strâns între degete ceaşca delicată din porţelan. Era palidă, avea cearcăne şi părea obosită. A sorbit din ceai, după care a continuat: e din cauza parfumului tău nenorocit… când l-a simţit parcă a înnebunit.

Şocată, Lillian a încercat să înţeleagă:

— A… a avut efect asupra lui Westcliff? a reuşit ea să întrebe.

— Dumnezeule! Nu asupra lui! Annabelle şi-a frecat ochii obosiţi. Lui puţin i-a păsat cum miroseam. Bărbatul meu în schimb a înnebunit

complet. După ce a mirosit parfumul m-a luat pe sus, m-a dus în cameră şi… e suficient să vă spun că n-am închis ochii toată noaptea. Toată noaptea, a repetat ea cu emfază.

— Şi ce aţi făcut? a întrebat-o Daisy.

Lillian, care se

simţea uşurată că nu lordul Westcliff fusese cel care se simţise atras de Annabelle şi-a privit dezaprobator sora:

— Tu ce crezi că au făcut? Au jucat dame?

— Oh, a înţeles în sfârşit şi Daisy. A privit-o cu curiozitate. Aveam impresia că îţi plăcea…

ce faci… cu Hunt.

— Da, bineînţeles, dar… Annabelle a făcut o pauză, roşind. Dar când un bărbat este atât de excitat… S-a oprit, dându-şi seama că până şi Lillian o asculta cu interes. În general, Annabelle era destul de deschisă, dar nu şi

atunci când venea vorba de viaţa ei intimă. A spus în şoaptă: să zicem doar că soţul meu nu are nevoie de nicio licoare care să-i crească şi mai mult apetitul.

— Eşti sigură că parfumul a fost de vină? a întrebat-o Lillian. Poate că altceva l-a

stârnit…

— A fost parfumul, a spus Annabelle cu convingere.

Atunci a intervenit şi Evie, care părea nedumerită.

— Dar d-de ce nu şi pe Westcliff, atunci când a stat lângă el? De ce d-doar pe soţul tău şi

pe nimeni altcineva?

— Şi de ce pe noi nu ne-a remarcat nimeni? Nici pe mine, nici pe Evie, a continuat Daisy, nemulţumită.

Annabelle şi-a mai turnat un ceai şi a amestecat cu atenţie zahărul în ceaşcă. A privit-o pe Lillian:

— Dar pe tine, draga mea? Te-a remarcat cineva?

— De fapt… Lillian îşi studia cu atenţie conţinutul ceştii. Westcliff. Din nou. Ce noroc am şi eu! Am descoperit un afrodisiac, iar acesta are efect doar asupra bărbatului pe

care îl dispreţuiesc.

Annabelle s-a înecat iar Daisy şi-a astupat gura cu mâna ca să-şi mascheze râsul.

— Îmi imaginez cât de supărat trebuie să fie Westcliff pentru că e atras de tine după ce v-aţi certat de atâtea ori!

— I-am spus că-şi

poate repara greşelile cerându-i mamei lui să ne ajute.

— Minunat! a exclamat Daisy. A fost de acord?

— Se mai gândeşte.

Annabelle s-a sprijinit gânditoare de braţul fotoliului.

— Nu înţeleg… De

ce parfumul are efect doar asupra lui Hunt şi Westcliff? Şi de ce nu a avut asupra lordului atunci când m-am dat eu cu el, în timp ce tu…

— Poate că în asta constă m-magia, şi-a dat cu presupusul Evie. Te a-ajută să-ţi găseşti adevărata iubire.

— Prostii! a exclamat Lillian. Westcliff nu e adevărata mea dragoste! E un măgar arogant cu care nu am reuşit niciodată să port o discuţie civilizată! Iar femeia care va avea nenorocul să se mărite cu el va putrezi aici, în

Hampshire, dându-i socoteală pentru oricare gest al ei. Nu, mulţumesc, nu e de mine.

— Lordul Westcliff nu e genul gentilomului de ţară, i-a răspuns Annabelle. Locuieşte destul de mult timp în casa lui din Londra şi

este invitat pretutindeni. Cât priveşte atitudinea lui superioară – aici nu te pot contrazice. Pot însă să-ţi spun că atunci când îl cunoşti mai bine, când lasă garda jos, ştie să fie şi foarte plăcut.

Lillian a clătinat din cap cu încăpăţânare.

— Dacă parfumul îl

atrage doar pe Westcliff, nu mă mai dau cu el.

— În niciun caz! a făcut Annabelle ochii mari. Credeam că vrei să continui să-l torturezi.

— Mai dă-te, te rog! a intervenit Daisy. Nu avem nicio dovadă că doar el poate fi sedus de parfum.

Lillian s-a uitat la Evie care îi zâmbea slab.

— Să o fac? a întrebat ea iar Daisy a dat din cap. Foarte bine. Dacă am şansa să-l chinui pe Westcliff nu trebuie să o ratez. A scos sticluţa din buzunarul rochiei de

călărie. Mai vrea cineva să încerce?

Annabelle a răspuns repede:

— Nu. Ţine-l departe, foarte departe de mine.

Celelalte întinseseră deja mâinile. Lillian a râs şi i-a dat-o lui Daisy, care şi-a turnat câteva

picături generoase pe încheieturi şi în spatele urechilor.

— Gata, a spus Daisy satisfăcută. Mi-am dat de două ori mai mult decât aseară. Dacă adevărata mea dragoste e pe aproape va veni în fugă la mine.

Evie şi-a dat şi ea cu

parfum pe gât.

— Chiar dacă nu va avea efect, a spus ea, miroase frumos.

Lillian a pus sticluţa la loc în buzunar şi s-a ridicat. Şi-a netezit rochia de călărie de culoarea ciocolatei, a cărei parte mai lungă era ridicată şi prinsă cu

un nasture, ca să nu o împiedice la mers. Atunci când era călare, fusta era lăsată în jos, acoperindu-i picioarele, aşa cum se cuvenea.

— E ora la care se adună călăreţii la grajduri. Le-a privit întrebător pe prietenele ei. Nu veniţi niciuna?

Annabelle i-a aruncat o privire elocventă:

— Nu după noaptea trecută.

— Eu nu călăresc prea bine, s-a scuzat Evie.

— Nici eu şi nici Lillian, a spus Daisy certându-şi din priviri

sora mai mare.

— Ba eu călăresc la fel de bine ca un bărbat, a protestat Lillian.

— Doar atunci când călăreşti ca un bărbat! a ripostat Daisy. Văzând că Annabelle şi Evie erau nedumerite, le-a explicat: acasă, la New York, Lillian şi cu mine

călărim aşa cum o fac bărbaţii. E mai sigur şi mult mai confortabil. Părinţii noştri nu au nimic împotrivă, atâta vreme cât o facem doar pe proprietatea noastră. Am călărit de câteva ori şi în compania domnilor, dar atunci am călărit pe o parte şi nu suntem

prea pricepute. Lillian sare excelent atunci când călăreşte bărbăteşte, dar nu a încercat să sară şi atunci când călăreşte pe o parte. Centrul de echilibru este altul, nu foloseşti aceiaşi muşchi, iar terenul de sărituri de la Stony Cross Park…

— Şşt, Daisy, a şoptit Lillian.

— … va fi o provocare, şi sunt foarte sigură că…

— Taci, s-a răstit Lillian la ea.

— … sora mea îşi va frânge gâtul, a terminat Daisy fraza, privind-o pe Lillian în ochi.

Annabelle părea tulburată.

— Lillian, draga mea…

— Trebuie să plec. Nu vreau să întârzii.

— E un lucru cunoscut că terenul de sărituri de aici nu este pentru novici.

— Nu sunt o novice,

a spus Lillian printre dinţi.

— Există câteva sărituri dificile, cu bare foarte rigide. Simon m-a luat cu el odată, imediat ce a fost amenajat, şi mi-a arătat cum să abordez fiecare săritură. Chiar şi aşa mi s-a părut extrem de greu. Iar dacă

poziţia nu e cea corectă…

— Nu voi păţi nimic, a întrerupt-o Lillian. Dumnezeule, Annabelle, nu te ştiam atât de fricoasă.

— Chiar e necesar să te expui pericolului?

— Ştii foarte bine că nu mă dau înapoi atunci

când e vorba de o provocare.

— E o calitate admirabilă, draga mea, i-a răspuns cu blândeţe Annabelle. Numai să nu fie inutilă.

Era pentru prima oară că discutau în contradictoriu atât de vehement.

— Uite ce e, i-a răspuns Lillian nerăbdătoare. Dacă voi cădea îţi dau voie să mă săpuneşti zdravăn. O să ascult fiecare cuvinţel. Dar nimeni nu mă va împiedica să călăresc azi.

S-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat, auzind

exclamaţia de disperare scoasă de Annabelle şi murmurul resemnat al lui Daisy:

— La urma-urmei, e gâtul ei…

După plecarea ei, Daisy a privit-o pe Annabelle şi s-a scuzat:

— Îmi pare rău. Nu a vrut să fie răutăcioasă.

O cunoşti prea bine.

— Nu trebuie să-ţi ceri tu scuze, i-a răspuns Annabelle. Însă lui Lillian o să-i pară rău, cu siguranţă.

Daisy a ridicat din umeri.

— Există momente când sora mea trebuie să suporte consecinţele

acţiunilor sale. Unul din lucrurile care îmi plac mult la ea este că recunoaşte atunci când a greşit şi reuşeşte să facă haz de necaz.

— Şi eu o ador, Daisy, i-a răspuns Annabelle. Atât de mult încât nu pot să o las să se arunce cu ochii

închişi în pericol. E evident că nu înţelege cât de periculoase pot fi aceste sărituri. Westcliff este un călăreţ experimentat şi a amenajat terenul de sărituri conform nivelului lui. Chiar şi soţul meu, care e un bun călăreţ, spune că terenul e o

provocare. Iar Lillian nu e obişnuită să călărească pe o parte… S-a încruntat. Gândul că ar putea să cadă şi să se rănească, chiar să moară, e de nesuportat.

Evie a intervenit cu blândeţe:

— Domnul H-Hunt e pe terasă. C-chiar lângă

uşă.

Toate trei şi-au întors privirea spre soţul lui Annabelle, care era îmbrăcat în costumul de călărie. Era însoţit de trei bărbaţi care râdeau de ceva ce le spusese. Hunt era un om de lume şi toţi cei care se adunau de obicei la

Stony Cross Park îl plăceau. Cu un zâmbet cinic i-a privit pe oaspeţii aşezaţi la mesele de afară, în timp ce servitorii forfoteau printre ei, ducând tăvi cu mâncare şi carafe cu suc proaspăt de fructe. Expresia i s-a schimbat când a dat cu ochii de

Annabelle, cinismul transformându-se într-o infinită tandreţe. Daisy a tresărit. Parcă trecuse ceva prin aer, care îi lega pe cei doi cu un fir nevăzut

— Scuzaţi-mă vă rog, a murmurat Annabelle şi s-a ridicat S-a apropiat de soţul ei

care i-a luat mâna şi i-a sărutat-o. A privit-o în ochi, fără să-i dea drumul mâinii, aplecându-şi capul spre ea.

— Crezi că îi povesteşte despre Lillian? a întrebat-o Daisy pe Evie.

— Sper.

— Trebuie să dea dovadă de discreţie. Dacă e confruntată, Lillian poate deveni încăpăţânată ca un catâr.

— Îmi imaginez că Hunt va fi circumspect. Doar e un abil negociator când vine vorba de afaceri, nu-i

aşa?

— Ai dreptate, i-a răspuns Daisy, simţindu-se deodată mai bine. Şi e obişnuit cu Annabelle, care este şi ea foarte temperamentală. În timp ce stăteau de vorbă, Daisy a remarcat că se întâmpla ceva ciudat cu

Evie, atunci când erau doar ele două… Evie părea să se relaxeze şi nu se mai bâlbâia.

— Ce crezi că se întâmplă de fapt între ei? între Lillian şi Westcliff, vreau să spun.

Daisy a zâmbit şiret, deşi era uşor îngrijorată

pentru sora ei.

— Cred că pe Lillian a speriat-o teri gândul că l-ar putea găsi atrăgător pe Westcliff. Iar ea nu reacţionează bine la teamă. De obicei face câte un gest nesăbuit. De aici şi hotărârea ei de a-şi pune viaţa în pericol,

mergând să călărească.

— Dar de ce să o sperie acest lucru? Evie era nedumerită. Credeam că lui Lillian îi va face plăcere să vadă că un bărbat ca Westcliff îi dă atenţie.

— Nu şi când ştie că s-ar contra tot timpul, dacă va ieşi ceva din

asta până la urmă. Lillian nu are nici cea mai mică dorinţă să se lase zdrobită de un bărbat puternic, aşa cum este Westcliff. Daisy a oftat adânc. Nici eu nu-mi doresc asta pentru ea.

Evie a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Eu bănuiesc că lui Westcliff i-ar fi tare greu să se obişnuiască cu temperamentul lui Lillian.

— Cam aşa ceva. Daisy i-a zâmbit lui Evie: ştiu că nu e frumos să-ţi atrag atenţia, dar în ultimele minute nu te-ai bâlbâit

deloc.

Tânăra roşcată şi-a ascuns surâsul timid în palmă şi a privit-o pe Daisy printre genele lungi.

— Îmi e mult mai bine atunci când sunt departe de casă… de familia mea. Şi mă ajută dacă îmi amintesc să

vorbesc rar şi să mă gândesc dinainte la ce vreau să spun. Nimic nu mă înfricoşează mai tare decât să merg la un bal şi să dau cu ochii de o încăpere plină de oameni pe care nu îi cunosc.

— Draga mea, i-a spus Daisy cu blândeţe,

data viitoare când vei fi într-o încăpere plină cu străini, spune-ţi în gând că sunt doar nişte prieteni care aşteaptă să fie descoperiţi.

Se lăsase ceaţa atunci când călăreţii s-au strâns la grajduri.

Erau aproximativ cincisprezece bărbaţi şi alte două doamne în afară de Lillian. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în haine închise la culoare şi purtau cizme înalte. Femeile purtau rochii strânse pe talie ale căror fuste asimetrice erau prinse într-o parte cu un

nasture. Servitorii şi băieţii de la grajduri mişunau printre ei, scoţând caii afară şi ajutând călăreţii să urce în şa. Unii aleseseră să-şi aducă proprii cai în timp ce ceilalţi urmau să profite de recunoscuta herghelie a familiei Marsden. Deşi mai

venise la grajduri şi în timpul precedentelor vizite, Lillian era din nou impresionată de frumuseţea cailor pur-sânge care le erau aduşi acum oaspeţilor.

Lillian stătea afară, în compania domnului Winstanley, un tânăr cu părul castaniu şi

trăsături plăcute dar cu o bărbie foarte îngustă, şi a altor doi domni, lordul Hew şi lordul Bazeley, care discutau prieteneşte în timp ce aşteptau să le fie aduşi caii. Prea puţin interesată de conversaţia lor, Lillian rătăcea cu privirea prin

jur până când a dat cu ochii de silueta zveltă a lui Westcliff, care traversa curtea.

Amintiri nedorite au asaltat-o, făcându-i inima să bată rapid. Urechile îi ardeau, simţea parcă şi acum şoaptele lui uşor răguşite: *vreau să te*

sărut peste tot… L-a privit pe Westcliff apropiindu-se de un cal care fusese scos deja de la grajduri… un animal pe care Lillian îşi amintea că-l mai văzuse şi altădată. Calul pe nume Brutus era pomenit în toate conversaţiile pe teme

ecvestre. Era un exemplar perfect, inteligent, care sărea remarcabil. La sol, Brutus avea disciplina unui soldat… iar în aer părea să prindă aripi.

— Se spune că dacă îl are pe Brutus, Westcliff nu mai are nevoie de un al doilea

cal, a spus unul dintre oaspeţi.

Lillian l-a privit curioasă:

— Ce vrei să spui?

Bărbatul cu părul castaniu i-a zâmbit superior, de parcă ar fi trebuit să ştie:

— Pentru partidele de vânătoare, de obicei

este călărit un cal dimineaţa după care este schimbat cu altul, după-amiaza. Se pare că Brutus are robusteţe şi vitalitate cât pentru doi cai.

— Ca şi proprietarul lui, a remarcat cineva iar ceilalţi au râs.

Lillian l-a văzut pe

Westcliff adâncit într-o discuţie cu Simon Hunt care îi povestea ceva. O uşoară încruntare i se citea pe faţă.

Atenţia i-a fost distrasă de un băiat de la grajduri, cu care jucase baseball cu o zi în urmă. Acesta i-a adus un cal cenuşiu, să-l

încalece. l-a făcut conspirativ cu ochiul iar ea i-a răspuns la fel. A aşteptat ca băiatul să verifice dacă şaua era bine legată şi a remarcat că era calul perfect pentru o doamnă, cu o conformaţie fără cusur şi o privire inteligentă.

— Cum îl cheamă?

a întrebat Lillian. La auzul vocii ei, calul a devenit atent.

— Starlight, domnişoară. O să vă înţelegeţi bine. E cel mai ascultător cal din tot grajdul, după Brutus.

Lillian l-a bătut uşurel pe grumaz.

— Pari un adevărat

gentleman, Starlight. Aş fi vrut să te pot călări aşa cum trebuie, să nu te mai sâcâi cu şaua asta prostească.

Calul şi-a înclinat capul şi a privit-o calm.

— Domnul mi-a spus să vi-l aduc pe Starlight, dacă vă hotărâţi să călăriţi, a

spus băiatul, impresionat că stăpânul lui îi alesese personal calul.

— Ce drăguţ! a murmurat Lillian, clătinându-se în şa. A încercat să stea dreaptă, lăsându-şi mare parte din greutate pe coapsa dreaptă. Pentru moment

nu o deranja, dar ştia că mai târziu avea să amorţească, pentru că nu era obişnuită să stea în acea poziţie. Când a luat frâul în mână a simţit un fior. Îi plăcea să călărească iar Starlight era superior tuturor cailor din grajdurile familiei ei.

— Domnişoară… a spus băiatul cu voce joasă şi i-a arătat ruşinat fusta, care era în continuare prinsă cu nasturele. Acum, că Lillian era în şa, i se dezvelise o parte a piciorului stâng.

— Mulţumesc, a spus ea, lăsându-şi

fusta în jos. L-a îndemnat pe Starlight care a reacţionat imediat, sensibil la cea mai mică apăsare a cizmei ei.

S-a alăturat unui grup de călăreţi care se îndreptau spre pădure, entuziasmată la gândul că avea să sară. Erau în

total douăsprezece sărituri, auzise ea, toate înşirate inteligent pe un teren care se întindea atât prin pădure cât şi pe câmp. Era o provocare de care ştia că se va achita cu succes. Chiar şi călărind aşa. Iar calul era bine antrenat, plin

de nerv dar ascultător, trecând cu uşurinţă de la trap la galop.

Lillian a văzut în depărtare primul obstacol, triunghiular, înalt de vreo şaizeci de centimetri şi lat de doi metri.

— Nu ne pune nicio problemă, nu-i aşa,

Starlight? i-a şoptit ea calului. A încetinit şi s-a alăturat călăreţilor care aşteptau. Un alt călăreţ s-a apropiat. Era Westcliff, pe un cal negru, cu o postură perfectă. Trebuia să recunoască: Westcliff era o apariţie uluitoare.

Spre deosebire de

ceilalţi domni prezenţi, Westcliff nu purta mănuşi. Lillian şi-a amintit de uşoara asprime a palmelor lui, atunci când îi atinsese pielea. A înghiţit în sec şi a evitat să-i mai privească mâinile ţinând strâns hăţurile. L-a privit atentă şi a văzut că ceva

îl nemulţumea… se încruntase iar falca îi părea încleştată.

l-a zâmbit larg:

— Bună dimineaţa, domnul meu.

— Bună dimineaţa, a venit răspunsul. A părut că-şi cântărea bine cuvintele înainte de a continua: eşti mulţumită

de calul tău?

— Da, e splendid. Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru această alegere.

Westcliff a strâns din buze:

— Am auzit, domnişoară Bowman, că nu eşti obişnuită să călăreşti într-o parte.

Zâmbetul i-a îngheţat pe buze. Şi-a amintit că Simon Hunt vorbise cu el ceva mai devreme şi şi-a dat seama că Annabelle pusese totul la cale. S-a enervat pentru că se amestecase şi s-a strâmbat:

— Mă descurc. Nu

trebuie să-ţi faci griji.

— Nu pot permite ca unul dintre oaspeţii mei să-şi pună sănătatea în pericol.

Lillian strângea hăţurile în mâinile înmănuşate.

— Pot călări la fel de bine ca oricine de aici. Indiferent de ce ţi s-a

spus, stilul acesta de a călări nu mi-e total necunoscut. Aşa că te rog să mă laşi în pace…

— Dacă aflam mai devreme îmi găseam timp să parcurgem împreună traseul şi să judec cât eşti de pricepută. Dar acum este prea târziu.

— Vrei să spui că nu pot călări azi?

Westcliff i-a susţinut privirea.

— Nu poţi face sărituri. Poţi călări oriunde altundeva pe domeniul meu. Dacă vrei, te evaluez cândva, săptămână aceasta, dar azi nu-ţi pot permite să

sari peste obstacole.

Neobişnuită ca cineva să-i spună ce avea voie să facă şi ce nu, Lillian s-a simţit de-a dreptul jignită. A reuşit cu greu să-i răspundă cu calm:

— Îţi apreciez preocuparea pentru binele meu. Vreau însă

să-ţi sugerez un compromis. Dă-mi voie să sar peste primele trei obstacole şi dacă nu mă descurc atunci îţi fac pe plac.

— Nu fac compromisuri când vine vorba de siguranţa cuiva, i-a răspuns Westcliff. Vei ţine cont

chiar acum de decizia mea, domnişoară Bowman.

Era nedrept. Îi interzicea să facă ceva doar ca să-şi demonstreze forţa. Chinuindu-se să-şi stăpânească furia, i-a răspuns:

— Mă descurc. Sunt

perfect capabilă să sar. O să-ţi dovedesc.

CAPITOLUL 8

Înainte ca Westcliff să poată reacţiona, Lillian i-a dat pinteni lui Starlight, Calul a ascultat-o imediat şi a pornit în plin galop. Ea şi-a lipit coapsa de

oblânc, simţind că aluneca, şi şi-a ajustat poziţia, chiar în momentul în care Starlight se pregătea să sară. L-a simţit cum şi-a ridicat picioarele din faţă, forţa imensă şi senzaţia ireală de zbor deasupra obstacolului triunghiular. Când au

aterizat a trebuit însă să-şi recapete echilibrul, încasând impactul în plin în coapsa dreaptă. Dar reuşise şi fusese foarte credibilă.

Lillian a întors calul cu un zâmbet triumfător, conştientă de privirile uimite ale celor din jur, care nu ştiau ce anume

o făcuse să sară, mânată de un impuls. S-a speriat însă auzind zgomotul puternic, asemenea unui tunet, produs de nişte copite. Nu a mai avut ocazia să protesteze sau să se apere pentru că s-a trezit luată pe sus şi azvârlită pe o suprafaţă

tare. A fost purtată preţ de câţiva metri, atârnând peste coapsele dure ale lui Westcliff, până când acesta a oprit calul, a descălecat şi a tras-o jos, lângă el. A prins-o ferm de umeri. Faţa lui, lividă, era la numai câţiva centimetri de a ei.

— Crezi că mă convingi făcând o asemenea nesăbuinţă? i-a spus el, scuturând-o. Folosirea cailor mei este un privilegiu. Unul pe care tocmai l-ai pierdut. De aici înainte, dacă te mai prind la grajduri te alung personal de pe domeniul meu.

Aibă la faţă, la fel de furioasă ca şi el, Lillian i-a răspuns ca vocea tremurând uşor:

— la mâinile de pe mine, ticălosule! Spre satisfacţia ei a văzut că făcuse ochii mici, semn că se simţea jignit. El nu a slăbit deloc strânsoarea iar

respiraţia i s-a accelerat, ca şi cum ar fi vrut să-i facă rău fizic. Lillian i-a susţinut cu curaj privirea, simţind cum un val de energie a trecut de la unui la altul, un impuls fizic indirect care o făcea să-şi dorească să-l lovească, să-l doboare la pământ, să

se bată în parte cu el. Niciun bărbat nu o mai enervase într-atât. Au rămas privind unul în ochii celuilalt, plini de ostilitate, respirând sacadat. Niciunul nu mai era conştient de privitorii uimiţi din jur. Erau prea absorbiţi de atâta antagonism.

O voce masculină catifelată a întrerupt tăcerea, rupând tensiunea:

— Dacă-mi spuneai că avem parte şi de distracţie veneam mai devreme, Westcliff.

— Nu te amesteca, St. Vincent, a ripostat Westcliff.

— Nici nu mă gândeam! Voiam doar să te complimentez pentru felul în care stăpâneşti situaţia. Foarte diplomat. Suav, chiar.

Sarcasmul lui l-a făcut pe Westcliff să-i dea drumul lui Lillian din strânsoare. Ea s-a

dat un pas înapoi, clătinându-se, dar a fost imediat prinsă de talie de o pereche de mâini abile. Uimită, a ridicat privirea şi a văzut chipul frumos al lordului Sebastian St. Vincent, infamul crai şi seducător.

Razele soarelui se

jucau în părul lui, făcând şuviţele să strălucească şi să capete culoarea ambrei. Lillian îl mai văzuse de la distanţă de câteva ori dar nu li se făcuse niciodată cunoştinţă iar St. Vincent evita întotdeauna, la baluri, locul unde stăteau fetele

nemăritate. De la distanţă era de o frumuseţe izbitoare. De aproape, frumuseţea lui exotică îţi tăia răsuflarea. St. Vincent avea cei mai extraordinari ochi din câţi văzuse vreodată, de un albastru deschis, ca de felină, umbriţi de

gene dese şi întunecate. Trăsăturile lui erau puternice dar rafinate iar pielea îi strălucea de parcă ar fi fost de bronz. Zâmbetul lui o făcea să uite de furie. Un asemenea farmec ar fi trebuit interzis prin lege.

St. Vincent şi-a întors privirea spre

Westcliff şi l-a întrebat, ridicând o sprinceană:

— Să o conduc pe vinovată la conac?

Westcliff a dat din cap.

— Ia-o de-aici înainte să spun ceva ce voi regreta.

— Haide, spune dacă îndrăzneşti! a

ripostat Lillian.

Westcliff a făcut un pas spre ea, amenințător.

St, Vincent s-a interpus între ei, cu un gest grăbit.

— Te aşteaptă oaspeţii, Westcliff. Deşi sunt convins că urmăresc fascinaţi mica

dramă, caii par să devină neliniştiţi.

Lordul a părut să ducă o scurtă bătălie cu el însuşi. Curând a reuşit să pară impasibil. A făcut un semn din cap în direcţia conacului, o comandă tăcută adresată lui St. Vincent să o ducă pe Lillian de

acolo.

— Pot să o iau pe calul meu? a întrebat politicos St. Vincent.

— Nu, a venit răspunsul lui Westcliff. Poate al naibii de bine să meargă şi pe jos.

St. Vincent i-a făcut semn grăjdarului să aibă grijă de cei doi cai.

L-a oferit braţul lui Lillian, care fumega de furie:

— La temniţă cu tine.

— Prefer oricând tortura companiei lui, a spus Lillian prinzând partea lungă a rochiei cu nasturele, ca să poată merge. În timp ce

se îndepărtau l-a auzit pe Westcliff spunând:

— Aţi face bine să vă opriţi pe la gheţărie, în drum. Să se mai răcorească.

Marcus se lupta să-şi stăpânească emoţiile. S-a uitat după Lillian

Bowman, iar privirea lui ar fi putut foarte bine să-i ardă haina de călărie în spate. În general ieşea cu uşurinţă din orice situaţie Şi era în stare să cântărească totul cu obiectivitate. În ultimele minute, însă, autocontrolul îl părăsise.

Când Lillian se

pregătise să sară, Marcus îi sesizase dezechilibrul, care îi putea fi fatal atunci când era în şa. Numai gândul că ar fi putut să cadă îl scosese din minţi. La viteza aceea îşi putea frânge gâtul. Iar el nu mai putuse să facă nimic – doar să

privească. Când o văzuse aterizând în siguranţă teama i se transformase în furie oarbă. Nu se apropiase în mod conştient de ea; se treziseră deodată amândoi pe jos, umerii ei firavi erau în strânsoarea mâinilor lui iar ei nu-şi mai dorea

altceva decât să o strângă în braţe şi să o sărute, uşurat, iar mai apoi să o sfâşie cu mâinile goale.

Faptul că siguranţa ei însemna atât de mult pentru el… era ceva la care prefera să nu se gândească.

Marcus s-a îndreptat

spre grăjdarul care îl ţinea pe Brutus de frâu şi i l-a smuls din mână.

Simon s-a apropiat, în şa, şi l-a întrebat calm:

— Ai de gând să călăreşti?

Drept răspuns, Marcus a urcat în şa şi l-a îndemnat uşor pe

Brutus.

— Femeia asta e de nesuportat, a mârâit el provocându-l pe Simon Hunt din priviri să-l contrazică.

— Ai vrut să o determini să sară?

— L-am poruncit să facă exact opusul. Trebuie să mă fi auzit şi

tu.

— Da, te-am auzit şi eu şi toţi ceilalţi, i-a răspuns sec Hunt. Mă întreb ce a fost în capul tău. Este evident că o femeie ca domnişoara Bowman trebuie abordată cu blândeţe şi nu trebuie să i se dea ordine. Ce e cu tine?

Doar te-am văzut negociind de atâtea ori! Dacă ai fi vrut, ai fi flatat-o puţin şi ai fi determinat-o să facă ceea ce doreşti în mai puţin de un minut. În schimb ai ţinut morţiş să arăţi că tu eşti stăpânul. După care ai aruncat-o în braţele lui St. Vincent,

care îi va fura virtutea chiar înainte de a ajunge la conac, mai mult ca sigur.

Marcus l-a privit tăios, dar se vedea că era îngrijorat:

— N-ar face asta..

— De ce nu?

— Pentru că nu este genul lui.

Hunt a râs încet:

— De când preferă St. Vincent un anume gen de femeie? N-am observat nicio similitudine între ele, cu excepţia faptului că sunt toate femei. Blonde, brunete, dolofane, subţiri… nu are niciun fel de prejudecăţi.

— La naiba cu toate, a şuierat Marcus, simţind pentru prima oară în viaţă ce însemna să fii gelos.

Lillian se concentra să pună câte un picior în faţa celuilalt, când de fapt nu-şi dorea altceva

decât să se întoarcă şi să-l atace pe Westcliff.

— Un arogant, un…

— Uşurel, i-a şoptit St. Vincent. Westcliff e foarte temperamental şi n-aş vrea să fiu nevoit să-ţi sar în apărare. Cu sabia m-aş descurca, dar cu pumnii… nu.

— De ce nu? Ai o

alonjă mai bună decât el.

— Are cea mai puternică lovitură cu dreapta din câte am văzut. Iar eu am obiceiul de a-mi apăra mereu faţa, ceea ce mă lasă descoperit în zona stomacului.

Lillian a izbucnit în

râs. Mânia i se risipea, aşa că s-a gândit că era de aşteptat să o protejeze, cu o faţă ca a lui.

— V-aţi bătut des?

— Doar când eram mici, la şcoală. Westcliff făcea totul mult prea bine, aşa că trebuia să-l mai provoc din când în

când, ca să nu devină mult prea vanitos. Ce zici, ne întoarcem la conac pe un drum mai frumos, prin grădină?

— Nu sunt sigură că ar fi înţelept, a răspuns Lillian, ezitând din cauza numeroaselor poveşti pe care le auzise despre el.

St. Vincent a zâmbit:

— Chiar dacă jur pe onoarea mea că nu-ţi fac avansuri?

Lillian s-a gândit puţin apoi a dat din cap:

— Dacă e aşa, atunci bine.

St. Vincent a condus-o printr-un crâng, apoi pe o alee

pietruită, umbrită de tise bătrâne.

— Cred că ar fi trebuit să-ţi spun că am făcut o promisiune deşartă, dat fiind că onoarea mea e practic inexistentă.

— Ar trebui atunci să-ţi spun şi eu că dreapta mea e de zece

ori mai puternică decât a lui Westcliff.

— Spune-mi, draga mea, ce s-a întâmplat între voi?

— Cred că a fost ură la prima vedere, i-a răspuns ea. Eu sunt de părere că Westcliff e un bădăran plin de sine, iar el mă consideră

probabil o răsfăţată nesuferită. A ridicat din umeri. Probabil că avem amândoi dreptate.

— Cred că nu aveţi dreptate niciunul, nici celălalt, a murmurat St. Vincent.

— Păi… eu sunt cam răsfăţată, a recunoscut Lillian.

A privit-o cu ironie:

— Chiar aşa?

Lillian a dat din cap:

— Îmi place să fac numai ce vreau eu şi mă supăr atunci când lucrurile nu ies aşa cum îmi doresc. Mi s-a spus adesea că semăn cu bunica mea care era spălătoreasă, la docuri.

Pe St. Vincent a părut să-l amuze ideea rudeniei cu o spălătoreasă.

— Eraţi apropiate?

— Oh, era o drăguţă! Avea o gură bogată şi te făcea să râzi până te durea burta. Scuze, bănuiesc că nu e frumos să spui „burtă”

de faţă cu un domn!

— Sunt şocat, a spus St. Vincent grav. Îmi voi reveni, însă. S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-l auzea nimeni, după care i-a şoptit conspirativ: nu sunt un gentleman, să ştii.

— Dar eşti viconte,

nu-i aşa?

— Asta nu înseamnă că sunt neapărat şi un gentleman. Nu ştii prea multe despre nobili, aşa-i?

— Cred că ştiu mai multe decât mi-aş dori, deja.

St. Vincent a privit-o cu un zâmbet curios:

— Şi eu care credeam că vrei să te măriţi cu unul de-ai noştri! Mă înşel eu sau tu şi sora ta sunteţi prinţesele dolarilor sosite din colonii, ca să pună mâna pe câte un bărbat cu titlu nobiliar?

— Din colonii? a repetat Lillian. În cazul

în care nu ai aflat încă, domnule, să ştii că am câştigat revoluţia.

— Probabil că am uitat să citesc ziarul în ziua aceea. Răspunde-mi la întrebare…

— Da, i-a răspuns Lillian roşind uşor. Părinţii noştri ne-au adus aici ca să ne

găsim soţi. Vor o infuzie de sânge albastru.

— Şi tu îţi doreşti asta?

— Acum singura mea dorinţă e să văd nişte sânge albastru curgând, a murmurat ea, gândindu-se la Westcliff.

— Eşti o creatură

feroce, i-a spus St. Vincent râzând. Sper ca Westcliff să nu te mai necăjească, altfel îi plâng de milă. De fapt, cred că ar fi mai bine să-l previn… S-a oprit văzând-o crispându-se de durere.

Coapsa dreaptă o durea îngrozitor. Ar fi

căzut la pământ dacă nu ar fi susţinut-o el.

— Drace! a spus printre dinţi, simţind un nou cârcel străbătându-i coapsa. La naiba!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o St. Vincent, ajutând-o să se aşeze pe jos, pe alee. Un cârcel?

— Da. Palidă, tremurând, Lillian şi-a, prins piciorul, gemând. Doamne, cât de rău doare!

El s-a aplecat deasupra ei, încruntat şi preocupat.

— Ai putea să uiţi pentru moment ce tot ce-ai auzit despre

reputaţia mea? Doar atât cât să mă laşi să te ajut?

Lillian l-a privit cu atenţie dar nu a văzut pe chipul lui nimic altceva decât dorinţa sinceră de a o scăpa de durere, aşa că a dat din cap.

— Bine, a şoptit el şi

a ridicat-o în şezut. O ţinea de vorbă ca să-i distragă atenţia în timp ce-şi strecura mâna pe sub fusta ei. Nu durează mult. Sper să nu ne vadă nimeni… Arată destul de incriminator. Şi sunt sigur că nimeni nu va crede scuza răsuflată cu cârcelul…

— Nu-mi pasă, a gemut ea. Fă-l să dispară!

Îi simţea mâna lui St. Vincent urcând pe picior, căldura pielii lui făcându-şi loc pe sub lenjeria ei, căutând muşchiul dureros.

— L-am găsit! Ţine-ţi respiraţia, dragă.

Ascultătoare, Lillian l-a lăsat să-i apese muşchiul cu palma desfăcută. Şi-a înăbuşit un ţipăt atunci când a simţit ca o flacără în picior, după care durerea a trecut.

S-a relaxat, sprijinită de braţul lui şi a respirat adânc.

— Mulţumesc. E mult mai bine acum.

El i-a zâmbit uşor în timp ce-i trăgea la loc fusta,

— A fost plăcerea mea.

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum, a murmurat ea, întinzând cu grijă

piciorul.

— E fără îndoială o urmare a săriturii de mai devreme, ţi-ai întins un muşchi.

— Sunt sigură de asta, a roşit ea. Nu sunt obişnuită să sar din poziţia aceea. De fiecare dată când am sărit, în trecut, călăream

bărbăteşte.

— Ce interesant! a spus el, zâmbind larg. E clar că experienţa mea cu fetele venite din America este mult prea limitată. Nu mi-am imaginat că sunteţi atât de interesante!

— Iar eu sunt cea mai interesantă dintre

toate.

— Oricâtă plăcere mi-ar face să mai stăm de vorbă, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, dacă te simţi în stare să stai pe picioare. Nu e deloc spre binele tău să petreci prea mult timp singură în compania

mea. S-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna.

— Mi-ai făcut mult bine, i-a răspuns Lillian prinzându-l de braţ şi ridicându-se în picioare.

St. Vincent a urmărit-o cum îşi încerca piciorul:

— Eşti bine?

— Da, mulţumesc. Ai fost foarte drăguţ, domnule.

A privit-o cu o strălucire ciudată în ochii albaştri:

— Eu nu sunt drăguţ de felul meu. Mă port frumos doar cu cei de pe urma cărora vreau să profit.

Lillian i-a răspuns cu un surâs lipsit de griji:

— Sunt în pericol, domnule?

— Mă tem că da.

— Hmm. Lillian îi studia profilul, gândindu-se că el nu profitase de neajutorarea ei, ceva mai devreme. Mă întreb

dacă ar trebui să fiu cu adevărat îngrijorată, de vreme ce nu îţi ascunzi deloc intenţiile.

Singurul lui răspuns a fost un zâmbet enigmatic.

După ce s-a despărţit de St. Vincent,

Lillian a urcat treptele spre terasa din spate, de unde se auzeau râsete şi voci feminine. Zece tinere erau aşezate la una din mese, absorbite de un soi de joc sau de experiment. Se aplecau deasupra unui rând de pahare umplute cu

diferite lichide, în timp ce una din ele, care era legată la ochi, îşi înmuia vârful degetelor în ele. Rezultatul, oricare ar fi fost el, provoca accese de râs. Un grup de doamne în vârstă stătea în apropiere, urmărindu-le cu un interes amuzat.

Lillian şi-a văzut sora

şi s-a apropiat:

— Ce-i asta? a întrebat-o.

Daisy s-a întors, privind-o surprinsă.

— Lillian, a exclamat luând-o de talie. De ce te-ai întors atât de repede, draga mea? Ai avut dificultăţi?

Lillian a tras-o

deoparte:

— S-ar putea spune şi aşa. După care i-a povestit tot ce se întâmplase.

Daisy făcuse ochii mari.

— Dumnezeule! a şoptit ea. Nu mi-l pot imagina pe Westcliff pierzându-şi astfel

cumpătul… iar tu… la ce ţi-a fost mintea? Cum de i-ai permis lui St. Vincent să facă aşa ceva?

— Aveam dureri mari, a răspuns Lillian încercând să se apere. Nu mai puteam să gândesc. Nici nu puteam să mă mişc.

Dacă ai fi avut vreodată o crampă musculară ai fi ştiut cât de tare doare.

— Nu l-aş fi lăsat pe unul ca St. Vincent să se apropie, să ştiu că-mi pierd piciorul, a spus Daisy pe nerăsuflate. A făcut o pauză, să se gândească la situaţie, după care a întrebat:

cum a fost?

Lillian a izbucnit în râs:

— De unde să ştiu? Când durerea a dispărut, el îşi retrăsese deja mâna.

— Drace! Daisy s-a încruntat. Crezi că va spune cuiva?

— Nu cred. Pare să

fie un gentleman, deşi susţine contrariul. O cută îi apăruse pe frunte când a adăugat: mai gentleman decât a fost Westcliff azi.

— Hmm. De unde să fi ştiut el că tu nu poţi călări într-o parte?

Lillian a privit-o fără ranchiună.

— Nu mai face pe proasta, Daisy. E evident că Annabelle i-a spus soţului ei care i-a spus la rândul său lui Westcliff.

— Nu i-o lua în nume de rău lui Annabelle.

— Trebuia să-şi ţină gura, a mormăit Lillian.

— I-a fost teamă să nu cazi. Tuturor ne-a fost.

— Ei bine, n-am căzut!

— Dar ai fi putut.

Lillian a ezitat, după care a recunoscut:

— E probabil să fi căzut, până la urmă.

— Înseamnă că nu

eşti supărată pe Annabelle?

— Bineînţeles că nu, a spus Lillian. N-ar fi drept din partea mea să o învinovăţesc pe ea pentru purtarea lui Westcliff.

Uşurată, Daisy a împins-o spre masa la care stăteau fetele:

— Vino şi tu, draga mea. Trebuie să joci şi tu. E o prostie, dar e tare amuzant. Fetele, a căror vârstă se întindea de la adolescenţă până la douăzeci şi cinci de ani, s-au dat deoparte ca să le facă loc. În timp ce Daisy îi explica regulile, celelalte au legat-o la

ochi pe Evie şi au schimbat poziţia celor patru pahare. După cum vezi, un pahar e plin cu apă şi săpun, altul cu apă curată şi altul cu sineală pentru rufe. Celălalt e gol. Paharele îţi spun cu ce fel de bărbat te vei mărita.

Au urmărit-o pe Evie

care întindea mâna spre unul dintre pahare. Şi-a muiat degetele în paharul cu apă şi săpun, a aşteptat să-i fie luată legătura de la ochi şi a privit cu tristeţe rezultatul, în timp ce fetele chicoteau.

— Asta înseamnă că se va mărita cu un

bărbat sărac, i-a explicat Daisy.

Evie şi-a şters degetele şi a spus cu naturaleţe:

— C-cred că faptul că mă voi m-mărita totuşi e un lucru bun.

Fata care urma la rând aştepta surâzătoare să fie legată

la ochi. Paharele au fost reaşezate. Ea a întins mâna, aproape că a răsturnat unul dintre pahare, după care şi-a înmuiat degetele în paharul cu lichid albastru. A zâmbit mulţumită văzând ce anume alesese.

— Asta înseamnă că

se va mărita cu un autor celebru, i-a spus Daisy lui Lillian încearcă şi tu!

— Doar nu crezi în aşa ceva!

— Nu fii atât de cinică! Distrează-te şi tu puţin! Daisy a luat legătura şi s-a ridicat pe vârfuri, ca să i-o pună lui Lillian la ochi.

Lillian s-a lăsat condusă spre masă, în strigătele încurajatoare ale fetelor din jurul ei. A auzit zgomotul făcut de paharele care erau schimbate între ele şi a aşteptat cu mâinile în aer.

— Ce se întâmplă dacă aleg paharul gol?

a întrebat ea.

— R-rămâi fată bătrână! s-a auzit vocea lui Evie, chiar lângă urechea ei.

— Nu ai voie să le ridici, să le testezi greutatea, a avertizat-o una dintre fete. Nu poţi evita paharul gol, dacă acesta îţi este destinul!

— În clipa asta chiar îmi doresc să aleg paharul gol, a răspuns Lillian, provocând un nou val de râsete.

A găsit un pahar şi şi-a muiat degetele în lichidul rece. A urmat o nouă rundă de aplauze şi de încurajări. A întrebat: mă mărit şi eu

cu un autor?

— Nu, tu ai ales apa limpede, i-a spus Daisy. Te aşteaptă un soţ bogat şi frumos, draga mea!

— Ce uşurare! a exclamat Lillian, scoţându-şi legătura de la ochi. E rândul tău acum?

Sora ei mai mică a clătinat din cap.

— Eu am încercat prima. Am răsturnat câte un pahar de două ori şi am făcut o mizerie de nedescris.

— Asta ce înseamnă? Că nu te vei mărita deloc?

— Înseamnă că sunt

tare neîndemânatică, i-a răspuns veselă Daisy. Cine ştie? Poate că soarta mea nu a fost decisă încă. Vestea cea bună este că soţul tău pare să fie pe drum încoace.

— Dacă e aşa, a întârziat, nenorocitul, a replicat Lillian, făcându-

le să râdă pe Daisy şi Evie.

CAPITOLUL 9

Din nefericire, vestea că Lillian şi Westcliff avuseseră o altercaţie s-a răspândit repede. Până la lăsatul serii, ea ajunsese deja la urechile lui Mercedes

Bowman, iar rezultatul nu a fost unul prea plăcut. Furioasă, Mercedes se învârtea de colo-colo prin camera fetelor ei.

— Dacă ai fi făcut doar o remarcă nepotrivită în prezenţa lordului Westcliff, poate că totul ar fi trecut

neobservat, tuna şi fulgera Mercedes, făcând gesturi ample cu mâinile ei subţiri. Dar să te cerţi cu el, să te contrazici cu el de faţă, cu toată lumea – îţi dai seama în ce lumină ne-ai pus pe toţi? Nu ţi-ai distrus numai şansele tale de a te mărita ci şi

pe cele ale surorii tale. Cine să mai vrea să intre într-o asemenea familie?

Ruşinată, Lillian i-a aruncat lui Daisy o privire încărcată de regrete. Daisy, care stătea într-un colţ, a privit-o încurajator.

— Dacă vei continua

să te porţi ca o sălbatică voi fi obligată să iau măsuri, Lillian Odelle! a continuat Mercedes.

Auzindu-şi şi cel de-al doilea nume, pe care îl ura, Lillian s-a aşezat pe scaun. Era semnul că urma o pedeapsă.

— În săptămâna care urmează vei părăsi

această încăpere doar însoţită de mine. Îţi voi urmări fiecare gest, fiecare cuvânt care-ţi iese din gură, până când mă voi convinge că te poţi purta ca o fiinţă raţională. Pedeapsa va fi de ambele părţi, pentru că agreez compania ta la

fel de mult precum o agreezi şi tu pe a mea. Dar nu văd o altă alternativă. Dacă protestezi, pedeapsa se dublează. Vă dura două săptămâni! Când nu te vei afla sub supravegherea mea vei rămâne în această cameră, citind sau

meditând asupra purtării tale. M-ai înţeles, Lillian?

— Da, mamă. Lillian se simţea precum un animal în cuşcă. Şi-a înfrânat protestele şi a privit cu atenţie modelul înflorat al covorului.

— Primul lucru pe care îl vei face în seara

aceasta va fi să-i ceri scuze lordului Westcliff pentru purtarea ta de mai devreme. O vei face în prezenţa mea, pentru ca eu…

— Oh, nu! Lillian s-a ridicat brusc, revoltându-se în faţa mamei sale. Nu mă poate determina nimeni

şi nimic să-i cer scuze. Mai bine mor!

— Vei face aşa cum îţi spun eu, a spus Mercedes cu voce joasă. Îi vei pere scuze lordului, plină de umilinţă, altfel nu vei mai părăsi această cameră pe tot timpii şederii noastre aici!

Lillian a deschis gura să protesteze, dar a fost întreruptă de Daisy:

— Pot vorbi puţin cu Lillian în particular, te rog? Doar un minut. Te rog, mamă.

Mercedes îşi muta privirea de la o fată la alta. A clătinat din cap,

ca şi cum s-ar fi întrebat cum de fusese blestemată cu asemenea copii, apoi a ieşit din cameră.

— E supărată rău de data asta, a şoptit Daisy. N-am mai văzut-o pe mama într-o asemenea stare. Ar trebui să fad ce ţi-a spus.

Lillian o privea fix, plină de o furie neputincioasă.

— N-am de gând să-i cer scuze măgarului ăluia!

— Nu te costă nimic. Sunt doar nişte cuvinte. Nici nu trebuie să crezi în ele. Spui doar: „lord Westcliff, eu…”

— Nu fac asta, a repetat Lillian, încăpăţânată. Şi mă costă ceva: mândria mea.

— Merită să stai închisă aici şi să ratezi toate seratele şi supeurile? Nu te încăpăţâna, te rog! Îţi promit că te ajut să te

răzbuni pe Westcliff. Numai fă ce-ţi spune mama. Pierzi bătălia dar vei câştigă războiul. Şi apoi… Daisy căuta cu disperare un alt argument pentru a o convinge. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere lui Westcliff decât să te ştie încuiată în cameră

de-a lungul întregii vizite. Nu vei mai putea să-l enervezi sau să-l chinui. Nu-i da această satisfacţie, Lillian!

A fost probabil cel mai puternic argument. Încruntată, Lillian a privit faţa ca de fildeş a surorii ei, cu ochi inteligenţi. Nu era pentru prima

dată când se întreba cum de persoana cea mai dispusă să i se alăture în aventuri nesăbuite era şi cea care o readucea pe drumul raţiunii

— Bine, o să-mi cer scuze, deşi cred că o să mă înec când voi rosti cuvintele.

Daisy a oftat, uşurată.

— Voi fi intermediarul tău. Îi voi spune mamei că ai fost de acord şi o voi sfătui să nu te mai bată la cap, să nu te răzgândeşti.

Lillian s-â prăbuşit pe scaun, imaginându-şi expresia plină de

satisfacţie a lui Westcliff atunci când avea să-i primească scuzele. La naiba, avea să fie de nesuportat. Plină de animozitate, a început să urzească planuri de răzbunare. Toate aveau drept final imaginea lui Westcliff, implorând milă.

O oră mai târziu, familia Bowman ieşea din camerele ei, avându-l în frunte pe Thomas Bowman. Destinaţia lor: salonul în care urma să aibă loc, timp de patru ore, un dineu fabulos. Thomas Bowman tocmai aflase de purtarea ruşinoasă a

fiicei lui şi abia îşi stăpânea furia.

Îmbrăcată într-o rochie din mătase de culoarea lavandei, cu mâneci înfoiate şi garnituri din dantelă albă la decolteu, Lillian păşea hotărâtă în urma părinţilor ei, însoţită de cuvintele tatălui:

— În clipa în care ai început să-mi pui în pericol afacerile te trimit pachet la New York. Şi aşa vânătoarea asta de soţi s-a dovedit extrem de scumpă şi lipsită de rezultate. Te previn, fiica mea, dacă faptele tale mi-au periclitat în vreun fel negocierile cu

Westcliff…

— Sunt sigură că nu s-a întâmplat aşa ceva, l-a întrerupt Mercedes, agitată. Lillian îi va cere scuze lordului Westcliff şi totul va reveni la normal, dragul meu. Vei vedea. l-a aruncat o privire ameninţătoare, peste umăr, fiicei sale

mai mari.

Bineînţeles că pe tatăl ei îl preocupa tot ce îi putea pune în pericol afacerile… nu-i păsa deloc de altceva. Voia doar ca fiicele lui să nu-l deranjeze. Dacă nu ar fi avut şi trei fraţi, Lillian nu ar fi ştiut ce înseamnă atenţiile din

partea unui bărbat.

— Am vrut să mă asigur că ai şansa de a-i cere scuze aşa cum se cuvine, i-a spus Thomas Bowman lui Lillian. L-am rugat să ne întâlnim în bibliotecă, înainte de cină. Îi vei cere scuze acolo, spre satisfacţia lui dar şi a

mea.

Lillian îl privea cu ochi mari, întrebându-se dacă nu cumva Westcliff aranjase tot acest scenariu, ca să o umilească şi mai tare.

— Ştie de ce i-ai cerut să vă vedeţi acolo? a reuşit ea să spună.

— Nu. Nici nu cred că se aşteaptă la scuze din partea uneia dintre fiicele mele, renumită pentru lipsa de maniere. Să ştii că dacă nu sunt mulţumit te îmbarc pe primul vapor cu aburi cu destinaţia New York.

Lillian ştia că ameninţările tatălui ei nu

erau vorbe goale. Tonul lui era convingător şi imperativ. Iar gândul de a părăsi Anglia, de a fi despărţită de Daisy…

— Am înţeles, domnule, a spus, încleştând fălcile.

Au parcurs restul drumului în linişte. Lillian a simţit mâna

mică a surorii ei în palma sa.

— Nu înseamnă nimic, i-a şoptit Daisy. Spune repede ce ai de spus şi gata!

— Linişte! a tunat tatăl lor. Şi-au desprins imediat mâinile.

Adâncită în gânduri, Lillian nu s-a uitat deloc

în jurul ei. Uşa bibliotecii fusese lăsată deschisă iar tatăl lor a bătut o singură dată, cu putere, apoi le-a făcut semn soţiei şi fiicelor lui să intre. Biblioteca era o încăpere frumoasă, cu tavan înalt, scări mobile şi rafturi pe întreg peretele, cu mii de cărţi.

Mirosurile de piele, velur şi lemn proaspăt cernit se amestecau în aer. Lordul Westcliff, care îşi sprijinea mâinile pe suprafaţa tocită de vreme a biroului, şi-a ridicat privirile din teancul de hârtii pe care le studia. A făcut ochii mici când a văzut-o pe

Lillian. Era înalt şi auster, îmbrăcat elegant, imaginea perfectă a aristocratului englez, cu cravata cu nod impecabil şi părul periat spre spate, eliberându-i fruntea. O imagine care nu se potrivea deloc cu cea a bărbatului brunet, neras,

cu care se tăvălise prin iarbă în spatele grajdurilor, atunci când jucaseră baseball.

Thomas Bowman a vorbit primul:

— Mulţumesc că aţi fost de acord să ne primiţi, domnule. Promit să nu dureze mult.

— Nu am anticipat

onoarea de a vă vedea şi familia, domnule Bowman, a spus Westcliff cu voce joasă.

— Mă tem că „onoare” e un cuvânt prea mare, a spus, sumbru Thomas. Am aflat că una dintre fiicele mele s-a purtat nepotrivit. Doreşte să-şi

exprime regretele. A împins-o pe Lillian spre Westcliff. Haide, spune.

Westcliff s-a încruntat:

— Nu e necesar, domnule Bowman.

— Daţi-i voie fiicei mele să spună ce are de spus.

Lillian a ridicat

privirile spre Westcliff. A înţeles imediat că el nu dorea ca ea să-şi ceară scuze. Nu aşa, obligată de tatăl ei să se umilească. Cumva i s-a părut mai uşor să-şi ceară scuze.

A înghiţit în sec şi s-a uitat în ochii închişi la culoare:

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnule. Eşti o gazdă generoasă şi meriţi să ţi se arate mai mult respect decât am făcut-o eu, azi-dimineaţă. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum ţi-am vorbit. Sper că-mi vei accepta scuzele, pentru că sunt

sincere.

— Nu, a spus el încet.

Lillian a clipit, uluită.

— Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze, domnişoară Bowman, nu tu, a spus Westcliff. Am fost mojic şi mi-ai răspuns în consecinţă. Nu te pot

acuza pentru că ai răspuns astfel aroganţei mele.

Lillian se lupta să-şi ascundă uimirea, dar nu-i era uşor. Se aşteptase la exact opusul din partea lui. Avusese şansa să-i zdrobească mândria dar alesese să nu o facă.

Nu mai înţelegea nimic. Ce joc era acesta?

I-a îmbrăţişat cu privirea trăsăturile pe care se citea uimirea:

— Deşi nu m-am exprimat aşa cum trebuia, a murmurat el, preocuparea mea pentru siguranţa ta a fost sinceră. De aici şi

furia mea.

Privindu-l, Lillian simţea cum tot resentimentul faţă de el se risipea. Cât de drăguţ se purta! Şi nu părea deloc să joace un rol. Părea cu adevărat drăguţ şi înţelegător.

— Nu a fost singurul motiv al furiei tale. Nu-ţi

place să nu fii ascultat.

Westcliff a râs:

— Nu, a recunoscut el. Nu-mi place. Zâmbetul îi transformase complet figura, făcându-l mai atrăgător decât cel mai frumos bărbat. Lillian a simţit un fior plăcut invadându-i pielea.

— Înseamnă că-mi dai voie să călăresc din nou? a îndrăznit să întrebe.

— Lillian! s-a auzit vocea mamei ei.

Ochii lui Westcliff au strălucit amuzaţi:

— N-aş merge chiar atât de departe.

Absorbită de privirile

lui catifelate, Lillian şi-a dat seama că discordia dintre ei se transformase într-un soi de provocare prietenească… plină de erotism. Dumnezeule! Fusese nevoie de numai câteva cuvinte din partea lui Westcliff şi era gata să se facă

complet de râs.

Văzând că făcuseră pace, Mercedes a spus entuziasmată:

— Domnule Westcliff, sunteţi un adevărat gentleman! Şi nu aţi fost deloc arogant, ci doar preocupat pentru binele îngeraşului meu, ceea ce dovedeşte o

dată în plus o infinită mărinimie.

Westcliff a zâmbit ironic la auzul cuvântului „îngeraş” şi a privit-o pe Lillian ca şi cum încerca să se convingă că descrierea i se potrivea, l-a oferit lui Mercedes braţul lui şi a spus:

— Îmi daţi voie să vă însoţesc la masă, doamnă Bowman?

Euforică ia gândul că toată lumea avea să o vadă la braţul lordului Westcliff, Mercedes a acceptat cu un oftat de plăcere. Pe drum s-a lansat într-un discurs interminabil legat de

impresiile ei despre Hampshire, punctat de câteva critici care se doreau a fi inteligente. Lillian s-a uitat cu disperare la Daisy. Westcliff o asculta pe Mercedes cu calm şi politeţe, manierele lui părând şi mai fine, prin contrast. Era pentru

prima oară când lui Lillian i se părea că eticheta conta cu adevărat. Nu îi plăceau oamenii înţepaţi şi mult prea rezervaţi… dar poate că nu era rău să se poarte cu mai multă demnitate, totuşi.

Fără îndoială, Westcliff a răsuflat

uşurat când au ajuns în holul care dădea în salon, dar nu a lăsat să se vadă acest lucru. Le-a urat impasibil o seară plăcută şi s-a îndepărtat, alăturându-se grupului din care făceau parte sora lui, Olivia şi soţul acesteia, domnul Shaw.

Daisy o privea pe Lillian cu ochi mari.

— De ce a fost Westcliff atât de drăguţ cu tine? i-a şoptit ea. Şi de ce i-a oferit mamei braţul şi i-a ascultat inepţiile?

— Nu am nici cea mai mică idee, i-a răspuns Lillian, tot în

şoaptă. Dar e tare rezistent, asta e clar.

Simon Hunt şi Annabelle s-au alăturat grupului, venind din direcţie opusă. Annabelle şi-a rotit privirea prin încăpere şi a dat cu ochii de Lillian. Auzise mai mult ca sigur de confruntarea de

dimineaţă. *Îmi pare rău,* părea să-i spună Annabelle din priviri. A părut uşurată când Lillian a dat din cap, într-un mesaj mut, liniştitor. *Nu-i nimic.*

Au intrat în salon. Familiile Bowman şi Hunt au intrat ultimele, pentru că erau ultimele

ca rang.

— Banii compensează ultima poziţie, şi-a auzit tatăl spunând criptic. Lillian şi-a dat seama că atunci când contesa lipsea, Westcliff şi sora lui organizau totul cu mai puţin formalism, încurajându-şi oaspeţii

să intre în ordinea în care doreau în salon şi nu într-o procesiune. Când participa şi contesa, tradiţia era respectată cu stricteţe.

Servitorii îmbrăcaţi în livrele negre păreau să fie la fel de numeroşi ca şi oaspeţii, l-au ajutat pe aceştia să se aşeze

şi le-au turnat vin şi apă în pahare, fără să verse vreun strop.

Spre surprinderea ei, Lillian s-a trezit aşezată aproape de capul mesei, la numai trei scaune de Westcliff. Era o mare favoare, obţinută rareori de o fată nemăritată, fără titlu

nobiliar. Întrebându-se dacă nu cumva vreunul dintre servitori făcuse o greşeală, Lillian s-a uitat cu atenţie la feţele celor aşezaţi lângă ea, care erau la fel de miraţi. Chiar şi contesa, care era aşezată la celălalt capăt al mesei, o privea încruntată.

Lillian i-a aruncat lui Westcliff o privire întrebătoare, atunci când acesta s-a aşezat la locul lui, în fruntea mesei.

— S-a întâmplat ceva? Pari tulburată, domnişoară Bowman.

Răspunsul corect ar fi fost acela de a-i

mulţumi pentru onoarea neaşteptată, îmbujorându-se uşor. În schimb, Lillian i-a răspuns cu francheţe:

— Mă întrebam de ce sunt aşezată atât de aproape de capul mesei. După cele întâmplate de dimineaţă mă aşteptam să mă

trezesc aşezată afară, pe terasă.

A urmat un moment de linişte. Oaspeţii de lângă ei erau şocaţi pentru că Lillian se referea deschis la conflictul, lor. Westcliff i-a uimit însă izbucnind în râs. După alte câteva clipe s-au auzit şi alte

râsete, forţate.

— Pentru că te cunosc am ajuns la concluzia că e mai sigur să te am sub supraveghere, de preferat la o lungime de braţ, nu mai mult.

Rostise cuvintele cu multă uşurinţă, fără vreo insinuare. Cu toate

astea, însă, Lillian s-a înfiorat, de parcă prin vene îi curgea miere fierbinte.

A ridicat paharul cu şampanie la buze şi s-a uitat în jur. Daisy era aşezată aproape de capătul mesei şi discuta animată. Era cât pe ce să dărâme un pahar din

cauza gesturilor ample cu care îşi puncta spusele. Annabelle era aşezată la cealaltă masă, indiferentă la privirile admirative pe care i le aruncau unii bărbaţi, în timp ce Simon Hunt, care era la câteva scaune depărtare, se uita la ea

cu posesivitate tipic masculină.

Evie, mătuşa Florence şi părinţii lui Lillian erau aşezaţi la masa cea mai îndepărtată. Ca de obicei, Evie nu vorbea prea mult şi abia dacă ridica privirea din farfurie. *Biata Evie,* şi-a

spus Lillian. *Trebuie să facem ceva cu timiditatea ei excesivă.*

Gândul i-a fugit imediat la fraţii ei, care nu erau căsătoriţi, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut să o mărite cu unul dintre ei. Poate că reuşea să-l convingă pe unul,

măcar, să vină în Anglia în vizită. Oricare dintre ei ar fi fost un soţ mai bun decât vărul Eustace. Fie fratele mai mare, Raphael, fie unul dintre gemeni, Ransom sau Rhys. Toţi trei erau foarte robuşti şi era foarte probabil să o sperie pe Evie, la

început. Erau băieţi buni dar nu erau deloc rafinaţi sau civilizaţi. Atenţia i-a fost atrasă de lungul şir de servitori care aduceau primul fel de mâncare: o paradă de vase din porţelan cu supă de broască ţestoasă şi platouri din argint cu calcan în sos

de creveţi sau păstrăvi cu verdeaţă şi lăptuci preparate la abur. Era primul din cele cel puţin opt feluri de mâncare, urmate de alte câteva feluri de desert. La gândul că urma o altă cină extrem de lungă, Lillian a oftat şi a ridicat privirea. Westcliff se uita

la ea fără să scoată un cuvânt, aşa că Lillian a fost cea care a rupt tăcerea:

— Brutus e un cal excepţional, domnule. Am văzut că nu ai folosit deloc cravaşa şi nici pintenii.

Conversaţia trena iar Lillian s-a întrebat dacă

nu cumva făcuse o nouă greşeală. Poate că o fată nemăritată nu avea voie să i se adreseze unui bărbat ci trebuia să aştepte să fie întrebată. Westcliff i-a răspuns:

— Folosesc foarte rar cravaşa sau pintenii, indiferent de cal, domnişoară Bowman.

Pot obţine ceea ce-mi doresc şi fără ele.

Lillian şi-a spus că era valabil pentru toate şi toţi cei aflaţi pe moşia lui.

— Pare să fie foarte liniştit, mult mai cuminte decât caii de rasă pură pe care i-am văzut până acum.

Westcliff s-a lăsat pe spate pentru ca servitorul să-i aşeze în farfurie un păstrăv. Lumina candelabrului se juca în părul lui... Lillian şi-a amintit brusc de şuviţele grele de păr negru prin care îşi trecuse degetele.

— Brutus nu e pur-

sânge. E un amestec de pur-sânge cu o iapă irlandeză.

— Adevărat? Lillian nu a făcut nici cel mai mic efort să-şi ascundă mirarea. Credeam că nu călăreşti şi alţi cai în afara celor cu pedigri.

— Mulţi preferă caii pur-sânge, a recunoscut

Westcliff. Un vânător are însă nevoie de abilitatea de a sări şi de cea de a-şi schimba cu uşurinţă direcţia. Brutus are viteza unui cal pur-sânge, combinată cu bravura atletică a unui cal irlandez.

Cei aflaţi lângă ei îi ascultau cu atenţie.

Unul din domni a intervenit, jovial:

— Brutus este un animal superb. Este descendentul lui Eclipse, nu-i aşa? Se vede influenţa unui pur-sânge arab…

— Dacă poţi călări şi altceva decât un pur-sânge înseamnă că eşti

descuiat la minte, a şoptit Lillian.

Westcliff i-a zâmbit:

— Pot fi şi lipsit de prejudecăţi câteodată.

— Asta auzisem şi eu, dar până acum nu avusesem nicio dovadă în acest sens.

Cei din jur au amuţit auzind cuvintele lui

Lillian. În loc să se arate enervat, Westcliff o privea cu un interes nedisimulat. Era greu de spus dacă era vorba de interesul unui bărbat care o găsea atrăgătoare sau de ai unuia care o considera o ciudăţenie. Dar era vorba de interes, fără

îndoială.

— Încerc întotdeauna să abordez lucrurile într-o manieră logică, a spus el. Ceea ce duce, adesea, la încălcarea unor tradiţii..

Lillian l-a privit ironic.

— Să înţeleg că ideile tradiţionale nu ţi

se par neapărat şi logice?

Westcliff a clătinat din cap şi a sorbit din paharul cu vin, privind-o pe deasupra acestuia.

Un alt invitat a făcut o remarcă glumeaţă referitoare la vederile lui liberale în timp ce era servit al doilea fel de

mâncare. Pe platourile din argint, câte patru pentru fiecare masă, erau aşezate obiecte curioase. Mirosul de carne de vită şi mirodenii a umplut aerul, iar oaspeţii priveau platourile cu murmure admirative, în timp ce servitorii se

pregăteau să felieze carnea. Lillian s-a uitat cu oroare la platoul de lângă ea, în mijlocul căruia stătea un craniu din care ieşeau aburi.

S-a dat înapoi, auzind imediat zgomot de tacâmuri scăpate pe jos. Un servitor şi-a cerut imediat scuze

pentru neîndemânare şi i-a adus tacâmuri curate, aplecându-se să ie ridice pe cete de pe jos.

— Ce-i asta? a întrebat Lillian, fără să se adreseze cuiva în mod special, incapabilă să-şi desprindă privirile de la ceea ce era pe

platou.

— Un cap de viţel, i-a răspuns amuzată dar şi condescendentă una dintre doamne, ca şi cum ar fi fost încă un exemplu al ignoranţei americanilor. E o delicatesă engleză. Să nu-mi spui că nu ai mai gustat până acum aşa

ceva.

Lillian a clătinat din cap, fără să scoată un cuvânt. A tresărit când servitorul a desfăcut maxilarul animalului şi a tăiat limba.

— Se spune că e cea mai gustoasă, a continuat doamna. Alţii susţin că de fapt creierul

e mai gustos. Mie una ochii îmi plac cel mai mult.

Lillian a închis ochii, îngreţoşată. Nu era o entuziastă a bucătăriei engleze dar nici nu era pregătită pentru aşa ceva. A întredeschis ochii şi s-a uitat în jur. I se părea că vede peste

tot capete de viţei despicate, bucăţi de creier şi momiţe feliate subţire…

Avea să i se facă rău. S-a uitat spre Daisy, care privea cum câteva bucăţi de carne îi erau aşezate în farfurie. Şi-a dus şervetul la gură. Nu. Nu putea să i

se facă rău! Aburul o înconjura, auzea ca prin vis zgomotul tacâmurilor şi murmurul mesenilor… senzaţia de rău venea în valuri. O farfurie i-a fost pusă în faţă, cu câteva felii de… ceva… şi cu un ochi gelatinos, care se rostogolea spre

margine.

— Dumnezeule mare! a şoptit Lillian, simţind cum sudoarea îi cuprindea fruntea.

— Domnişoară Bowman… O voce calmă s-a făcut auzită. S-a uitat în direcţia din care venea vocea şi a văzut chipul impasibil al

lui Westcliff.

— Da, domnule?

Părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Poate că o să ţi se pară cam excentrică propunerea mea, dar aş vrea să-ţi arăt o specie rară de fluturi… iar momentul de acum mi se pare cel mai potrivit.

Fluturii pot fi văzuţi doar la începutul serii… îmi amintesc că am discutat despre ei, cu ceva timp în urmă.

— Fluturi? a repetat Lillian, luptându-se cu un alt val de greaţă.

— Aş dori să-mi permiteţi, tu şi sora ta, să vă conduc în seră.

Acolo au fost reperaţi ultima oară. Spre marele meu regret va trebui să sărim peste acest fel de mâncare, dar ne vom întoarce la timp pentru următoarele.

Câţiva invitaţi rămăseseră cu furculiţele în aer, miraţi. Cererea lui Westcliff era

una foarte neobişnuită.

Dându-şi seama că îi oferea o scuză ca să părăsească masa, însoţită de sora ei pentru a păstra aparenţele, Lillian a dat din cap:

— Fluturi, a repetat ea. Aş vrea să-i văd.

— Şi eu, s-a auzit

vocea lui Daisy, de ta celălalt capăt al mesei. S-a ridicat imediat. Câtă amabilitate din partea ta, să-ţi aminteşti de interesul nostru pentru insectele originare din Hampshire!

Westcliff a ajutat-o pe Lillian să se ridice de pe scaun.

— Respiră pe gură, i-a şoptit el. Palidă şi transpirată, ea l-a ascultat.

Toate privirile erau aţintite asupra lor. Lordul Wymark a întrebat:

— Îmi este permis să întreb despre ce specie rară de fluturi este

vorba?

Westcliff a ezitat, apoi a răspuns:

— Cel cu pete purpurii… Din familia Hesperiidae.

Wymark s-a încruntat:

— Mă mândresc cu faptul că sunt un cunoscător al

lepidopterelor. Această specie se găseşte doar în Northumberland.

A urmat o pauză,

— E un hibrid, a spus Westcliff. Şi din câte ştiu au fost observaţi doar aici, la Stony Cross.

— Aş vrea să-i văd şi eu, dacă se poate, a

spus Wymark, punând şervetul jos şi pregătindu-se să se ridice de la masă. Descoperirea unei noi specii este un lucru remarcabil…

— Mâine seară, a spus autoritar Westcliff. Sunt foarte sensibili la prezenţa umană. Nu

vreau să pun în pericol o specie atât de rară. Cred că ar trebui ca vizitele să se desfăşoare în grupuri de două, ce mult trei persoane.

— Am înţeles, domnule, a spus Wymark, dezamăgit. Rămâne atunci pe mâine seară.

Recunoscătoare, Lillian l-a luat pe Westcliff de braţ. Daisy s-a sprijinit de celălalt braţ şi au ieşit din încăpere, cu demnitate.

CAPITOLUL 10

Lui Lillian îi era foarte rău atunci când Westcliff a scos-o afară, la aer. Cerul devenise violet iar întunericul era îndulcit doar de lumina stelelor şi a torţelor care

tocmai fuseseră aprinse. A inspirat adânc aerul proaspăt Westcliff a condus-o spre un scaun cu spătar înalt, arătând mai multă compasiune decât Daisy, care se sprijinise de o coloană şi râdea în hohote.

— Dumnezeule… spunea Daisy printre

suspine. Ce faţă ai făcut, Lillian… erai verde ca o păstaie de mazăre. Am crezut că o să verşi acolo, de faţă cu toată lumea!

— Şi eu am crezut la fel, a spus Lillian, tremurând.

— Să înţeleg că nu-ţi place în mod special

capul de viţel, a murmurat Westcliff, aşezându-se lângă ea. A scos din buzunar o batistă şi i-a şters fruntea acoperită de broboane de sudoare.

— Nu-mi place nimic din ce se holbează la mine înainte de a fi mâncat.

Daisy i-a răspuns printre hohote de râs:

— Nu s-a holbat mai mult de o secundă… pentru că ochii i-au sărit din orbite!

Lillian s-a uitat la sora ei şi a închis ochii:

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să…

— Respiră pe gură, i-a amintit Westcliff. L-a şters de pe faţă ultimele broboane de sudoare rece. Lasă capul în jos.

Ascultătoare, Lillian şi-a plecat fruntea spre genunchi. I-a simţit mâna coborând pe grumaz, masându-i cu blândeţe tendoanele

încordate. Degetele lui erau calde iar mângâierile erau atât de plăcute că senzaţia de rău a dispărut curând. Părea să ştie exact unde să o atingă, degetele lui descopereau cele mai sensibile locuri de pe gâtul şi umerii ei. Lillian a simţit că întreg trupul i

se relaxa iar respiraţia şi-a recăpătat ritmul normal.

Mult prea devreme a simţit cum el o ajuta să se îndrepte. A scos un geamăt înfundat, de protest. Ar fi vrut să continue să o mângâie, ar fi vrut să rămână acolo seara întreagă, cu

mâna lui pe gât, pe spate… şi în alte locuri. Şi-a ridicat privirea şi a clipit atunci când a văzut cât de apropiată era faţa lui de-a ei. Într-un mod straniu, trăsăturile lui severe deveneau tot mai atrăgătoare de fiecare dată când îl vedea. Îşi

dorea să-şi treacă degetele pe nasul lui ferm, pe conturul gurii lui, atât de încăpăţânată dar şi atât de dulce… Şi pe umbra bărbii lui. Totul se combina, dându-i un aer masculin atrăgător. Dar cei care o atrăgeau cel mai tare erau ochii lui, ca de

catifea neagră.

Amintindu-şi invenţia lui legată de fluturii cu pete purpurii, Lillian a chicotit amuzată. Crezuse mereu că Westcliff era lipsit de umor… dar îl judecase greşit.

— Parcă nu minţi niciodată, i-a spus ea.

— Aveam de ales între a te lăsa să ţi se facă rău la masă şi a minţi ca să te scot repede de acolo. Aşa că am ales răul cel mai mic. Te simţi mai bine?

— Mai bine… da. Lillian şi-a dat seama că se sprijinea de braţul lui iar fusta i se încolăcise

în jurul piciorului lui. Trupul lui era ferm şi cald şi se potrivea perfect cu al ei. A privit în jos, la conturul coapselor lui, vizibil prin materialul moale al pantalonilor. O curiozitate nedemnă de o doamnă s-a trezit înăuntrul ei. Şi-a strâns

degetele, înfrânându-şi dorinţa de a-şi trece palma peste piciorul lui.

— Ai fost de-a dreptul inspirat când ai inventat o denumire latină pentru fluturi.

Westcliff a zâmbit:

— Am sperat întotdeauna că latina mea îmi va fi cândva de

ajutor. Şi-a scos ceasul din buzunar şi s-a uitat la el. Ne întoarcem peste un sfert de oră. Până atunci vor dispărea de pe mese şi capetele de viţei.

Lillian s-a strâmbat.

— Urăsc mâncarea englezească. Toate gelatinele şi budincile

tremurânde… Şi vânatul care e lăsat o veşnicie la macerat… A simţit că râdea înfundat şi s-a întors cu faţa spre el: ce ţi se pare atât de amuzant?

— Mă faci să-mi fie teamă să mă întorc la propria masă.

— Aşa şi trebuie! a

răspuns ea cu emfază iar el nu s-a mai putut abţine şi a râs în hohote.

— Mă scuzaţi, a spus Daisy; dar voi profita de ocazie să folosesc… să merg la… nu ştiu care este termenul politicos pentru locul acesta. Ne

întâlnim la intrarea în salon, bine?

Westcliff şi-a retras mâna de pe talia lui Lillian, ca şi cum uitase de prezenţa ei.

— Daisy… a spus stânjenită Lillian, bănuind că sora ei inventase o scuză ca să-i lase singuri.

Daisy a ignorat-o şi s-a îndepărtat, făcându-i cu mâna.

— Am vorbit cu contesa ceva mai devreme, i-a spus Westcliff zâmbind.

Lui Lillian i-a luat ceva timp până să-i răspundă, pentru că încerca cu disperare să

alunge imaginea care îi apăruse în minte, cea a capului lui aplecat deasupra ei, limba lui pătrunzând în gura ei…

— Despre ce? a întrebat ea, pierdută.

Westcliff i-a răspuns cu o privire ironică.

— Oh, a şoptit ea. Despre rugămintea

mea.

— O poţi numi rugăminte? Westcliff a întins mâna şi i-a aşezat o şuviţă. Degetele lui i-au atins în treacăt lobul urechii. Mie mi s-a părut că semăna mai mult cu un şantaj. I-a mângâiat uşor urechea. Nu porţi niciodată cercei. De ce?

— Eu… nu mai putea respira normal. Am urechile sensibile, a reuşit ea să spună. Mă dor atunci când port clipsuri… iar ideea de a-mi face găuri cu acul… S-a oprit şi a încercat să respire normal, simţind cum vârfurile degetelor lui îi explorau conturul

urechii, coborând apoi pe obraz, sub bărbie. A simţit cum se îmbujora. Stăteau atât de aproape… trebuie să fi fost efectul parfumului ei. Era singura explicaţie pentru acele atingeri ca de îndrăgostit.

— Ai pielea fină ca mătasea… i-a şoptit el.

Despre ce vorbeam? Oh, da, despre contesă. Am convins-o să vă ajute pe tine şi pe sora ta în sezonul următor.

Lillian făcuse ochii mari de uimire:

— Ai făcut asta? Cum ai reuşit? A trebuit să o ameninţi?

— Par eu omul care

să-şi ameninţe mama vârstnică?

— Da.

El a râs din tot sufletul.

— Am şi alte metode, i-a spus. Numai că nu le-ai văzut încă.

— De ce ai convins-o să mă ajute?

— M-am gândit că-

mi va face plăcere să te văd necăjind-o. Şi m-am simţit obligat să-mi îndrept cumva comportamentul de azi-dimineaţă.

— Nu a fost în întregime greşeala ta, a spus ea, ezitând. Cred că te-am provocat şi eu, într-un fel.

— Într-un fel, a fost el de acord, continuând să o mângâie pe păr. Trebuie însă să te avertizez că mama nu şi-a dat necondiţionat acordul. Să nu întinzi coarda prea tare. Încearcă să te porţi cum se cuvine în prezenţa ei.

— Cum să mă port?

l-a întrebat Lillian, dureros de conştientă de atingerile lui. Dacă Daisy nu se întorcea repede el avea să o sărute. Îşi dorea atât de mult asta că buzele au început să-i tremure.

— Păi, orice-ai vrea să faci – abţine-te. S-a oprit brusc şi s-a uitat în

jur, pentru că auzise pe cineva apropiindu-se. Lillian nu auzise nimic, cu excepţia vântului care bătea printre frunze. Câteva clipe mai târziu a distins o siluetă. Era lordul St. Vincent. Westcliff şi-a retras imediat mâna. Vraja fusese ruptă.

St. Vincent mergea relaxat, cu mâinile în buzunare. A zâmbit când i-a văzut pe cei doi, privirea poposindu-i ceva mai mult asupra lui Lillian.

Fără îndoială că bărbatul acesta frumos, cu figura unui înger căzut şi ochii de

culoarea cerului la vremea răsăritului ocupa visele multor femei. Şi fusese blestemat de o mulţime de soţi încornoraţi.

Pe Westcliff şi St. Vincent îi lega o prietenie ciudată, s-a gândit Lillian, privind de la unul la altul. Marcus,

care era o fire directă, dezaproba cu certitudine purtarea lui St. Vincent. Dar, aşa cum se întâmpla de obicei, diferenţele sunt cele care întăresc o prietenie.

St. Vincent s-a oprit în faţa lor şi a spus:

— V-aş fi găsit mai

devreme dar am fost atacat de un roi de fluturi cu pete purpurii. Şi-a coborât vocea, conspirativ: nu vreau să vă alarmez, dar am auzit că la felul cinci se va servi plăcintă cu rinichi.

— Mă descurc, a spus Lillian sfidător. Am dificultăţi doar cu

animalele servite în stare naturală.

— Sunt sigur de asta, draga mea. Suntem cu toţii nişte barbari şi ai avut perfectă dreptele să te arăţi indignată la vederea capetelor de viţei. Nici mie nu-mi plac. De fapt, nici nu

prea consum came de vită, în orice formă.

— Eşti vegetarian? l-a întrebat Lillian, folosind un termen la modă. Multe discuţii de dată recentă se concentrau pe tema dietei vegetale promovate de o societate medicală din

Ramsgate.

— Nu, drăguţo, sunt canibal, i-a răspuns St. Vincent cu un zâmbet răpitor.

— St. Vincent… l-a avertizat Westcliff cu voce joasă.

— E foarte bine că am venit, domnişoară Bowman. Nu eşti în

siguranţă cu Westcliff, să ştii.

— Nu sunt? a întrebat Lillian, neliniştită să nu cumva să fi aflat de momentele intime petrecute cu Westcliff. Nu a îndrăznit să se uite în direcţia lui dar era conştientă de trupul lui, atât de

aproape de al ei.

— În niciun caz. Cei care fac pe moraliştii sunt cei mai periculoşi. Doar cu unul ca mine poţi fi în siguranţă. Cred că ar fi cel mai bine ca eu să te conduc înapoi în salon. Dumnezeu ştie ce plan mârşav se coace chiar acum în

mintea lui Westcliff.

Lillian s-a ridicat râzând. Îi făcea plăcere să-l vadă pe Westcliff ţinta ironiilor. L-a luat pe St. Vincent de braţ, întrebându-se de ce venise acesta până acolo. Să fi fost interesat de ea? Cu siguranţă nu. Era ştiut că fetele de

măritat nu făcuseră niciodată parte din istoria lui romantică iar Lillian nu era genul cu care să-şi dorească o aventură. Era însă interesant să se afle singură în compania a doi bărbaţi, unul din ei cel mai dorit partener de pat din Anglia iar celălalt

cel mai râvnit burlac. Câte fete nu ar fi făcut moarte de om să se poată afla în locul ei, atunci!

— Din câte îmi amintesc, Westcliff ţi-a interzis să-i călăreşti caii dar nu a pomenit nimic despre trăsură. Vrei să mă însoţeşti mâine

dimineaţă într-o plimbare?

Lillian s-a gândit puţin, convinsă că Westcliff avea şi el ceva de spus.

— Domnişoara Bowman e ocupată mâine dimineaţă, s-a auzit vocea lui, de undeva din spate.

Lillian a deschis gura ca să-i dea replica, dar St. Vincent i-a aruncat o privire plină de înţelesuri.

— Cu ce anume?

— Trebuie să se întâlnească cu contesa.

— Cu dragonul? a spus râzând St. Vincent, ţinându-i uşa

lui Lillian. Noi doi ne-am înţeles întotdeauna minunat. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat: îi place să fie flatată, deşi pretinde contrariul. Câteva linguşeli şi-ţi va mânca din palmă.

Lillian s-a uitat peste umăr la Westcliff.

— Este adevărat?

— Nu ştiu. Nu m-am obosit niciodată să o flatez.

— Westcliff consideră că laudele sunt o pierdere de vreme, i-a spus St. Vincent lui Lillian.

— Am observat.

— Înseamnă că amânăm plimbarea

pentru poimâine. Îţi convine?

— Da, mulţumesc.

— Excelent, a spus St. Vincent, după care s-a îndreptat spre Westcliff: i-ai făcut cumva program domnişoarei Bowman şi pentru poimâine?

— Nu, a spus sec

Westcliff.

Bineînţeles că nu, şi-a spus Lillian cu tristeţe. Westcliff nu-şi dorea compania ei. Dorise doar să-şi cruţe oaspeţii de o privelişte neplăcută, cea de a i se fi făcut rău la masă.

S-au întâlnit cu Daisy, care a ridicat

întrebător sprâncenele la vederea lui St. Vincent.

— De unde-ai apărut?

— Ai fi putut să o întrebi pe mama, dacă mai trăia, i-a răspuns el glumeţ. M-aş mira să fi ştiut chiar şi ea.

— St. Vincent, a

răbufnit Westcliff pentru a doua oară în seara aceea. Sunt nişte fete nevinovate.

— Adevărat? Ce chestie! Bine, voi încerca să mă abţin… Ce subiecte pot fi discutate cu fetele inocente?

— Păi… cam

niciunul, i-a răspuns Daisy.

Înainte de a intra în salon, Lillian s-a oprit şi l-a întrebat pe Westcliff:

— La ce oră ne poate primi contesa, mâine? Şi unde?

În privirea lui nu se citea nimic. Şi totuşi dispoziţia lui se

schimbase din momentul în care St. Vincent o invitase la plimbare cu trăsura. Dar de ce? Nu putea fi gelos, de vreme ce ea era ultima femeie de pe pământ care să-l intereseze. Singura concluzie rezonabilă era că se temea ca nu

cumva St. Vincent să încerce să o seducă, pentru că nu voia să aibă necazuri.

— La ora zece, în salonul privat al familiei.

— Mă tem că nu-l ştiu…

— Puţini îl ştiu. E la etaj şi este rezervat doar membrilor familiei.

— Oh. Îl privea în ochii întunecaţi, recunoscătoare dar şi confuză. Se purtase frumos cu ea, dar relaţia lor nu putea nici pe departe să fie catalogată drept prietenie. Ar fi vrut să nu mai fie atât de curioasă în ceea ce-l privea. Îi fusese mai

uşor atunci când îl considerase un snob plin de suficienţă. Era însă mai complex decât crezuse iniţial, dăduse dovadă de umor, senzualitate şi compasiune.

Bănuiesc… că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru…

— Să intrăm, a întrerupt-o el, părând nerăbdător să scape de ea. Am întârziat prea mult, deja.

— Eşti neliniştită? i-a şoptit Daisy în dimineaţa următoare, în timp ce-şi urmau mama.

Deşi Mercedes nu fusese invitată formal insistase să vină şi ea.

— Nu, i-a răspuns Lillian. Sunt sigură că nu avem de ce să ne temem atâta timp cât ne ţinem gura.

— Am auzit că-i urăşte pe americani.

— Ce păcat! Ambele

ei fete s-au măritat cu americani.

— Liniște! a șoptit Mercedes. Era îmbrăcată cu o rochie gri-argintie, cu o broșă mare cu diamante la gât. A bătut scurt la ușă. Dinăuntru nu s-a auzit niciun zgomot. Daisy și Lillian se uitau una la

alta, întrebându-se dacă nu cumva contesa se hotărâse să nu le mai primească, în cele din urmă. Încruntată, Mercedes a bătut din nou, de datei aceasta cu mai multă putere.

O voce aspră s-a auzit de după uşa din mahon.

— Opreşte bătăile acelea infernale şi intră!

Arborând un aer umil, cele trei femei au intrat. Era o încăpere mică dar drăguţă, pereţii erau acoperiţi cu tapet albastru, înflorat iar ferestrele largi dădeau spre grădină. Contesa de Westcliff era aşezată

pe un scaun cu spătar înalt, lângă fereastră. La gât avea câteva şiraguri din perle rare, negre, iar degetele şi încheieturile îi erau încărcate de bijuterii. În contrast cu argintiul părului, sprâncenele erau negre şi groase. Lillian şi-a spus că Westcliff

moştenise probabil trăsăturile tatălui, pentru că nu semăna deloc cu mama lui.

— Aşteptam doar două, a spus contesa privind-o cu asprime pe Mercedes. De ce sunteţi trei?

— Înălţimea Voastră, a început Mercedes,

zâmbind timid. Vă rog să-mi permiteţi să vă spun cât de mult apreciem…

— Doar unei ducese i te adresezi cu „înălţimea voastră”, îţi baţi joc de mine?

— Nu, nu… milady, a spus repede Mercedes, pălind. Nu

am avut această intenţie. Niciodată! Am vrut doar.

— Voi sta de vorbă numai cu fiicele dumitale, a spus imperativ contesa. Te poţi întoarce fix peste două ore să le iei.

— Da, doamnă! Mercedes a ieşit grăbită

din încăpere.

Lillian şi-a dres glasul, încercând să-şi mascheze râsul.

S-a uitat la Daisy, care se amuza la rândui ei.

— E un zgomot neplăcut, i-a spus contesa, referindu-se la felul în care îşi dresese

vocea. Încearcă să te abţii pe viitor.

— Da, doamnă, a spus docilă Lillian.

— Vă puteţi apropia, le-a poruncit contesa, privindu-le pe rând. V-am urmărit aseară pe amândouă. Sunteţi un adevărat catalog al purtărilor

necuviincioase. Mi s-a spus că trebuie să mă ocup de voi, ceea ce îmi confirmă încă o dată faptul că fiul meu vrea să-mi facă viaţa un calvar. Vă previn: dacă nu mă ascultaţi întocmai, voi avea grijă să vă găsesc fiecăreia câte un soţ de pe

continent, câte un aristocrat scăpătat şi să vă trimit în cine ştie ce colţ uitat de lume.

Lillian era impresionată. Ameninţările erau bine ţintite. S-a uitat pe furiş la Daisy, care devenise brusc foarte serioasă.

— Staţi jos, le-a

poruncit.

Au ascultat-o grăbite, aşezându-se pe scaunele care le fuseseră indicate. Contesa a întins mâna spre masă, de unde a luat o hârtie pe care era notat ceva, cu cerneală de culoarea cobaltului.

— Am făcut o listă,

le-a spus ea, punându-şi pincenez-ul. Cu toate greşelile pe care le-aţi făcut aseară. Le vom discuta punct cu punct.

— Cum de e atât de lungă lista? a întrebat Daisy. Cina a durat doar patru ore. Câte greşeli am putut face în acest răstimp?

Contesa le-a privit pe deasupra hârtiei pe care a desfăcut-o… şi a desfăcut-o… ca pe un acordeon… până când capătul a atins podeaua.

— La naiba! a mormăit în barbă Lillian.

Auzind-o, contesa s-a încruntat:

— Dacă mai aveam

loc pe hârtie treceam şi această vulgaritate.

Lillian a oftat adânc şi s-a făcut mică în scaun.

— Stai dreaptă, te rog, i-a spus contesa. O lady nu atinge niciodată cu spatele spătarul scaunului. Vom începe cu prezentările. Aveţi un

obicei lamentabil de a da mâna cu cineva. Regula este să faceţi o plecăciune şi nu să daţi mâna, cu excepţia cazurilor în care fac cunoştinţă două domnişoare. Şi pentru că a venit vorba da plecăciuni, nu trebuie să vă plecaţi niciodată în

faţa unui domn cu care nu aţi făcut cunoştinţă formal, chiar dacă vă cunoaşteţi din vedere. Nici în faţa unui domn care v-a adresat câteva cuvinte în casa unui prieten comun sau cu care aţi schimbat câteva politeţuri. Un schimb scurt de cuvinte nu

echivalează cu a face cunoştinţă, prin urmare nu trebuie consfinţit printr-o plecăciune.

— Nici dacă domnul în cauză ţi-a făcut un serviciu? a întrebat Daisy. Dacă ţi-a ridicat mănuşa de jos sau ceva asemănător?

— Îi mulţumeşti dar

nu faci nicio plecăciune, pentru că nu vi s-a făcut cunoştinţă formal.

— Mi se pare o mare lipsă de gratitudine, a comentat Daisy.

Contesa a ignorat-o.

— Să trecem acum la cină. Nu este permis să ceri un al doilea pahar de vin, după ce l-

ai băut pe primul. Când servitorul trece cu carafa printre oaspeţi se adresează doar domnilor, nu şi doamnelor. S-a uitat fix la Lillian. Aseară te-am auzit cerând să ţi se umple din nou paharul, domnişoară Bowman. Foarte rău.

— Dar lordul Westcliff mi l-a umplut fără să scoată vreun cuvânt, a protestat Lillian.

— A făcut-o ca să nu atragă şi mai mult atenţia asupra ta.

— Dar de ce… Lillian a tăcut, văzând expresia contesei. Şi-a

dat seama că avea să fie o zi lungă, dacă avea de gând să ceară explicaţii pentru orice.

Contesa a continuat să le explice cum trebuiau să se comporte la masă, cum se taie sparanghelul, cum se mănâncă prepeliţa…

— … Budinca se

mănâncă cu furculiţa, nu cu lingura! Am observat cu stupoare că aţi mâncat crochetele cu cuţitul. S-a uitat la ele cu subînţeles, aşteptându-se ca ele să se simtă ruşinate.

— Ce sunt acelea crochete? a îndrăznit Lillian să întrebe.

— Cred că sunt bucăţelele acelea de aluat cu sos verde pe deasupra, i-a răspuns Daisy.

— Mie una mi-au plăcut, a murmurat Lillian.

— Ştii din ce sunt făcute?

— Nu şi nici nu

vreau să aflu!

Contesa a ignorat schimbul de replici.

— Crochetele şi toate produsele de patiserie trebuie mâncate doar cu furculiţa, niciodată nu trebuie să te ajuţi cu cuţitul. A făcut o pauză şi s-a uitat pe listă. Şi

acum să discutăm despre capetele de viţei, a spus, privind-o cu subînţeles pe Lillian.

Lillian a gemut şi şi-a acoperit ochii cu mâna.

CAPITOLUL 11

Cei care ştiau cât de repede mergea de obicei Westcliff ar fi fost surprinşi să vadă cât de încet urca scările care duceau la salonul de la etaj. Ţinea în mâini o

scrisoare a cărei conţinut îi ocupase gândurile în ultimele minute. Scrisoarea nu era însă singurul motiv pentru care Westcliff era gânditor.

Oricât ar fi încercat să nege, era nerăbdător să o revadă pe Lillian Bowman… şi curios să

vadă cum se descurcase cu mama lui. Contesa era în stare să zdrobească o tânără obişnuită, dar era convins că Lillian îi rezistase.

Lillian. Din cauza ei se chinuia acum să-şi recapete autocontrolul. Nu pusese niciodată

mare preţ pe sentimente şi avea o aversiune profundă faţă de orice îi ameninţa demnitatea. Familia Marsden era renumită pentru sobrietatea ei… pentru numeroasele generaţii de bărbaţi sumbri, cu preocupări serioase. Tatăl lui Marcus

zâmbea rar, iar când o făcea trebuia să te aştepţi la ceva foarte neplăcut. Bătrânul duce avusese grijă ca fiul lui să nu dea dovadă de frivolitate sau de simţ al umorului. Chiar dacă nu reuşise întrutotul, influenţa lui era covârşitoare. Existenţa

lui Marcus consta în a se achita de îndatoririle sale şi ultimul lucru de care avea nevoie era distracţia. Mai ales cea care era întruchipată de o fată rebelă.

Lillian Bowman nu era genul de tânără pe care Marcus s-ar fi gândit vreodată să o

curteze. Nu şi-o putea imagina pe Lillian trăind fericită în sânul unei familii aristocrate britanice. Lipsa ei de respect şi individualitatea ei nu-i permiteau să-şi croiască drum în lumea lui Marcus. Mai mult decât atât, pentru că ambele

lui surori se măritaseră cu americani, era de datoria lui să păstreze pedigriul distins al familiei şi să se însoare cu o englezoaică.

Marcus ştiuse dintotdeauna că avea să-şi aleagă soţia dintre numeroasele tinere care îşi făceau debutul în

societate. Semănau toate între ele, aşa că nu avea prea mare importanţă pe care o alegea. Putea fi oricare dintre fetele acelea timide şi rafinate, dar niciuna nu-i atrăsese atenţia. Lillian Bowman, în schimb, îl obsedase din prima clipă. Şi nu

avea nicio explicaţie logică pentru asta. Lillian nu era nici cea mai frumoasă şi nici cea mai desăvârşită dintre femeile pe care le cunoştea. Avea limba ascuţită, era încăpăţânată, iar aceste trăsături erau mai degrabă potrivite unui

bărbat.

Marcus ştia că erau amândoi la fel de hotărâţi şi că erau destinaţi să se înfrunte adesea. Conflictul din ziua precedentă era exemplul perfect: nu aveau cum să fie împreună. Asta nu schimba însă faptul că o

dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. Prospeţimea ei, lipsa ei de convenţionalism îl atrăgeau. Începuse să o viseze noaptea, să viseze că o pătrundea până când ea ţipa de plăcere. Mai erau şi altfel de vise: ei doi,

întinşi unul lângă celălalt, în tăcere, cu trupurile unite… sau înotând goi, în râu, părui ei lung mângâindu-i pieptul şi umerii… făcând-o a lui pe câmp, rostogolindu-se amândoi prin iarba încălzită de soare.

Marcus nu mai

simţise niciodată atâta pasiune. Existau o mulţime de femei gata să-i satisfacă nevoile. Nu era nevoie decât de câteva şoapte şi de o bătaie discretă în uşa dormitorului şi se putea trezi imediat în braţele uneia. Nu i se părea corect, însă, să se

folosească de o femeie, transformând-o în substitutul celei pe care nu o putea avea.

A ajuns în pragul salonului familiei şi s-a oprit în faţa uşii întredeschise, ascultând prelegerea mamei lui. Discutau despre obiceiul surorilor

Bowman de a vorbi cu cei care le serveau la masă.

— Nu trebuie să mulţumesc cuiva care îmi face un serviciu? a auzit-o pe Lillian întrebând, nedumerită. E o dovadă de politeţe să spui mulţumesc, nu-i aşa?

— E acelaşi lucru cu a-i mulţumi unui cal pentru că te-a lăsat să-l călăreşti sau unei mese, pentru că ţi-a permis să-ţi pui farfuria pe ea.

— Dar nu discutăm despre animale sau obiecte neînsufleţite. Servitorul e şi el om.

— Nu, i-a răspuns

contesa cu răceală. Servitorul e servitor.

— Dar este o persoană, a repetat cu încăpăţânare Lillian.

Femeia în vârstă i-a răspuns exasperată:

— Oricare ar fi părerea ta despre servitori, nu trebuie să le mulţumeşti celor care te

servesc la masă. Servitorii nu se aşteaptă şi nici nu-şi doresc asta şi nu faci altceva decât să-i pui într-o situaţie neplăcută, fiind obligaţi să-ţi răspundă. Şi nu mă insulta cu privirea asta, domnişoară Bowman! Provii dintr-o familie avută. Sunt sigură că

aveţi servitori acasă, la New York!

— Da, dar noi vorbim cu ai noştri.

Marcus s-a abţinut cu greu să nu râdă. Îi fusese rareori dat să audă pe cineva ţinându-i piept contesei. A bătut uşor la uşă şi a intrat, întrerupând un schimb

caustic de replici. Lillian s-a întors în scaun să-l privească. Era îmbujorată. Părul ridicat într-o coafură sofisticată ar fi trebuit să o facă să pară mai în vârstă, în schimb părea să-i sublinieze şi mai mult tinereţea. Deşi stătea nemişcată pe scaun, un

aer de nerăbdare părea s-o înconjoare. Îi amintea de o şcolăriţă dornică să iasă afară şi să scape de lecţii.

— Bună ziua, a spus Marcus politicos. Să înţeleg că discuţiile decurg bine?

Lillian i-a aruncat o privire grăitoare.

Ascunzându-şi un zâmbet, Marcus s-a înclinat în faţa mamei lui:

— A sosit o scrisoare din America.

Mama nu i-a răspuns, deşi ştia prea bine că scrisoarea era de la Aline.

O ticăloasă

încăpăţânată, şi-a spus Marcus, simţind o gheară rece în piept. Contesa nu îşi iertase fiica cea mare pentru că se măritase cu un bărbat de origine umilă. Soţul lui Aline, Mekenna, fusese cândva slujitorul lor, la grajduri. Când era încă

adolescent plecase în America să-şi caute norocul iar când revenise în Anglia era un industriaş bogat. În opinia contesei, succesul nu putea compensa originea şi de aceea se opusese cu toate puterile căsătoriei lor. Fericirea lui Aline nu

însemna nimic pentru contesa care dusese ipocrizia pe cele mai înalte culmi. Dacă Aline ar fi avut o aventură cu Mekenna, contesa nu ar fi avut nimic de spus. Faptul că devenise soţia lui era o ofensă de neiertat.

— Bănuiesc că eşti

nerăbdătoare să afli ce scrie, a continuat Marcus, întinzându-i scrisoarea. Contesa era impasibilă. Mâinile îi rămăseseră nemişcate, în poală, ochii îi erau reci. Lui Marcus îi făcea plăcere să o oblige să facă ceva ce-i displăcea evident.

— Ce-ar fi să-mi spui tu noutăţile? l-a invitat pe un ton acru. Înţeleg că nu vei pleca până când nu o vei face.

— Foarte bine. Marcus a pus scrisoarea la loc în buzunar. Felicitări, doamnă. Eşti bunică. Aline a născut

un băieţel sănătos, pe nume John Mekenna junior. Cu un uşor sarcasm în voce, a adăugat: sunt sigur că vei fi fericită să afli că şi ea şi copilul sunt bine.

Cu coada ochiului, Marcus le-a văzut pe cele două surori Bowman schimbând

priviri uimite. Era clar că se întrebau de ce plutea atâta ostilitate prin aer.

— Ce frumos! Băiatul de la grajduri şi fiica mea cea mare au procreat! Este doar primul dintr-un lung şir de odrasle, sper. Regretabil este că numele şi titlul nostru nu

au încă un moştenitor… aceasta este datoria ta. Dă-mi vestea că te căsătoreşti cu o fată cu sânge nobil, Westcliff. Doar atunci mă voi putea bucura. Până atunci, însă, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să fiu felicitată.

Deşi nu lăsa să se

vadă vreo emoţie provocată de cuvintele mamei lui, Marcus era cât pe ce să-i dea un răspuns pe măsură. A observat însă privirea lui Lillian.

Îl privea cu atenţie şi cu un zâmbet ciudat. Marcus a ridicat o sprinceană şi a întrebat-

o, ironic:

— Te amuză ceva, domnişoară Bowman?

— Da, a şoptit ea: mă gândeam că e de mirare că nu te-ai grăbit să te însori cu prima ţărancă pe care ai întâlnit-o în cale.

— Câtă impertinenţă! a exclamat

contesa.

Marcus a zâmbit auzindu-i cuvintele insolente iar gheara rece din piept a dispărut.

— Chiar crezi că ar trebui să o fac? a întrebat-o serios, ca şi cum se gândea cu adevărat la asta.

— Oh, da, i-a răspuns Lillian cu ochii strălucind. Familiei Marsden nu i-ar strica nişte sânge proaspăt. După părerea mea, familia ta e într-un mare pericol.

— Pericol? a repetat Marcus. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Nu ştiu, a spus ea fără grabă. Poate importanţa covârşitoare pe care o daţi tacâmului cu care trebuie neapărat mâncată budinca.

— Bunele maniere nu sunt numai apanajul aristocraţiei, domnişoară Bowman. Chiar şi lui replica i se părea

pompoasă.

— După părerea mea, domnule, preocuparea excesivă pentru maniere şi ritualuri este indicaţia clară că ai prea mult timp la dispoziţie..

Marcus a zâmbit:

— Subversivă şi totuşi sensibilă, a

murmurat. Nu sunt foarte sigur că îţi dezaprob cuvintele.

— Nu-i încuraja obrăzniciile, Westcliff, l-a prevenit contesa.

— Foarte bine. Te las atunci cu munca ta de Sisif.

— Ce înseamnă asta? a auzit-o pe Daisy

întrebând.

Lillian i-a răspuns zâmbind, fără să-şi desprindă privirea de la Marcus.

— Se pare că nu prea ţi-au plăcut lecţiile de mitologie greacă, draga mea. Sisif era un suflet din Hades condamnat la o muncă

eternă… să rostogolească un pietroi în sus, pe un deal, iar acesta se rostogolea la loc, înainte ca el să ajungă în vârf.

— Dacă ar fi contesa Sisif, înseamnă că noi suntem…

— Bolovanul, a spus scurt lady Westcliff,

făcându-le pe cele două fete să râdă.

— Continuaţi să ne instruiţi, doamnă, i-a spus Lillian îndreptându-şi toată atenţia spre contesă, în timp ce Marcus a făcut o plecăciune scurtă şi a ieşit. Vom încerca să nu vă strivim cu totul atunci

când ne vom rostogoli.

Lillian a fost melancolică tot restul după-amiezii. Aşa cum remarcase Daisy, prelegerile contesei erau departe de a fi un tonic pentru suflet, dar tristeţea lui Lillian părea

să aibă o cauză mai adâncă decât simplul fapt că petrecuse atâta timp în compania unei bătrâne irascibile. Avea legătură cu ceea ce spusese Westcliff după ce intrase în salon, cu veşti despre noul nepot. Păruse atât de încântat de noutăţile aflate, dar

totodată nu fusese deloc surprins de reacţia mamei lui. Schimbul lor de replici o făcuse pe Lillian să înţeleagă importanţa – nu, necesitatea – ca Westcliff să se căsătorească cu o soţie de familie bună.

O soţie care să ştie

cum se mănâncă crochetele şi căreia nici să nu-i treacă prin gând să-i mulţumească unui servitor. Care nu va face greşeala de a traversa încăperea pentru a vorbi cu un domn, ci va sta docilă şi va aştepta ca acesta să o abordeze. Mireasa lui Westcliff

trebuia să fie o floare engleză sensibilă, cu părul blond-cenuşiu şi un temperament senin. De ce o deranja oare atât de mult faptul că Westcliff trebuia să se căsătorească cu o femeie care să se potrivească existenţei în sferele înalte ale

societăţii?

Încruntată, şi-a amintit felul în care Westcliff îi atinsese obrazul, seara trecută. O mângâiere subtilă, dar total nepotrivită, venită din partea unui bărbat care nu era deloc interesat de ea. Şi totuşi nu părea în stare să se

abţină. Era efectul parfumului, şi-a spus cu tristeţe. Se gândise cu atâta plăcere că avea să-l tortureze, provocând acea atracţie nedorită. Dar totul se întorsese împotriva ei. Ea era cea torturată. De fiecare dată Când Westcliff o privea, o

atingea sau îi zâmbea îi provoca un sentiment necunoscut până atunci. Un dor aproape dureros, care o făcea să-şi dorească lucruri imposibile.

Oricine ar fi spus că făceau o pereche curioasă, ea şi Westcliff… mai ales în

lumina responsabilităţii de a produce urmaşi de sânge nobil. Existau şi alţi bărbaţi cu titluri care nu-şi permiteau să fie atât de selectivi ca Westcliff, bărbaţi ale căror averi scăzuseră dramatic şi deci aveau nevoie de banii ei. Cu ajutorul contesei, ea

avea să găsească un candidat acceptabil cu care să se mărite, terminând cu goana eternă după un soţ. Dar lumea aristocraţiei britanice era mică, iar Lillian era aproape convinsă că avea să se întâlnească cu Westcliff şi cu mireasa lui, iar şi

iar… Gândul o întrista. Era de-a dreptul cumplit.

Dorul se transformase în gelozie. Lillian ştia că Westcliff nu putea fi cu adevărat fericit cu femeia cu care *trebuia* să se căsătorească. Avea să se sature curând de o

soţie pe care o putea teroriza, iar prea multă linişte l-ar fi plictisit de moarte. Westcliff avea nevoie de cineva care să-i provoace, să-i suscite interesul. Care să poată ajunge ta bărbatul cald, îngropat sub numeroase straturi de autosuficienţă

aristocrată. Cineva care să-l înfurie, să-l ironizeze şi să-l facă să râdă.

Cineva ca mine, şi-a spus Lillian, nefericită.

CAPITOLUL 12

Seara a avut loc un bal. Ferestrele erau deschise larg, lăsând să intre aerul plăcut şi răcoros. Lumina candelabrelor se răsfrângea asupra

modelului complicat al parchetului, asemenea picăturilor de ploaie. Muzica orchestrei umplea aerul cu acorduri pline de viaţă, asigurând ambianţa perfectă pentru bârfele şi râsetele invitaţilor.

Lillian nu a îndrăznit să accepte un bol de

punci, de teamă să nu-l verse pe rochia crem din satin. Fustele lipsite de ornamente cădeau în valuri ample până la podea iar talia îngustă era marcată cu un cordon din satin de aceeaşi culoare. Singura podoabă a rochiei erau mărgelele

de la decolteu, meşteşugit montate. În timp ce-şi aranja mănuşa albă, Lillian l-a zărit pe Westcliff în cealaltă parte a încăperii. Arăta extraordinar în hainele de seară, cu cravată albă.

Ca de obicei, un

grup de femei şi bărbaţi se strânsese în jurul lui. Una dintre femei, o blondă frumoasă, voluptuoasă, s-a aplecat spre el şi i-a murmurat ceva, făcându-l să zâmbească. El observa cu răceală tot ce se întâmpla în jurul lui… până când a văzut-o pe

Lillian. A mângâiat-o cu privirea, iar Lillian i-a simţit prezenţa de parcă nu-i despărţeau câţiva metri. Tulburată, ea a dat scurt din cap şi s-a întors cu spatele.

— Ce s-a întâmplat? i-a şoptit Daisy apropiindu-se. Pari cam distrată.

Lillian i-a răspuns cu un zâmbet slab.

— Încerc să-mi amintesc toate regulile pe care ni le-a spus contesa, a minţit ea. Să mi le organizez în cap. Mai ales cele legate de plecăciuni. Am impresia că în clipa în care cineva se va pleca în

faţa mea o să o iau la fugă, ţipând.

— Şi eu sunt îngrozită că aş putea face o greşeală, a mărturisit Daisy. Era mult mai uşor înainte, când nu-mi dădeam seama cât de multe greşeli făceam. Sunt cea mai fericită când

trebuie să mă aliniez la perete, alături de celelalte fete nemăritate. Mă simt în siguranţă atunci când stau deoparte seara întreagă. S-au uitat împreună la nişa semicirculară aflată de-a lungul unuia dintre pereţi, cu băncuţe îmbrăcate în catifea

albastră. Evie stătea singură, în capătul cel mai îndepărtat al nişei. Rochia ei roz nu se potrivea deloc cu părul ei roşu. Îşi ţinea capul plecat şi sorbea din când în când din paharul cu punci. Atitudinea ei arăta clar că nu dorea să

vorbească cu nimeni.

— Nu merge aşa, a spus Daisy. Hai s-o scoatem pe biata fată de acolo şi s-o luăm cu noi la plimbare.

Lillian i-a zâmbit, semn că era de acord şi a pornit însoţită de sora ei. A îngheţat atunci când a auzit o voce

aproape de ureche:

— Bună seara, domnişoară Bowman.

Clipind, uimită, s-a întors cu faţa la Westcliff care traversase camera cu o viteză surprinzătoare.

— Domnule.

Westcliff s-a aplecat deasupra mâinii ei apoi

a salutat-o pe Daisy. Şi-a întors privirea spre Lillian.

— Ai supravieţuit întâlnirii cu mama mea, constat.

Lillian i-a zâmbit.

— Ea a supravieţuit întâlnirii cu noi, mai bine zis.

— Mi s-a părut că îi

făcea o imensă plăcere. Rar i se întâmplă să întâlnească două tinere care să nu tremure în prezenţa ei.

— Dacă nu am tremurat în prezenţa ta, domnule, în niciun caz n-o făceam în prezenţa ei.

Westcliff a făcut o

grimasă şi s-a uitat în altă parte. S-a încruntat, ca şi cum se gândea la ceva extrem de important. După o pauză care lui Lillian i s-a părut interminabilă s-a întors din nou spre Lillian:

— Domnişoară Bowman…

— Da?

— Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Lillian a încetat să mai respire, să se mişte sau să gândească. Westcliff n-o mai invitase niciodată la dans, în ciuda numeroaselor ocazii în care ar fi putut să o facă,

măcar din politeţe. Era unul dintre motivele pentru care îl urâse, ştiind că se considera mult superior iar pe ea prea neînsemnată. În fanteziile ei îşi imaginase cum el o invita la dans iar ea îi adresa un refuz zdrobitor. Acum, însă,

era uimită şi rămăsese fără cuvinte.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, a auzit-o pe Daisy. Trebuie să mă duc la Evie… Şi s-a îndepărtat grăbită.

Lillian a tras aer în piept.

— Este un test de-al contesei? Vrea să ştie

dacă îmi amintesc ce m-a învăţat?

Westcliff a râs. Lillian îşi revenea încet, observând că cei din jur îi priveau, întrebându-se ce anume îi spusese atât de amuzant.

— Nu, a şoptit el. Cred că este un test autoimpus, să văd

dacă… Părea să fi uitat ce voia să spună, pierdut în ochii ei. Un singur vals, i-a spus cu blândeţe.

Nu avea încredere în răspunsul trupului ei, atunci când avea să o ţină în braţe, aşa că a clătinat din cap.

— Cred… Cred că

ar fi o greşeală. Mulţumesc, dar…

— Eşti laşă.

Lillian şi-a amintit momentul când îl provocase întocmai… Şi nu a putut să reziste nici ea.

— Nu înţeleg de ce vrei să dansezi acum cu mine când nu ai mai

vrut să o faci niciodată până acum.

Vorbise mai mult decât ar fi trebuit. Şi-a blestemat gura slobodă, în timp ce el îi privea cu atenţie chipul.

— Am vrut mereu, a spus el, surprinzând-o. Dar mereu apărea câte un motiv întemeiat să nu

o fac.

— De ce…

— Şi apoi, a continuat Westcliff luând-o de mână, nici nu avea rost să te invit de vreme ce eram sigur că mă vei refuza, l-a pus mâna pe braţul lui şi a condus-o spre celelalte perechi care se

adunaseră în centrul încăperii.

— Nu puteai fi sigur de refuzul meu.

Westcliff a privit-o sceptic.

— Vrei să spui că ai fi acceptat?

— Era posibil.

— Mă îndoiesc.

— Am acceptat

acum, nu-i aşa?

— Trebuia. Era o datorie de onoare.

Ea a râs:

— Pentru ce, domnule?

— Pentru capul de viţel, i-a reamintit el scurt.

— Dacă nu ai fi servit la masă aşa ceva

nu aş fi avut nevoie să fiu salvată!

— Nu ai fi avut nevoie să fii salvată dacă nu aveai un stomac atât de sensibil.

— Nu ai voie să rosteşti numele unei părţi a corpului în prezenţa unei femei, a spus ea, ca la carte. Aşa

m-a învăţat mamă ta.

Westcliff a zâmbit ironic:

— Accept să fiu corectat.

Lillian i-a întors zâmbetul. Valsul a început şi Westcliff a întors-o cu faţa spre el. Inima a început să-i bată cu putere. Se uita în jos,

la mâna înmănuşată pe care el i-o întinsese şi nu putea să-l atingă. Nu putea să-l lase să o ţină de mână în public… se temea de ceea ce s-ar fi putut citi pe faţa ei.

După o clipă i-a auzit vocea joasă:

— Ia-mă de mână.

L-a ascultat, ameţită.

Degetele îi tremurau.

După o scurtă tăcere, el a continuat:

— Acum pune-ţi o mână pe umărul meu.

A privit cum mănuşa ei albă se aşeza uşor pe umărul lui.

— Acum priveşte-mă, i-a şoptit el.

A ridicat privirea

spre el. A tresărit când i-a văzut ochii de culoarea cafelei, plini de căldură. Westcliff i-a susţinut privirea şi a condus-o, profitând de prima întoarcere ca s-o tragă mai aproape. Aşa cum se aşteptase, Westcliff o ghida ferm, fără să-i dea ocazia să

facă vreun pas greşit.

Totul era mult prea uşor. Nimic în viaţa ei nu fusese atât de perfect. Trupurile li se mişcau în armonie, de parcă ar mai fi dansat de o mie de ori. Doamne, cât de bine dansa! O făcea să încerce paşi pe care nu-

i mai exersase până atunci şi totul era atât de natural şi de lipsit de efort! Se simţea uşoară în braţele lui, alunecând cu uşurinţă, antrenată de mişcările lui pline de graţie.

Aglomeraţia din sala de bal părea să fi dispărut, parcă erau

doar ei doi, dansând undeva departe, într-un loc secret. Conştientă de trupul lui, de atingerile ocazionale, de răsuflarea lui caldă pe obrazul ei, Lillian a păşit cu ochii deschişi într-un vis… o fantezie în care Marcus o ducea sus, după ce valsau, o

dezbrăca şi o aşeza uşor pe pat. O săruta peste tot, aşa cum îi şoptise odată… şi făcea dragoste cu ea, apoi o ţinea în braţe până când adormea. Nu-şi mai dorise acest gen de intimitate cu niciun bărbat până atunci.

— Marcus, a spus

ea absentă, testându-i parcă numele. El a privit-o atent. Folosirea prenumelui era ceva profund personal, mult prea intim, permis doar între soţi sau rude apropiate. Zâmbind ştrengăreşte, Lillian a deturnat discuţia, îmi place numele tău. Nu e

foarte comun. Aşa îl chema pe tatăl tău?

— Nu, eu port numele unui unchi din partea mamei.

— Şi ţi-a făcut plăcere să ştii că-i porţi numele?

— Orice nume ar fi fost acceptabil, cu condiţia să nu fie cel al

tatălui meu.

— L-ai urât?

Westcliff a clătinat din cap.

— Mai mult decât atât.

— Ce poate fi mai mult?

— Indiferenţa.

L-a privit cu şi mai multă curiozitate:

— Şi contesa? a îndrăznit să întrebe. Şi faţă de ea eşti indiferent?

— Mi-am privit mereu mama ca pe o tigroaică înaintând în vârstă. Colţii i s-au tocit dar mai este încă în stare să facă mult rău. De aceea încerc să stau

la distanţă.

Lillian s-a strâmbat la el, indignată:

— Şi m-ai azvârlit în cuşcă azi-dimineaţă!

— Ştiam că şi tu ai colţi, a zâmbit Westcliff, văzându-i expresia. A fost un compliment, să ştii.

— Mă bucur că mi-ai

spus, a spus ea, sec. Altfel cine ştie? Dacă nu-mi dădeam seama?

Spre întristarea lui Lillian valsul s-a încheiat cu un ultim acord de vioară. Perechile de dansatori se îndepărtau ca să le facă loc altora dar Westcliff a rămas pe loc.

O ţinea încă în braţe, şi-a dat ea seama şi a făcut un pas înapoi. Din reflex, el a strâns-o şi mai tare de talie, încercând instinctiv să o reţină lângă el. Uimită de gestul lui şi de conotaţiile acestuia, Lillian a simţit că nu mai poate respira.

Westcliff şi-a dat seama şi a încercat să-i dea drumul din îmbrăţişare. Puterea dorinţei lui radia încă iar ea îşi repeta chinuitoarea întrebare dacă sentimentele lui erau reale sau erau doar efectul parfumului.

— Am avut dreptate,

nu-i aşa? l-a întrebat ea, uşor răguşită, fără să-l poată privi în ochi. Dansul a fost o greşeală.

Westcliff a aşteptat atât de mult până să-i răspundă că Lillian era convinsă că nu o va mai face.

— Da, a spus el într-

un sfârşit, cu vădită emoţie.

Pentru că nu-şi putea permite să o dorească. Pentru că ştia şi el la fel de bine că relaţia lor ar fi fost un dezastru. Nu mai putea sta lângă el.

— Înseamnă că acesta a fost primul şi

ultimul nostru vals, a spus ea, vrând să pară indiferentă. Bună seara, domnul meu, şi mulţumesc pentru…

— Lillian, l-a auzit şoptind.

S-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat zâmbind, deşi simţea că i se făcuse pielea de

găină pe gât şi pe spate.

Restul serii ar fi fost un dezastru dacă Lillian nu ar fi fost salvată de Sebastien, lordul St Vincent. A apărut înainte ca ea să li se alăture lui Daisy şi Evie, care erau aşezate pe o băncuţă din catifea.

— Eşti o dansatoare

plină de graţie, domnişoară Bowman.

După ce fusese cu Westcliff, i se părea ciudat să ridice într-atât privirea ca să vadă chipul acestui bărbat, mult mai înalt decât ea. Lui St Vincent i se citea în ochi promisiunea unei distracţii imorale

căreia nu îi puteai rezista cu uşurinţă. Zâmbetul lui enigmatic putea fi adresat unui prieten dar şi unui duşman, deopotrivă. Lillian i-a privit nodul cravatei, uşor descentrat, ţinuta lui denota neglijenţă, ca şi cum ar fi părăsit patul

amantei şi s-ar fi îmbrăcat în grabă, cu intenţia de a reveni cât de curând.

Ca răspuns la complimentul lui, Lillian a zâmbit şi a ridicat din umeri, amintindu-şi mult prea târziu cuvintele contesei: doamnele nu ridică niciodată din

umeri.

— Dacă am părut atât de graţioasă este meritul partenerului meu.

— Eşti prea modestă, drăguţo. L-am văzut pe Westcliff dansând cu alte femei iar efectul nu era deloc acelaşi. Se pare că aţi

făcut pace. Sunteţi prieteni de-acum?

Era o întrebare care părea nevinovată dar Lillian a simţit că sensul era cu totul altul. A răspuns cu grijă în timp ce-l urmărea cu privirea pe Westcliff care conducea o doamnă cu păr castaniu la masa cu

răcoritoare. Femeia era încântată de interesul care îi era arătat. Un ghimpe de gelozie i-a înţepat inima.

— Nu ştiu, domnule. E posibil să nu înţelegem la fel noţiunea de prietenie.

— Isteaţă fată. Ochii lui St. Vincent erau

asemenea diamantelor, de un albastru pal, cu infinit de multe faţete. Dă-mi voie să te însoţesc la masa cu răcoritoare şi vom compara cele două noţiuni.

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns Lillian, deşi era moartă de sete.

Pentru liniştea ei trebuia să evite orice apropiere de Westcliff.

St. Vincent i-a urmărit privirea şi l-a văzut pe Westcliff în compania femeii cu păr castaniu.

— S-ar putea să fie mai bine, a spus pe un ton relaxat. Lui Westcliff

nu-i va face plăcere să te vadă în compania mea, cu siguranţă. La urma urmei, m-a avertizat să stau departe de tine.

— A făcut el asta? De ce?

— Nu vrea ca numele tău să fie asociat cu al meu ca să

nu fii compromisă în vreun fel. l-a aruncat o privire grăitoare. E vorba de reputaţia mea, înţelegi.

— Westcliff nu are niciun drept să decidă cu cine să mă văd, a spus Lillian furioasă. Face tot timpul pe superiorul, e un arogant

şi… s-a oprit, luptându-se cu un val de emoţii. Mi-e sete. Vreau să merg la masa cu răcoritoare. Cu tine.

— Dacă insişti, a spus blând St. Vincent. Ce să fie? Apă? Limonadă? Punci sau…

— Şampanie.

— Orice doreşti. A

însoţit-o la masa lungă, înconjurată de o mulţime de invitaţi. Lillian nu a mai simţit atâta satisfacţie ca în momentul în care Westcliff a observat că ea era în compania lui St. Vincent. Expresia i s-a înăsprit. O privea strângând din ochi.

Lillian a luat paharul de şampanie din mâna lui St. Vincent şi l-a înghiţit pe nerăsuflate, aşa cum nu îi stă bine unei doamne.

— Mai uşor, drăguţo, i-a şoptit St Vincent. Şampania ţi se va urca la cap.

— Mai vreau unui! i-

a răspuns Lillian.

— Bine. Peste câteva minute. Eşti cam îmbujorată. Efectul este fermecător dar cred că ai băut destul, pentru moment. Vrei să dansăm?

— Mi-ar face mare plăcere. După ce am îngroşat atâta timp

rândurile fetelor rămase nemăritate acum primesc două invitaţii la dans, în aceeaşi seară. Mă întreb de ce.

— Ei bine… St. Vincent o conducea încet spre celelalte perechi. Sunt un păcătos care ştie să fie şi drăguţ, câteodată. Şi

am căutat mereu o fată asemenea mie.

— Şi ai găsit-o? l-a întrebat Lillian, râzând.

— Se pare că da.

— Şi ce ai de gând să faci, acum că ai găsit-o?

Privirea pe care i-a aruncat-o era complexă şi interesantă. Părea

genul de bărbat în stare de orice… şi era exact ce îşi dorea ea în acele clipe.

— Îţi voi spune, i-a şoptit St. Vincent. Mai târziu.

Dansul cu St. Vincent era o experienţă cu totul diferită.

Nu simţea aceeaşi

armonie fizică, nu se mişca instinctiv, fără să gândească… dar St. Vincent era un dansator desăvârşit care îi adresa comentarii provocatoare în timp ce înconjurau încăperea. O susţinea cu o mână fermă care părea mult prea obişnuită cu trupurile de

femei.

— Cât de mult din reputaţia ta este şi adevărat? a îndrăznit ea să-l întrebe.

— Doar jumătate… dar şi aşa este prea mult.

Lillian îl privea uimită şi amuzată în acelaşi timp.

— Cum de cineva ca tine este prieten cu Westcliff? Sunteţi foarte diferiţi.

— Ne ştim de când aveam opt ani. Iar Westcliff, în încăpăţânarea lui, refuză să creadă că sunt o cauză pierdută.

— De ce ai fi o

cauză pierdută?

— Sigur nu vrei să afli răspunsul la această întrebare. A întrerupt-o înainte ca ea să apuce să-l chestioneze mai departe. Valsul e pe sfârşite. Iar lângă friza aurită este o femeie care ne urmăreşte îndeaproape. E mama

ta, nu-i aşa? Dă-mi voie să te conduc la ea.

Lillian a clătinat din cap.

— Ar fi mai bine să ne despărţim aici. Crede-mă… Nu-ţi doreşti să o cunoşti pe mama.

— Bineînţeles că doresc. Dacă îţi

seamănă, înseamnă că e de-a dreptul fascinantă.

— Dacă chiar vei crede că îmi seamănă câtuşi de puţin te rog să-ţi ţii părerea pentru tine.

— Nu te teme, a liniştit-o el. N-am întâlnit până acum o femeie pe

care să nu o plac.

— Cred că e ultima oară când faci o asemenea afirmaţie.

În timp ce St. Vincent o conducea pe Lillian spre grupul de femei care bârfeau, în mijlocul căruia era mama ei, el i-a spus:

— Aş invita-o să ne

însoţească mâine la plimbarea cu trăsura. Ai mare nevoie de o însoţitoare.

— Nu trebuie neapărat să fiu însoţită, a protestat Lillian. Femeile şi bărbaţii pot călători neînsoţiţi dacă nu sunt într-o trăsură acoperită sau nu lipsesc

mai mult de…

— Ai nevoie de o însoţitoare, i-a repetat el cu o insistenţă care a făcut-o să roşească.

— Şi dacă nu? A încercat să-i spună ceva extrem de îndrăzneţ. Mă compromiţi?

— Cam aşa ceva.

A simţit că o gâdila

ceva în gât, de parcă ar fi înghiţit melasă. St. Vincent nu se purta ca eroii din romanele pe care le adora Daisy. Acelea erau personaje infame, cu mustăţi groase şi priviri libidinoase care minţeau în legătură cu intenţiile lor murdare până în

clipa în care îşi asaltau eroina virgină şi o luau cu de-a sila. St. Vincent, prin contrast, părea hotărât să o determine să stea departe de el. Nu şi-l putea imagina forţând o fată să facă ceva împotriva dorinţei ei.

Lillian i-a făcut

cunoştinţă cu mama ei şi a văzut că ea a început imediat să facă diverse calcule. Pentru Mercedes toţi bărbaţii nobili de însurat erau o potenţială pradă, indiferent de vârstă, fizic sau reputaţie. Nu avea să se oprească de la nimic până nu-şi vedea

fetele căpătând un titlu. Nu conta dacă cel care îl purta era tânăr şi frumos sau bătrân şi senil. Primise rapoarte despre fiecare nobil din Anglia şi memorase sute de pagini de date financiare şi detalii despre aristocraţia britanică. Acum, când

se uita la bărbatul frumos care stătea în faţa ei, aproape că era evident cum căuta în minte informaţii despre averea lui.

În următoarele minute St. Vincent a reuşit să o facă să se relaxeze. A convins-o să vină cu ei la plimbare, a

flatat-o şi i-a ascultat părerile cu atâta atenţie că Mercedes a început să roşească şi să chicotească de parcă era o adolescentă. Lillian nu o mai văzuse niciodată purtându-se aşa în compania unui bărbat. Westcliff îi inducea o stare de

nervozitate dar St. Vincent avea exact efectul contrar. Avea capacitatea unică de a face orice femeie să se simtă atrăgătoare. Era mai galant decât orice american şi mai cald şi mai accesibil decât orice alt bărbat englez. Pentru un timp, Lillian a

uitat să privească în jur şi să-l mai caute pe Westcliff.

St. Vincent i-a luat mâna lui Mercedes, s-a înclinat şi a şoptit:

— Pe mâine.

— Pe mâine, a repetat Mercedes, iar Lillian a văzut deodată cum trebuia să fi arătat

mama ei înainte ca dezamăgirile să o fi înăsprit. Câteva femei s-au apropiat iar ea s-a grăbit să le vorbească.

St. Vincent s-a aplecat spre Lillian şi a întrebat-o:

— Ce-ai zice acum de un alt pahar de şampanie?

Lillian a dat uşor din cap, inspirând amestecul de arome care îl urmăreau: parfum scump, săpun de bărbierit şi mirosul curat al pielii lui.

— Aici? a întrebat el încet. Sau în grădină?

Lillian şi-a dat seama că voia să o fure

pentru câteva minute şi s-a alarmat. Singură în grădină cu St. Vincent… fără îndoială aşa începuseră numeroase domnişoare… S-a gândit puţin la propunerea lui, lăsându-şi privirea să rătăcească. Chiar atunci Westcliff lua o femeie în

braţe şi dansa vals, aşa cum făcuse şi cu ea. Westcliff cel de neatins, şi-a spus ea, plină de furie. Voia să se distreze. Şi să fie consolată. Iar bărbatul frumos din faţa ei părea dornic să facă toate astea.

— În grădină, a spus

ea.

— Ne vedem în zece minute. E o fântână cu o sirenă în spatele…

— Ştiu unde este.

— Dacă reuşeşti să te strecori afară…

— Voi reuşi, l-a asigurat ea, forţându-se să zâmbească.

St. Vincent a privit-o

compătimitor:

— Să ştii că te pot face să te simţi mai bine, i-a şoptit.

— Adevărat? a întrebat ea, roşind ca focul.

În ochii lui a strălucit o promisiune. A înclinat uşor capul şi s-a îndepărtat.

CAPITOLUL 13

Lillian le-a convins pe Daisy şi Evie să o acopere şi a părăsit sala de bal sub pretextul că trebuia să ia puţin aer. Conform planului, cele două fete trebuiau să

aştepte pe terasa din spate în timp ce Lillian se întâlnea cu St. Vincent în grădină. Urmau să se întoarcă împreună în sala de bal, convingând-o astfel pe Mercedes că fuseseră împreună tot timpul.

— Eşti s-sigură că vei fi în s-siguranţă

singură cu St. Vincent? a întrebat Evie.

— Fără îndoială, i-a răspuns Lillian cu convingere. S-ar putea să încerce să-şi ia anumite libertăţi, dar aste e şi ideea, nu? Vreau să văd dacă parfumul meu are efect asupra lui.

— Nu are efect asupra nimănui, a spus Daisy cu tristeţe. Cel puţin nu în cazul meu.

Lillian s-a uitat la Evie:

— Dar tu, draga mea? Ai avut succes?

Daisy a răspuns în locul ei.

— Evie nu a lăsat pe

nimeni să se apropie suficient de mult ca să-şi poată da seama.

— Eu una îi voi da ocazia lui St. Vincent să-l inspire adânc. Parfumul ar trebui să aibă efect garantat asupra unui vicios ca el.

— Dar dacă te vede cineva?

— Nu ne va vedea nimeni, a întrerupt-o Lillian, nerăbdătoare. Nu cred să existe în toată Anglia bărbat mai experimentat ca el în a se furişa la locul de întâlnire.

— Fii prevăzătoare, a avertizat-o Daisy. Întâlnirile astea pot fi

periculoase. Am citit destul de multe despre ele şi am aflat că nu te poţi aştepta la nimic bun.

— Va fi o întâlnire foarte scurtă, a asigurat-o Lillian. Un sfert de oră, cel mult. Ce se poate întâmpla în acest răstimp?

— Multe, din câte ne-a s-spus Annabelle, i-a răspuns Evie.

— Unde este Annabelle? a întrebat Lillian, dându-şi seama că nu o văzuse toată seara.

— Nu se simţea deloc bine, mai devreme. Cred că nu i-a

priit ceva la prânz.

Lillian s-a strâmbat şi s-a cutremurat:

— A mâncat sigur ţipar-de-mare sau cap de viţel sau gheare de pui…

— Încetează, să nu ţi se facă rău. Domnul Hunt are grijă de ea.

Au ieşit pe uşile mari

şi s-au îndreptat spre terasa goală. Daisy a avertizat-o pe Lillian, făcându-i semn cu degetul:

— Dacă lipseşti mai mult de un sfert de oră venim după tine!

Lillian a izbucnit în râs:

— Nu voi întârzia. I-a

făcut cu ochiul lui Evie, văzând cât era de îngrijorată: voi fi bine, draga mea. Gândeşte-te la câte lucruri interesante voi avea de povestit la întoarcere!

— De a-asta mă tem şi eu, i-a răspuns Evie.

Lillian şi-a ridicat rochia şi a coborât

treptele, aventurându-se în grădina luminată de torţe. Culorile şi aromele toamnei o învăluiau: frunzişul arămiu sau auriu, şirurile dese de trandafiri şi dalii. A auzit zgomotul făcut de apa fântânii şi a urmat aleea care dădea într-un luminiş în care strălucea

o singură torţă. În spatele fântânii a observat mişcare – era o persoană, ba nu, erau două, îmbrăţişate, aşezate pe una dintre băncile din piatră. S-a tras la adăpostul gardului viu. St. Vincent îi spusese să se întâlnească acolo… dar

bărbatul de pe bancă nu era el… sau era? Nedumerită, s-a apropiat puţin.

Cei doi erau atât de absorbiţi unul de altul că n-ar fi auzit nicio turmă de elefanţi trecând pe lângă ei. Părul blond al femeii se desprinsese şi câteva şuviţe îi

alunecaseră pe spate, acolo unde rochia îi era desfăcută. Îl îmbrăţişase pe partenerul ei, cuprinzându-l cu braţele subţiri, albe, iar el respira întretăiat în timp ce îi scotea una din mâneci şi o săruta. Lillian i-a recunoscut: erau lady Olivia şi soţul

ei, domnul Shaw. Uimită dar şi curioasă, s-a uitat cum Shaw îşi strecura mâna pe sub rochia soţiei lui. Era cea mai intimă scenă la care asistase vreodată.

Şi cele mai intime sunete pe care le auzise… oftaturi scurte, cuvinte de dragoste şi

un râset blând, inexplicabil al lui Shaw, care a făcut-o pe Lillian să se înfioare. Ruşinată, s-a îndepărtat uşor. Nu era foarte sigură încotro trebuia să se îndrepte, acum că locul ei de întâlnire fusese ocupat de altcineva. Asistase la o scenă de tandreţe, de

adâncă pasiune. Dragostea dintre soţi. Lillian nu îndrăznise niciodată să spere la aşa ceva, în cazul ei.

O siluetă i-a apărut înainte. S-a apropiat, a cuprins-o după umeri şi i-a întins un pahar de şampanie rece:

— Tu eşti? a şoptit

Lillian.

Şoapta lui St. Vincent i-a mângâiat lobul urechii:

— Vino cu mine.

L-a lăsat să o conducă spre o cărare mai întunecată care dădea într-un alt luminiş în mijlocul căruia era o masă circulară din

piatră. Perii dimprejur parfumaseră aerul cu aroma de fructe coapte. Continuând să o ţină pe după umeri, St. Vincent a întrebat-o:

— Ne oprim aici?

Ea a dat din cap şi s-a sprijinit de masă, fără să fie în stare să-l privească în ochi în timp

ce sorbea din şampanie. A roşit, amintindu-şi de scena la care asistase ceva mai devreme.

— Sper că nu te-ai ruşinat, i-a spus amuzat St. Vincent. Ai văzut puţin din… ei bine, n-ai văzut mai nimic. Îşi scosese mănuşile şi îi ridicase uşor bărbia,

obligând-o să-l privească în ochi. Doamne, cum ai roşit! Am şi uitat cum e să fii atât de inocent. De fapt, nici nu cred că am fost vreodată.

St. Vincent era fermecător în lumina torţelor. Umbrele i se jucau drăgăstoase pe

pomeţi, şuviţele de păr căpătaseră accente de bronz-auriu, precum icoanele bizantine.

— La urma urmei sunt căsătoriţi, a continuat el, prinzând-o de talie şi aşezând-o pe masă.

— Chiar mă gândeam cât de

norocoşi sunt, a spus Lillian, terminând şampania din pahar. Par foarte fericiţi împreună. Şi ţinând cont de aversiunea contesei faţă de americani, mă mir că lady Olivia a primit permisiunea să se căsătorească cu Shaw.

— Aici este mâna lui Westcliff. Nu a vrut ca ideile ipocrite ale mamei să stea în calea fericirii surorii lui. Iar contesa nu avea niciun drept să-şi dea cu părerea, ţinând cont de trecutul ei scandalos.

— Contesa are un trecut scandalos?

— Da. Tocmai de aceea ne înţelegem atât de bine. Sunt genul de bărbat cu care obişnuia să aibă de-a face, când era tânără.

Lillian aproape că a scăpat paharul din mână. L-a pus deoparte şi l-a privit surprinsă pe St. Vincent.

— Nu pare genul de femeie care să fi avut amanţi.

— Nu te-a frapat lipsa de asemănare între Westcliff şi lady Olivia? El şi lady Aline sunt copii legitimi, în timp ce lady Olivia nu este.

— Oh!

— Contesa nu poate fi acuzată de infidelitate, însă, ţinând cont de cel cu care era măritată.

Bătrânul lord era un subiect de interes pentru Lillian. Era o figură misterioasă despre care nimeni nu părea dornic să discute.

— Westcliff mi-a

spus odată că tatăl lui era o brută, a spus ea, sperând că-l va determina pe St. Vincent să spună mai multe…

— Chiar aşa? ochii lui St. Vincent străluceau, plini de interes. Ce neobişnuit! Westcliff nu pomeneşte

numele tatălui său de faţă cu nimeni.

— Era? O brută, adică.

— Nu, a spus încet St. Vincent. Brută e puţin zis, implică o cruzime de care nu este conştient întru totul. Era un diavol. Nu am aflat decât o parte din

atrocităţile lui şi nici nu-mi doresc să ştiu mai multe. A continuat gânditor: puţini ar fi putut supravieţui unor părinţi ca ei, care alternau de la neglijenţă la chestii malefice. Şi-a plecat capul şi a ridicat din umeri. Toată viaţa mea l-am urmărit pe

Westcliff străduindu-se să nu devină ceea ce ar fi vrut tatăl lui. Dar aşteptările în ceea ce-l priveşte sunt foarte mari… şi asta îi determină multe dintre alegerile personale.

— Alegeri personale precum…

A privit-o în ochi.

— Cea cu care se va căsători, de exemplu.

Lillian a înţeles imediat şi şi-a cântărit cu grijă răspunsul:

— Nu e nevoie să mă previi. Ştiu foarte bine că lui Westcliff nici nu i-ar trece prin cap să o curteze pe una ca mine.

— Ba i-a trecut, crede-mă, a uimit-o St. Vincent.

Lui Lillian i s-a oprit inima-n loc.

— De unde ştii? ţi-a spus ceva?

— Nu. Dar este evident că te doreşte. Nu-şi poate lua ochii de la tine atunci când eşti

în aceeaşi cameră cu el. Iar când ai dansat cu mine, în seara asta, părea în stare să mă înjunghie cu primul obiect ascuţit pe care îl găsea în cale. Şi totuşi…

— Totuşi…

— Când se va căsători, Westcliff va

face alegerea potrivită: o tânără mireasă britanică, maleabilă, care să nu-i ceară prea multe.

Bineînţeles. Lillian nici nu se aşteptase la altceva. Adevărul era însă greu de acceptat, uneori. Iar ea nu avea de ce să se plângă. Nu

pierduse nimic. El nu-i făcuse nicio promisiune, nu-i adresase niciun cuvânt afectuos. Câteva săruturi şi un vals nu însemnau o adevărată poveste de dragoste.

Şi atunci de ce era atât de tristă?

Văzând-o că se schimbase la faţă St.

Vincent i-a zâmbit compătimitor.

— O să treacă, draga mea. Întotdeauna trece. S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

Lillian a rămas nemişcată, aşteptând ca parfumul să facă o magie. Erau atât de aproape încât era

imposibil să nu-şi facă efectul. Cu toate astea, însă, el s-a îndepărtat calm şi netulburat. Nimic din expresia lui nu arăta pasiunea aproape violentă pe care o manifestase Westcliff. La naiba, şi-a spus Lillian, frustrată. De ce folosea oare un

parfum care atrăgea doar bărbaţii nepotriviţi?

— Ţi-ai dorit vreodată o femeie pe care să nu o poţi avea? l-a întrebat ea încet.

— Nu. Dar continui să sper.

Lillian l-a privit uimită:

— Speri să te

îndrăgosteşti de o femeie pe care să nu poţi s-o ai? De ce?

— Ar fi o experienţă interesantă.

— Tot o experienţă interesantă e să cazi de pe o stâncă, i-a răspuns ea, ironic. Cred totuşi că în cazul acesta ai prefera să înveţi din

experienţa altora.

St. Vincent a izbucnit în râs.

— Poate că ai dreptate. Ar fi bine să ne întoarcem, isteaţa mea prietenă, înainte ca absenţa ta să fie observată.

— Dar… Lillian a înţeles că interludiul din

grădină nu avea să fie mai mult decât o plimbare şi o scurtă conversaţie. Asta e tot? a izbucnit ea. Nu ai de gând să… a tăcut, nemulţumită.

St. Vincent s-a aşezat în faţa ei şi i-a zâmbit subtil:

— Te referi la

avansurile pe care ai presupus că ţi le voi face? Şi-a plecat în mod voit capul până când răsuflarea lui i-a mângâiat fruntea. Am decis să mai aştept un timp.

Mâhnită, Lillian s-a întrebat dacă nu cumva el o găsea

neatrăgătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatului acestuia i se dusese vestea că nu rata nimic ce purta fustă. Nu mai conta dacă ea îşi dorea sau nu cu adevărat ca el să o sărute. Conta doar că era respinsă de un alt bărbat. Două refuzuri

într-o singură seară – o lovitură dură pentru vanitatea oricui.

— Dar mi-ai promis că mă vei face să mă simt mai bine, a protestat ea, îmbujorându-se de ruşine.

— Păi dacă începi să te plângi… uite. Să ai

la ce să te gândeşti.

S-a aplecat, i-a cuprins bărbia cu degetele şi şi-a lipit buzele de ale ei. Lillian închisese ochii, simţind atingerea blândă şi uşoară. Gura lui era tot mai cercetătoare, mai fermă, până când buzele ei s-au desfăcut.

Abia dacă începuse să absoarbă promisiunea exotică a sărutului când el s-a desprins. Dezorientată, respirând greu, ea i-a acceptat sprijinul până când a reuşit să-şi recapete echilibrul.

Era ceva la care să se gândească, într-

adevăr.

St. Vincent a condus-o până când au ajuns la terasele înşiruite care se sfârşeau cu balconul din spate. S-au oprit lângă gardul viu. Lumina lunii îi mângâia profilul, dându-i o tentă argintie.

— Mulţumesc, i-a

şoptit el.

Îi mulţumea oare pentru sărut? Lillian a dat din cap, nesigură, gândindu-se că ar fi trebuit să fie invers. Încă mai avea în minte imaginea lui Westcliff dar nu se simţea la fel de tristă ca atunci, în sala de bal.

— Nu-i aşa că nu vei uita de plimbarea cu trăsura de mâine dimineaţă? a întrebat-o St. Vincent, atingând-o uşor cu vârful degetelor pe mănuşă şi urcând până ce i-a atins porţiunea neacoperită a braţului.

Lillian a clătinat din

cap.

— Te-am lăsat fără grai? a întrebat-o St. Vincent, părând îngrijorat. A râs apoi şi a continuat: bine, fie. Stai pe loc. A sărutat-o apăsat, iar Lillian a simţit furnicături prin vene. Aşa e mai bine? Hai să aud că spui ceva.

Ea a reuşit doar să zâmbească.

— Noapte bună, a murmurat.

— Noapte bună. Intră tu prima.

Sebastien, lordul St. Vincent ştia să se facă plăcut. Aşa s-a

întâmplat şi în dimineaţa următoare. A insistat ca Daisy să-i însoţească şi le-a aşteptat pe cele trei doamne Bowman în hol, ţinând în mână un buchet de trandafiri pentru Mercedes. Le-a condus la trăsura din lemn negru, lăcuit, i-a dat un semnal vizitiului

şi au pornit pe aleea pietruită.

St. Vincent se aşezase pe locul de lângă Lillian şi nu a contenit cu întrebări despre viaţa pe care o duceau la New York. Trecuse mult timp, şi-a dat Lillian seama, de când nu mai

discutaseră cu cineva despre locurile natale. Nimeni din societatea engleză nu dădea doi bani pe ce se întâmplă la New York. Lordul St. Vincent s-a dovedit însă un ascultător receptiv, aşa că fetele s-au întrecut în a-i povesti.

I-au spus despre

şirul de case impozante, din piatră, de pe Fifth Avenue, despre cum arăta Central Park toamna, despre lacul de pe strada 59, care îngheţa iarna şi pe care aveau loc săptămânal carnavaluri, despre cât de mult timp îţi lua să traversezi Broadway

Avenue, mereu atât de aglomerat. Şi despre salonul în care se servea îngheţată, de pe Broadway and Franklin, unde erau servite şi domnişoarele neînsoţite de domni.

St. Vincent părea amuzat de descrierile lor privind excesele de

orice fel: de la petrecerea la care fuseseră invitate, într-o sală de bal împodobită cu trei mii de fire de orhidee până ia mania diamantelor, care începuse odată cu descoperirea de noi mine în Africa de Sud, făcând ca toată lumea,

de la vârstnici la sugari, să poarte cât mai multe pietre, cât mai strălucitoare.

La început Lillian a simţit un fior de nostalgie pentru viaţa pe care o dusese cândva. Şi totuşi, în timp ce străbăteau câmpurile gata de secerat şi

pădurile verzi şi-a dat seama că fusese o existenţă searbădă, mereu în căutare de distracţii şi haine la modă. Societatea londoneză părea superioară. Nu s-ar fi gândit niciodată că ar fi posibil să-i placă un loc ca Hampshire… şi cu

toate astea, viaţa de aici era cea reală. O viaţă de care s-ar fi putut bucura pe deplin, fără grija permanentă pentru un viitor incert.

Nu şi-a dat seama că se cufundase în tăcere până când nu i-a auzit vocea blândă a lui St. Vincent.

— Iar ai rămas fără grai?

Ea l-a privit în ochii zâmbitori şi a dat din cap, în timp ce Daisy şi Mercedes erau absorbite într-o discuţie, pe bancheta din faţa lor.

— Ştiu un remediu excelent, i-a spus iar ea a râs, îmbujorându-se.

Relaxată şi bine dispusă după plimbare, Lillian nu a dat prea mare atenţie cuvintelor lui Mercedes, după ce s-au întors în cameră.

— Va trebui să aflăm mai multe despre el, bineînţeles. Trebuie să-

mi consult şi notele din raport, să nu cumva să fi uitat ceva. Dacă nu mă înşel, are o avere modestă, dar este de familie bună şi…

— Eu nu m-aş entuziasma prea tare la gândul că-l voi avea pe St. Vincent drept ginere, i-a spus Lillian lui

Mercedes. Pentru el femeile sunt doar un amuzament. Nu cred că-l atrage prea tare ideea căsătoriei.

— Nu l-a atras până acum, i-a răspuns Mercedes. Va trebui să se însoare şi el, în cele din urmă.

— Crezi? a întrebat

Lillian, fără convingere. Oricum nu-l văd supunându-se convenienţelor căsătoriei. Începând cu fidelitatea.

Mercedes se uita pe geam, cu o expresie de nepătruns. Şi-a încleştat degetele delicate pe şnurul gros al draperiei:

— Toţi bărbaţii sunt infideli, într-un fel sau altul.

Lillian şi Daisy s-au privit mirate.

— Tata nu este, i-a răspuns Lillian.

Mercedes a râs, drept răspuns.

— Chiar crezi asta, draga mea? Poate că

mi-a fost fidel fizic, deşi niciodată nu poţi băga mâna în foc. Şi-a găsit însă o amantă mai geloasă şi mai posesivă decât oricare altă femeie. Toate visele lui se rezumă la a colecţiona clădiri şi angajaţi şi îl absorb întru totul. Aş fi trecut cu

uşurinţă peste toate dacă rivala mea ar fi fost o femeie, pentru, că ştiu că pasiunea păleşte iar frumuseţea nu durează o veşnicie. Companiile lui nu îşi vor pierde niciodată atuurile

— Ne vor supravieţui tuturor. Dacă vei avea timp de un an parte de

interesul şi atenţia soţului tău va fi oricum mult mai mult decât am avut eu.

Lillian fusese dintotdeauna conştientă de felul în care stăteau lucrurile între părinţii ei. Lipsa reciprocă de interes era mult prea evidentă. Era însă

pentru prima oară când Mercedes o spusese răspicat, iar amărăciunea din tonul ei a întristat-o.

— Eu nu mă voi mărita cu un asemenea bărbat, a spus Lillian.

— O fată de vârsta ta nu mai are voie să fie atât de naivă. La

douăzeci şi patru de ani eu aveam deja doi copii. E vremea să te măriţi şi tu. Indiferent de cine va fi soţul tău şt de reputaţia lui, să nu-l obligi să-ţi facă promisiuni pe care ştii că le va încălca.

— Să accept deci să mă trateze oricum va

vrea, cu condiţia să fie de familie bună? a ripostat Lillian.

— Da, i-a spus Mercedes cu amărăciune. După investiţia făcută de tatăl vostru… hainele, cheltuielile cu hotelul şi toate celelalte… nu aveţi de ales, niciuna din voi.

Trebuie să vă măritaţi cu câte un aristocrat. Mai mult decât atât, eu nu am de gând să mă întorc la New York şi să ajung de râsul celor de acolo pentru că fetele mele nu au fost în stare să se mărite cu un nobil. S-a îndepărtat de la fereastră şi a ieşit din

cameră, mult prea preocupată de propriile gânduri ca să-şi mai amintească să încuie uşa.

Daisy a vorbit prima:

— Asta înseamnă că vrea să te măriţi cu St. Vincent?

Lillian a râs:

— Nu contează cu

cine, atât vreme cât are sânge nobil. Daisy a oftat şi s-a întors cu spatele la ea:

— Ajută-mă te rog să-mi scot rochia şi corsetul.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să scap de nesuferitele astea, să citesc un roman şi să

trag un pui de somn.

— Tu, să dormi în timpul zilei? a întrebat-o Lillian. Niciodată sora ei nu se mai odihnise peste zi.

— Da. Din cauza salturilor trăsurii am o durere de cap insuportabilă. La asta s-a adăugat şi discursul

mamei despre măritiş. Pari încântată de St. Vincent. Ce crezi cu adevărat despre el?

— E amuzant. Şi atrăgător. Aş fi fost tentată să nu-l iau în serios… dar ascunde ceva, dincolo de aparenţa superficială. A făcut o pauză, pentru că

îşi găsea cu greu cuvintele.

— Da, ştiu, i-a răspuns Daisy. Şi nu-mi place.

— Nu-ţi place? a întrebat-o Lillian, surprinsă. Dar ai fost foarte prietenoasă cu el, de dimineaţă.

— Nu poţi fi altfel, a

recunoscut Daisy. Are acea calitate de a hipnotiza despre care se vorbeşte atât. Magnetism animal, parcă aşa se numeşte. O forţă care îi atrage pe oameni spre el.

Lillian a râs, clătinând din cap:

— Citeşti prea mult,

draga mea.

— În afară de magnetism, St. Vincent mi se pare genul de om pe care doar propriul interes îl motivează. Aşa că nu am încredere în el. Daisy şi-a aşezat rochia pe unul din scaune şi şi-a desfăcut corsetul, cu un oftat de

uşurare. Era printre puţinele fete care nu ar fi avut nevoie de corset, numai că nu se cuvenea să iasă în lume fără el. L-a aruncat cât-colo, pe jos, a luat o carte de pe măsuţă şi s-a cuibărit în pat.

— Am şi reviste, dacă vrei să citeşti şi tu.

— Nu, mulţumesc. Sunt prea agitată ca să pot citi şi cu siguranţă nu aş putea dormi. A aruncat o privire spre uşa care rămăsese întredeschisă. Nu cred că mama va afla că m-am dus să mă plimb prin grădină. Oricum va fi ocupată cu raportul

despre aristocraţi cel puţin vreo două ore.

Nu a primit niciun răspuns de la Daisy, care era deja cufundată în lectură, aşa că a ieşit în linişte din cameră şi s-a îndreptat spre intrarea servitorilor din capătul holului.

Ajunsă în grădină, a

urmat o cărare pe care nu mai fusese până atunci, paralelă cu gardul viu. Probabil că grădinile conacului arătau minunat şi iarna, şi-a spus ea. După o ninsoare uşoară, arbuştii tunşi ornamental şi statuile păreau probabil

acoperite cu glazură albă, specifică Crăciunului. Dar acum, în septembrie, iama părea foarte departe.

A trecut pe lângă o seră imensă, plină cu plante şi containere cu legume exotice: în prag stăteau de vorbă doi bărbaţi. L-a recunoscut

pe cel mai în vârstă: era grădinarul-şef. Celălalt îngenunchease în faţa unei cutii din lemn, plină cu tuberculi. Încercând să treacă mai departe, atenţia i-a fost atrasă de bărbatul atletic, îmbrăcat într-o cămaşă simplă, albă şi pantaloni dintr-un material aspru.

Ridicase în lumină unul din tuberculi şi îl examina critic atunci când şi-a dat seama că se apropiase cineva.

S-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre ea. Era Westcliff, şi-a spus Lillian, emoţionată. Urmărea tot ce se

întâmpla pe moşia lui cu o deosebită atenţie.

Era imaginea lui Westcliff care îi plăcea cel mai mult: relaxat, cu părul în dezordine, fermecător de viril. Avea cămaşa descheiată la gât, lăsând să se vadă părul negru de pe piept. Pantalonii îi erau puţin

largi în talie, fiind susţinuţi de o pereche de bretele care îi accentuau linia fermă a umerilor. Dacă St. Vincent avea ceea ce se numea magnetism animal, atunci Westcliff era un magnet natural care îi aţâţa simţurile şi făcea ca întregul ei corp

să fie conştient de forţa lui. Ar fi vrut să se ducă lângă el, să se lase sărutată, aspru şi impetuos. Şi-a plecat însă capul, ca răspuns la salutul lui şoptit şi a pornit-o grăbită pe alee.

Spre marea ei uşurare, Westcliff nu a încercat să o

urmărească. Curând, inima ei şi-a recăpătat ritmul normal. A început să exploreze împrejurimile, ajungând până la un gard înalt, acoperit de ferigă. Părea că acea porţiune de grădină era complet înconjurată de ziduri. Le-a dat ocol, curioasă,

încercând să găsească o intrare. Nimic. Aşa că şi-a strecurat mâna pe după ferigă, pipăind zidul de piatră, în încercarea de a găsi o uşă secretă.

A auzit un râset care venea din spatele ei şi s-a întors repede. Westcliff se hotărâse

până la urmă să vină după ea.

Ca o concesie făcută bunei cuviinţe, îşi pusese o haină închisă la culoare. Cămaşa îi rămăsese însă descheiată la gât. S-a apropiat de ea cu paşi mari, zâmbind:

— Puteam să jur că

vei încerca să găseşti intrarea în grădina secretă.

Lillian nu mai auzea nici ciripitul păsărilor, nu mai simţea nici adierea călduţă de vânt. Susţinându-i privirea, Westcliff se apropia… mai mult… şi mai mult, până când trupurile

aproape că li s-au atins. Aroma de piele de bărbat încinsă de soare îi mângâia nările. A întins mâna spre ea, dar a ocolit-o. Imediat s-a auzit zgomotul metalic al unui zăvor.

— Dacă întindeai mâna puţin mai spre stânga o găseai, i-a

spus cu blândeţe.

Ea s-a întors şi l-a privit dând feriga deoparte şi deschizând uşa spre interior.

— Intră, i-a spus Westcliff. A cuprins-o de talie şi a însoţit-o în grădină.

CAPITOLUL 14

Lillian nu a scos niciun sunet când a dat cu ochii de grădina cu fluturi. Fiecare zid era acoperit cu o bogăţie de flori sălbatice, viu colorate, printre care se

zăreau delicatele aripi de fluture. Singura piesă de mobilier era o bancă circulară, aşezată în centru, de pe care putea fi văzută întreaga grădină. Parfumul florilor o îmbăta cu dulceaţa lui.

— Se numeşte Grădina fluturilor, i-a

spus Westcliff, închizând uşa în urma lor. Vocea lui catifelată îi mângâia urechile. Am plantat aici florile despre care am auzit că i-ar atrage.

Lillian a zâmbit visătoare, privind la fluturii aşezaţi pe o tufă de gălbenele.

— Cum se numesc? Cei cu negru şi portocaliu.

— Sunt Doamnele pictate.

— Cum se spune corect? Un stol de fluturi?

— Uneori. Eu prefer un alt termen. Caleidoscop de fluturi.

— Caleidoscop… Dar acesta este un instrument optic, nu-i aşa? Am auzit de el, dar nu am avut şansa să văd vreunul până acum.

— Am eu un caleidoscop în bibliotecă. Dacă vrei ţi-l arăt mai târziu. Înainte ca ea să-i răspundă,

Westcliff a arătat spre o cascadă uriaşă de lavandă. Uite! Acolo, fluturele acela alb!

Soarele îi mângâia părul des, negru şi dădea o tentă arămie pielii lui. Lillian i-a urmărit cu privirea linia puternică a gâtului, devenind conştientă de

forţa trupului lui, de puterea masculină care o fascinase încă de când îl văzuse pentru prima oară. Cum era oare să te simţi învăluită în braţele acelea puternice?

— Ce frumos miroase lavanda, a spus ea, încercând să-şi

abată gândurile. Îmi doresc să călătoresc în Provence, să străbat un câmp de lavandă, vara. Se spune că de la depărtare seamănă cu un ocean. Îţi imaginezi cât de frumos poate fi?

Westcliff a dat uşor din cap, privind-o fix.

Ea s-a apropiat de

un răzor de lavandă şi a atins bobocii violet, după care şi-a atins gâtul cu vârfurile parfumate ale degetelor.

— Uleiurile esenţiale sunt extrase din plante cu ajutorul aburului. E nevoie de douăzeci de kilograme de plante ca să produci câteva

picături de ulei preţios.

— Pare să te fi pasionat subiectul.

— Mă interesează aromele. Aş putea să-i fiu de mare ajutor tatălui meu dacă mi-ar permite. Dar sunt femeie, aşa că unicul meu scop în viaţă este cel de a mă mărita bine.

— Ceea ce îmi aminteşte că trebuie să discutăm ceva.

— Oh?

— Te-am văzut mai mereu cu St. Vincent.

— Este adevărat.

— Nu este o companie potrivită.

— Este prietenul tău, nu-i aşa?

— Da. Tocmai de aceea ştiu prea bine de ce este capabil.

— Mă avertizezi să mă ţin departe de el?

— De parcă te-aş putea determina să faci ceva împotriva voinţei taie… nu, pur şi simplu te avertizez să nu fii naivă.

— Mă descurc eu cu el.

— Sunt convins că tu chiar crezi asta. Este însă evident că nu ai nici maturitatea nici experienţa de a te apăra de avansurile lui.

— Până acum singurul de care a trebuit să mă apăr ai

fost tu, a ripostat Lillian, întorcându-se spre el. A văzut, satisfăcută, că replica îşi atinsese ţinta.

— Dacă St. Vincent nu a profitat încă de tine este pentru că aşteaptă momentul potrivit să o facă, i-a răspuns el cu o blândeţe aproape periculoasă. Să ştii că

eşti o pradă uşoară, în ciuda încrederii pe care o ai în abilităţile tale. Sau poate tocmai datorită lor.

— Vreau să ştii că sunt mult prea experimentată ca să mă las prinsă pe picior greşit de orice bărbat, inclusiv de St Vincent, a

spus Lillian, jignită.

Şi-a dat seama că exagerase după zâmbetul întipărit pe faţa lui Westcliff.

— Înseamnă că am greşit. Dar după felul în care săruţi am presupus că… A lăsat deliberat fraza neterminată, aruncându-i o momeală

pe care ea a prins-o imediat.

— Cum adică „după cum sărut”? Insinuezi că fac ceva greşit? Nu ţi-a plăcut ceva? Am făcut ceva care…

— Nu… l-a urmărit cu degetele conturul buzelor, reducând-o la tăcere. Săruturile tale au

fost foarte… A ezitat, de parcă nu găsea cuvântul cel mai potrivit, după care şi-a concentrat atenţia asupra buzelor ei pline. Au fost dulci, a şoptit el după un timp, continuând să o mângâie. Dar răspunsul tău nu a fost cel la care

m-aş fi aşteptat din partea unei femei experimentate.

Degetul lui mare se juca cu buza ei inferioară, făcând-o să se desprindă de cea superioară. Lillian era parcă amorţită, ca o pisicuţă care tocmai a fost trezită din somn de

atingerea unei pene. S-a încordat atunci când i-a simţit palma lipindu-se de spate.

— Ce… ce altceva ar fi trebuit să fac? La ce anume te aşteptai de la mine, iar eu… S-a oprit pentru că el îi cuprinsese bărbia în palmă.

— Vrei să-ţi arăt?

Din reflex, ea a încercat să-l împingă, dar parcă s-a lovit de un zid.

— Westcliff…

— E clar că ai nevoie de cineva calificat. Nu te mişca.

Dându-şi seama că râdea de ea, Lillian a

încercat din nou să-l împingă şi s-a trezit cu mâinile răsucite la spate, până când sânii i-au atins pieptul. A încercat să protesteze dar el i-a acoperit gura cu a lui şi s-a simţit aproape paralizată de un mănunchi de senzaţii care i s-au răspândit în

întregul corp. Parcă era o păpuşă din lemn, trasă cu sforicele.

Respirând sacadat, ea şi-a plecat pleoapele. Când i-a simţit limba un fior de intimitate i-a străbătut trupul. El a simţit şi a alinat-o cu mângâieri lungi pe spate, în timp ce gura

lui se juca cu a ei. A început să o sărute tot mai intens. Lillian s-a retras dar el a reţinut-o.

— Nu, i-a murmurat. Nu te îndepărta de mine. Deschide-te, pentru mine. Deschide… Gura lui era iar stăpână pe buzele ei. Înţelegând ce voia de la

ea, ea şi-a lăsat limba să o atingă pe a lui. L-a simţit imediat răspunsul, nevoia care a pus stăpânire pe el. A rămas însă blând, explorând-o cu zeci de săruturi. Pentru că acum avea mâinile libere, ea nu s-a putut abţine să nu-l atingă, să nu-i simtă

muşchii fermi ai spatelui şi gâtul puternic. Pielea lui arsă de soare era fierbinte şi netedă ca şatenul. Lillian şi-a lăsat degetele să exploreze părul brun care i se vedea prin cămaşa deschisă.

Westcliff i-a cuprins obrajii în palme,

continuând să o posede cu sărutări fierbinţi, lacome, până când ea a simţit că i se moaie picioarele. A cuprins-o mai strâns în braţe şi a ajutat-o să se întindă pe covorul gros de iarbă. S-a aşezat lângă ea, cu piciorul între fustele ei, susţinându-i gâtul cu

braţul lui solid. Gura lui o căuta din nou pe-a ei, iar de data aceasta ea i s-a oferit pe deplin. În jurul ei parcă nu mai exista nimic. Rămăsese doar acel loc, acel colţ de Eden, însorit şi liniştit. Parfumul de lavandă se amesteca cu mirosul trupului de

bărbat, învăluind-o. Şi-a trecut mâinile pe după gâtul lui, trecându-i degetele prin păr.

l-a simţit degetele desfăcându-i rochia şi a rămas nemişcată. Trupul îi ardea, dornic de atingerile lui. El i-a desfăcut corsetul, eliberând-o din

strânsoarea şireturilor şi panglicilor şi scoţându-i la lumină sânii delicaţi, i-a sorbit din priviri sfârcurile roz, după care s-a aplecat, şoptindu-i numele. Gura lui se mişca încet pe pielea ei, pe sâni, făcând-o să geamă de plăcere. Cu vârful limbii îi încercuia

sfârcurile, provocând valuri de senzaţii. S-a prins cu putere de braţele lui, înfigându-şi degetele în bicepşii proeminenţi. Pasiunea o cuprindea în valuri tot mai înalte. Într-un final, trăgând aer adânc în piept, ea a încercat să se îndepărteze de el.

A sărutat-o din nou. Trupul ei era cuprins de pulsaţii şi ritmuri care nu-i erau deloc familiare. Părea să nu-i mai aparţină.

— Westcliff… Şi-a lăsat buzele să rătăcească pe obrazul lui, pe gât, întorcându-se din nou la gura lui

dulce. Când sărutul s-a încheiat l-a întrebat cu un oftat: ce vrei de la mine?

— Nu mă întreba asta. l-a sărutat lobul fragil ăl urechii, jucându-se cu ei. Răspunsul… A simţit cum ritmul respiratei ei se accelera şi a

continuat să o provoace cu vârful limbii. Răspunsul este periculos, a reuşit să spună, în final.

Ea l-a cuprins din nou cu braţele şi l-a sărutat pătimaş, aducându-l foarte aproape de a-şi pierde controlul.

— Lillian, a spus Westcliff cu voce nesigură, spune-mi să nu te mai ating. Spune-mi că este destul. Spune-mi…

Ea l-a sărutat din nou, absorbindu-i cu lăcomie fierbinţeala şi dulceaţa gurii. Săruturile lui au devenit mai

apăsate, mai agresive. I-a ridicat fusta iar mâna i-a coborât la genunchi. După câteva clipe mâna a început să-i urce de-a lungul coapsei. Nu i-a dat ocazia să protesteze pentru că i-a acoperit gura cu alte sărutуri, mai fierbinţi.

Ea a tresărit când el

a atins-o între picioare. Un val de căldură i-a cuprins trupul, făcând-o să se îmbujoreze şi să-şi înfigă călcâiele în pământ, gemând de dorinţă.

Îl dorea, indiferent de consecinţe. Voia ca el să o posede, cu toată durerea pe care ştia că

urma să o simtă. Brusc, el s-a dat deoparte, lăsând-o răvăşită şi dezorientată, în iarbă.

— Westcliff? a spus ea, gâfâind, reuşind să se ridice în: şezut, cu hainele în dezordine.

El stătea alături, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

Reuşise să-şi recapete stăpânirea de sine, în timp ce ea tremura din cap până în picioare.

Vocea îi era rece şi controlată:

— Ţi-am demonstrat ce aveam de demonstrat, Lillian. Dacă un bărbat pe care nici măcar nu-l placi te

poate aduce într-o asemenea stare, cât de uşor crezi că îi va fi lui St. Vincent?

Ea a tresărit de parcă ar fi primit o palmă, A făcut ochii mari.

Tranziţia de ia dorinţă la ridicol nu a fost deloc una plăcută.

Intimitatea devastatoare dintre ei nu fusese altceva decât o lecţie pentru a-i demonstra lipsa de experienţă. Îi arătase exact care îi era locul. Nu era suficient de bună ca să o ia de soţie, nici măcar să o aibă în patul lui. Voia să moară.

Umilită, s-a ridicat ţinându-şi strâns hainele şi i-a aruncat o privire plină de ură.

— Rămâne de văzut, i-a răspuns. Va trebui să vă compar. Iar dacă mă rogi frumos îţi promit că-ţi voi spune dacă el…

Westcliff a culcat-o

din nou pe iarbă, strivind-o cu greutatea trupului său:

— Ţine-te departe de el. Nu te poate avea.

— De ce nu? a întrebat ea, luptându-se cu el. Nici pentru el nu sunt suficient de bună? Atât de inferioară sunt încât…

— Eşti mult prea bună pentru St. Vincent. Iar el va fi primul care să recunoască acest lucru.

— Doar standardelor tale înalte nu le corespund, deci…

— Nu te mai zvârcoli atât. La naiba, Lillian, uită-te la mine! A aşteptat să se

liniştească. Nu vreau să suferi.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, idiot arogant, că e posibil ca tu să fii cel care mă răneşte cel mai tare?

A fost rândul lui să sară ca ars. A privit-o cu ochi goi, încercând să

înţeleagă implicaţiile cuvintelor ei.

— Dă-te de pe mine! a exclamat Lillian.

El s-a ridicat şi i-a apucat marginile corsetului:

— Lasă-mă să te închid eu. Nu te poţi întoarce la conac pe jumătate dezbrăcată.

— Să salvăm aparenţele, a replicat ea, ironic. A închis ochii în timp ce el îi aranja hainele.

Când i-a dat drumul ea a zbughit-o spre poarta grădinii secrete. Ca umilinţa să fie şi mai adâncă, nu a găsit ieşirea, ascunsă sub

cascadele de iederă. A început să pipăie orbeşte, rupându-şi două unghii.

Westcliff a venit în spatele ei şi a luat-o de talie, domolindu-i încercările de a-l respinge, l-a şoptit la ureche:

— Eşti furioasă

pentru că începusem să fac dragoste cu tine sau pentru că nu am terminat ce începusem?

Lillian şi-a umezit buzele uscate.

— Sunt furioasă pentru că nu ai reuşit să te hotărăşti ce anume vrei de la mine, ipocritule. Şi i-a înfipt un

cot între coaste.

Lovitura nu a părut să aibă vreun efect asupra lui. A făcut o plecăciune, uşor batjocoritoare şi a întins mâna spre clanţa ascunsă vederii, dându-i astfel voie să iasă din grădina ascunsă.

CAPITOLUL 15

După ce Lillian a ieşit în fugă din grădină, Marcus a mai rămas un timp, încercând să se liniştească. Aproape că-şi pierduse controlul mai devreme, cu Lillian. Se

purtase ca o brută fără minte. Un ultim strop de simţ al realităţii îl oprise. Era o fată inocentă, fiica unuia dintre oaspeţii lui… Dumnezeule, probabil că îşi pierduse minţile!

A păşit agale prin grădină, încercând să analizeze situaţia în

care nu-şi închipuise că se va afla vreodată. Cu numai câteva luni în urmă îl luase în râs pe Simon Hunt pentru pasiunea lui pentru Annabelle. Nu înţelesese puterea pe care o putea căpăta obsesia pentru că nu mai trăise aşa ceva

până acum. Nu mai reuşea să fie raţional. Părea că voinţa lui nu mai voia să aibă de-a face cu intelectul.

Marcus nu se mai recunoştea pe el însuşi. Nicio altă femeie nu-l făcuse să se simtă atât de viu, de conştient, de parcă simpla ei prezenţă

îi exacerba simţurile. Îl fascina. Îl făcea să râdă. Îl excita peste măsură. Voia să se culce cu ea, să-şi găsească alinarea. Îi răsunau însă în minte cuvintele mamei lui la adresa celor două surori Bowman: „poate că voi reuşi să le şlefuiesc întrucâtva, dar va fi ceva

de suprafaţă. Niciuna din cele două fete nu se va schimba semnificativ. Mai ales cea mare. Nu voi face niciodată o lady din ea. E prea hotărâtă să nu se schimbe.”

Deşi straniu, acesta era unul dintre motivele pentru care Marcus se simţea atât de atras de

Lillian. Vitalitatea, prospeţimea ei, individualitatea care nu admitea compromisuri, toate acestea erau ca o adiere proaspătă într-o încăpere sufocantă. Era însă necinstit şi nedrept din partea lui să continue cu atenţiile la adresa ei, când era atât

de evident că nu putea fi nimic între ei. Oricât de greu i-ar fi fost trebuia să o lase în pace, aşa cum îi ceruse.

S-a îndreptat spre conac. Peisajul mirific din preajma lui îi părea tem, gri, de parcă l-ar fi privit printr-un geam murdar. Chiar şi

înăuntru, atmosfera casei îi părea rece şi întunecată. Se simţea de parcă nimic nu mai avea să-i provoace plăcere, niciodată. S-a îndreptat spre biroul său, deşi simţea nevoia să-şi schimbe hainele. Uşa era deschisă. Simon Hunt era aşezat

la birou şi studia un teanc de documente.

Hunt l-a privit, l-a zâmbit şi a dat să se ridice.

— Nu, a spus repede Marcus, făcându-i semn să rămână aşezat. Voiam doar să arunc o privire peste livrările de azi-

dimineaţă.

— Nu pari prea bine-dispus, a comentat Hunt. Dacă e vorba de contractul acela, să ştii că i-am scris avocatului…

— Nu e vorba de asta. Marcus a luat o scrisoare, i-a rupt sigiliul şi a început să o

citească. Era o invitaţie.

Hunt îl privea cu atenţie. După câteva clipe l-a întrebat:

— Ai ajuns într-un punct mort în negocierile cu Thomas Bowman?

Marcus a clătinat din cap:

— Pare receptiv la

propunerile mele. Nu cred să fie probleme. Vom ajunge cât de curând la o înţelegere.

— Înseamnă că are legătură cu domnişoara Bowman?

— De ce mă întrebi? a ripostat imediat Marcus.

Hunt l-a privit ironic,

de parcă răspunsul era mult prea evident ca să merite să fie rostit.

Marcus s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului. Hunt a aşteptat răbdător. Tăcerea lui îl invita pe Marcus să i se destăinuie. Deşi Hunt fusese mereu un partener de nădejde

când fusese vorba de afaceri, Marcus nu discutase niciodată cu el lucruri personale. Nu pe ale lui, în orice caz.

— Nu e deloc logic să o doresc, a spus într-un sfârşit, concentrându-şi privirile asupra unui vitraliu. Pare o farsă. Nu cred să

mai fi existat vreodată o pereche atât de nepotrivită.

— Aha. Şi după cum ai zis mai devreme, căsătoria este un lucru prea important să fie decisă sub imperiul emoţiilor.

Marcus s-a strâmbat:

— Ţi-am mai spus vreodată cât îmi displace felul tău de a-mi arunca în faţă propriile cuvinte?

Hunt a râs:

— De ce? Pentru că nu vrei să-ţi urmezi propriul sfat? Mă simt obligat să-ţi reamintesc, Westcliff, că mi-ai spus

cândva că fac cea mai mare greşeală din viaţa mea căsătorindu-mă cu Annabelle.

— La vremea aceea nu părea alegerea potrivită, a şoptit Marcus. Abia mai târziu s-a dovedit a fi vrednică de tine.

— Dar acum

recunoşti că am făcut o alegere bună.

— Da, a răspuns nerăbdător Marcus. Dar nu văd ce legătură are asta cu situaţia mea.

— Îţi arătam doar că instinctele ar trebui să joace şi ele un rol în luarea unei astfel de decizii.

Pe Marcus sugestia l-a jignit cu adevărat. Îl privea pe Simon de parcă acesta ar fi înnebunit.

— Dumnezeule, la ce mai e bun intelectul dacă nu te împiedică să iei decizii dictate doar de instinct?

— Trebuie să te

bazezi şi pe instinct, uneori.

— Nu şi atunci când este vorba de decizii ale căror consecinţe îţi afectează întreaga viaţă. În ciuda atracţiei faţă de domnişoara Bowman, diferenţele dintre noi ne vor face profund nefericiţi pe amândoi.

— Înţeleg diferenţele dintre voi, a spus încet Hunt. Când privirile li s-au întâlnit, ceva din ochii lui i-a reamintit lui Marcus că Hunt era fiul unui măcelar care făcuse avere din nimic şi urcase treptele sociale. Crede-mă că înţeleg prea bine cât de

greu este acest rol. Dar dacă e dispusă să-l accepte? Dacă vrea cu adevărat să se schimbe suficient de mult?

— Nu va putea.

— Nu o nedreptăţi astfel. N-ar trebui să-i dai o şansă, să o laşi să încerce?

— La naiba, Hunt,

nu am nevoie să fii avocatul diavolului!

— Poate că ar trebui să-i ceri un sfat unuia din aceeaşi clasă socială cu tine.

— Clasa socială nu are nicio legătură cu asta, a răbufnit Marcus, nemulţumit că toate obiecţiile lui la adresa lui

Lillian puteau fi puse pe seama snobismului.

— Nu, a încuviinţat şi Hunt, ridicându-se în picioare. E o discuţie deşartă. Cred că de fapt ai un alt motiv pentru care te-ai hotărât să nu-i faci curte. Ceva ce nu vei recunoaşte în faţa mea, poate nici chiar ţie

însuţi. Ajuns în prag, a făcut o pauză şi i-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Trebuie numai să-ţi atrag atenţia că interesul lui St. Vincent la adresa ei e mai mult decât un simplu capriciu trecător.

Cuvintele lui Simon

i-au atras imediat atenţia.

— Prostii. Pe St. Vincent nu l-a interesat nicio femeie, niciodată, în afara dormitorului.

— Am aflat din sursă sigură că tatăl lui a scos la vânzare tot ce nu este deja ipotecat. Anii de cheltuieli nesăbuite şi

de investiţii făcute fără cap au secătuit averea familiei… iar St. Vincent nu va mai primi renta anuală. Are nevoie de bani, iar disperarea familiei Bowman de a găsi un ginere cu titlu nobiliar nu i-a scăpat. Hunt a făcut o pauză, după care a adăugat:

indiferent dacă e potrivită sau nu ca să fie soţie de aristocrat, domnişoara Bowman se poate mărita oricând cu St. Vincent. Iar atunci ar deveni ducesă. Din fericire pentru ea, lui St. Vincent i se pare că e persoana potrivită pentru acest titlu.

Marcus îl privea uimit şi furios.

— Voi vorbi cu Bowman, a mormăit el. O să-l informez cu privire la trecutul lui St. Vincent şi atunci nu-i va mai putea face curte.

— Chiar crezi că te va asculta? Părerea mea este că nu o va

face. Un duce, chiar şi falit pe post de ginere este o partidă grozavă pentru un fabricant de săpun din New York.

CAPITOLUL 16

Oricui şi-ar fi dat osteneala să observe i-ar fi fost evident că în cele două săptămâni care au urmat Westcliff şi Lillian au făcut eforturi să se evite. La fel de

evident era că St. Vincent îi era mereu partener la dans, picnic şi petreceri pe malul lacului.

Lillian şi Daisy şi-au petrecut câteva dimineţi în compania contesei Westcliff care le-a instruit şi a încercat în van să le dea o aparenţă

nobilă. Aristocraţii nu se entuziasmau niciodată, ci arătau doar un vag interes. Aristocraţii foloseau inflexiuni subtile ale vocii pentru a da un anume înţeles cuvintelor. Foloseau expresii precum „fiţi bun şi…” în loc de „vă rog să…”. Mai mult decât

atât, o lady nu se exprima în mod direct ci făcea aluzii discrete, pline de graţie.

Dacă era vorba ca lady Westcliff să aibă vreo preferinţă, atunci aceasta era Daisy, care se dovedea mai receptivă la codul arhaic al aristocraţiei. Lillian,

pe de altă parte, nu făcea deloc eforturi în a-şi ascunde dispreţul faţă de regulile sociale, inutile, după părerea ei. Ce conta dacă cineva îţi întindea peste masă sticla de Porto, de vreme ce acolo trebuia să ajungă? De ce erau atâtea subiecte interzise

în timp ce altele, care nu o interesau deloc, trebuiau repetate cu insistenţă? De ce trebuia să vorbească rar şi nu repede şi de ce trebuia ca o femeie să fie doar ecoul ideilor soţului ei, în loc să aibă propriile opinii?

Îşi găsea alinare în

compania lui St. Vincent, care părea să nu dea doi bani pe bunele maniere sau pe cuvintele pe care le rostea. Nici măcar tatăl lui, ducele de Kingston, nu era scutit de ironiile lui. Se părea că ducele nu ştia cum să-şi pună praful de curăţat dinţii

pe periuţă şi nici cum să-şi prindă jartierele care îi susţineau şosetele pentru că aceste lucruri le făcea numai valetul. Lillian nu-şi stăpânise râsul auzind aceste lucruri, făcându-l pe St. Vincent să se lanseze în diverse speculaţii în legătură cu

viaţa primitivă pe care o dusese ea în America, locuind într-o casă care avea număr pe uşă şi fiind nevoită să se pieptene şi să se încalţe singură.

St. Vincent era cel mai atrăgător bărbat din câţi cunoscuse Lillian. Totuşi, sub gentileţea lui

se ascundea multă duritate, un fel impenetrabil de a fi, care putea să-i aparţină doar unui om extrem de rece. Sau unuia foarte precaut. Oricum ar fi fost, Lillian ştia intuitiv că nu avea să-şi dea seama niciodată ce fel de suflet adăpostea

această fiinţă elegantă. Era frumos şi enigmatic, asemenea unui sfinx.

— St. Vincent trebuie neapărat să se căsătorească cu o fată cu avere, i-a spus Annabelle într-una din după-amieze în timp ce stăteau toate patru la umbra unui copac,

pictând acuarele. L-am auzit pe Hunt spunând că tatăl lui St. Vincent, ducele, i-a tăiat renta, pentru că nu mai are deloc bani. Şi nici nu-i va rămâne mai nimic moştenire.

— Ce se va întâmpla pe viitor, dacă a rămas fără bani? a întrebat

Daisy care picta un peisaj. Îşi va vinde unele proprietăţi atunci când va deveni duce?

— Depinde, i-a răspuns Annabelle, ridicând o frunză şi studiind-o. Deşi sunt sigură că nu va sărăci. Există suficiente familii care l-ar recompensa

din plin dacă ar accepta să se căsătorească.

— Cum ar fi familia mea, de exemplu, a spus ironic Lillian.

Annabelle a privit-o cu atenţie şi a şoptit:

— Draga mea… Ţi-a pomenit St. Vincent ceva în legătură cu intenţiile lui?

— Niciun cuvânt.

— A încercat vreodată să…?

— Dumnezeule, nu!

— Înseamnă că are de gând să se însoare cu tine, a spus Annabelle, cu convingere. Dacă avea alte intenţii ar fi încercat să te compromită până

acum.

Tăcerea care a urmat a fost tulburată doar de foşnetul frunzelor şi de zgomotul făcut de creionul lui Daisy.

— Ce v-vei face dacă St. Vincent te cere în căsătorie? a întrebat-o Evie, privind-o pe

Lillian pe deasupra casetei cu acuarele.

Lillian a smuls un smoc de iarbă şi l-a strivit între degete. Şi-a dat brusc seama că gestul îi amintea de Mercedes, care avea obiceiul de a trage sau de a rupe cu nervozitate anumite lucruri, aşa că a

dat drumul ierbii.

— Voi accepta, bineînţeles, a spus ea. Celelalte trei au privit-o surprinse. Şi de ce n-aş face-o? a continuat ea, în defensivă. Vă daţi seama cât de puţini duci sunt? După rapoartele mamei, sunt doar douăzeci şi nouă în

toată Anglia.

— Dar St. Vincent e un afemeiat neruşinat, a spus Annabelle. Nu te văd tolerându-i purtările, ca şi nevastă a lui.

— Toţi soţii sunt infideli într-un fel sau altul, a spus Lillian cu tristeţe.

Ochii lui Annabelle

s-au îmblânzit, plini de compasiune:

— Nu cred asta.

— Sezonul următor va începe curând, a spus Daisy. Acum contăm şi pe ajutorul contesei. Sunt convinsă că vom avea mai mult noroc decât în sezoanele trecute. Nu

trebuie neapărat să te măriţi cu St. Vincent dacă nu vrei asta… indiferent de ce zice mama.

— Dar vreau să mă mărit cu el, a spus Lillian cu încăpăţânare. De fapt, abia aştept momentul când vom da primul nostru dineu, în

calitate de duce şi ducesă de Kingston… un dineu la care va participa şi Westcliff iar eu voi intra în salon înaintea lui, pentru că titlul soţului meu este superior titlului lui. O să-l fac să-i pară rău. O să… S-a întrerupt brusc, dându-şi seama

că ridicase tonul. Şi-a îndreptat spatele şi a privit spre un punct îndepărtat. A tresărit când Daisy a atins-o uşor pe umăr.

— Poate că până atunci nu-ţi va mai păsa, i-a şoptit Daisy.

— Poate, a încuviinţat tristă Lillian.

În după-amiaza următoare mare parte din oaspeţi au plecat. Domnii urmau să meargă la curse, să bea şi să fumeze după pofta inimii, în timp ce doamnele s-au urcat în trăsuri şi au pornit spre

sat unde urma să aibă loc un spectacol al unei trupe din Londra. Dornice să vadă o comedie uşoară şi să asculte muzică, doamnele s-au grăbit să plece. Deşi Annabelle, Evie şi Daisy au rugat-o să le însoţească, Lillian le-a refuzat. O trupă de

actori itineranţi nu reprezenta o atracţie pentru ea. Nu voia să se străduiască să zâmbească. Voia doar să se plimbe, singură… kilometri întregi, până avea să fie prea obosită ca să se mai poată gândi la ceva.

A ieşit neînsoţită în

grădina din spate, urmând poteca ce ducea spre fântână cu sirenă. Gardul viu din apropiere era inundat de glicine. S-a sprijinit de marginea fântânii şi a privit în apă. Nu şi-a dat seama că se apropia cineva decât atunci când a auzit o voce

venind dinspre alee:

— Ce noroc, să te găsesc în primul loc în care te-am căutat!

Lillian a ridicat zâmbitoare ochii şi l-a văzut pe St. Vincent.

— Nu ai plecat la curse?

— Imediat. Am vrut să vorbesc mai întâi cu

tine. S-a uitat la locul liber de lângă ea. Se poate?

— Dar suntem singuri, a spus ea. Ai insistat mereu să fim însoţiţi.

— Azi m-am răzgândit.

— Oh. Vocea i-a tremurat uşor. În cazul

acesta te rog să iei loc. S-a îmbujorat, dându-şi seama că era exact locul în care îi surprinsese pe lady Olivia şi pe soţul ei sărutându-se pasional. După strălucirea din ochii lui şi-a dat seama că şi St. Vincent se gândea la acelaşi lucru.

— În weekend-ul acesta toată lumea se întoarce la Londra.

— Cred că eşti nerăbdător să te întorci la amuzamentele pe care le oferă oraşul. Ai fost neaşteptat de liniştit, pentru un crai.

— Chiar şi ei au nevoie de odihnă, din

când în când. Depravarea constantă poate deveni plictisitoare.

Lillian i-a zâmbit.

— Crai sau nu, am apreciat prietenia ta. Rostind aceste cuvinte şi-a dat seama, surprinsă, că era adevărat.

— Te gândeşti la mine ca la un prieten, a spus el încet. Asta-i bine.

— De ce?

— Pentru că aş vrea să te mai văd.

Inima a început să-i bată cu putere. Remarca lui, deşi nu era neaşteptată, a prins-o

nepregătită.

— La Londra?

— Oriunde-ai fi. Eşti de acord?

— Păi… bineînţeles… Da.

Îl privea în ochii de înger căzut şi îi zâmbea. Lillian trebuia să fie de acord cu cuvintele lui Daisy referitoare la

magnetismul lui animal. Arăta exact ca un bărbat care s-a născut pentru a păcătui… un bărbat care te putea face să-ţi placă să păcătuieşti, fără să te gândeşti la preţul pe care îl vei plăti mai târziu.

St. Vincent a întins mâna spre ea. A

mângâiat-o pe gât, urmărind apoi linia umărului.

— Lillian, iubirea mea. Vreau să-i cer tatălui tău permisiunea să te curtez.

Ea a respirat anevoie sub mângâierea lui.

— Dar nu sunt singura moştenitoare

bogată de aici.

— Nu, i-a răspuns el franc. Dar eşti pe departe cea mai interesantă. Majoritatea femeilor nu sunt, să ştii. Nu în afara patului, cel puţin. S-a aplecat spre ea până când i-a simţit răsuflarea fierbinte deasupra buzelor:

îndrăznesc să cred că eşti la fel de interesantă şi în pat.

Ei bine, ajunsese şi aici, şi-a spus Lillian. La mult-aşteptatele avansuri. Nu s-a mai gândit la nimic atunci când gura lui i-a mângâiat-o uşor pe a ei. A sărutat-o cu o

pricepere leneşă, seducând-o încetul cu încetul. Deşi nu avea prea multă experienţă, ea şi-a dat seama că sărutul lui era mai mult tehnică decât emoţie, dar i-a răspuns, cuprinsă de un sentiment de neajutorare. El nu s-a

grăbit deloc, l-a mângâiat obrazul şi i-a lipit uşor capul de umărul lui.

— Nu am mai făcut curte nici unei femei până acum, a murmurat el, jucându-se cu buzele lângă urechea ei. Nu având un scop onorabil, în orice caz.

— Te descurci bine pentru un începător, i-a răspuns ea.

— El a râs şi a îndepărtat-o uşor de lângă el, copleşind-o cu privirea lui caldă.

— Eşti frumoasă, i-a şoptit. Şi fascinantă.

„Şi bogată”, a adăugat ea în gând. El

se descurca însă de minune, reuşind să o convingă că nu o dorea din raţiuni financiare. A apreciat acest lucru. S-a străduit să-i zâmbească şi l-a privit atentă pe bărbatul enigmatic dar fermecător care ar fi putut să-i devină soţ. Cum avea să i se

adreseze atunci Westcliff? Ea ar fi devenit lady St. Vincent, ducesă de Kingston. Ar fi avut un titlu nobiliar mai înalt decât el, lucru pe care nu avea să-l lase să-l uite…

După ce St. Vincent a părăsit-o, plecând la curse, Lillian a mai

rătăcit o vreme prin grădină. Viitorul ei începea în sfârşit să se contureze, lucru care ar fi trebuit să o bucure. Era însă tristă. A intrat în casa acum goală. I se părea ciudat să străbată coridorul gol de la intrare, după atâtea săptămâni în care locul

fusese înţesat de lume. Toate celelalte coridoare erau liniştite. Doar câte un servitor singuratic mai trecea, când şi când.

S-a oprit în pragul bibliotecii şi a privit înăuntru. Era pentru prima oară când o găsea goală. A făcut

câţiva-paşi, privind la rafturile pe care erau aşezate peste zece mii de cărţi. În aer se simţeau arome plăcute de pergament şi piele. Locurile minuscule care rămăseseră neacoperite de cărţi erau ticsite de hărţi şi gravuri. S-a hotărât să-şi caute o

carte, un volum de versuri uşoare sau un roman frivol. Era însă greu de spus unde anume erau aşezate romanele.

A trecut de-a lungul rafturilor, descoperind şiruri întregi de cărţi de istorie, atât de groase că ar fi turtit şi un elefant.

Urmau atlasele, apoi cărţi de matematică, leac pentru cele mai grave cazuri de insomnie. Spre capătul unuia dintre pereţi, într-o nişă, era aşezat un bufet. Pe o tavă din argint mare, gravată, era aşezată o adevărată colecţie de sticle şi

carafe. Cea mai frumoasă dintre sticle, cu un model delicat ce sugera nişte frunze, era pe jumătate plină cu un lichid incolor. Atenţia i-a fost atrasă de o pară aflată în interiorul sticlei.

Lillian a ridicat sticla şi a examinat-o îndeaproape, răsucind-o

uşor. Era o pară aurie, perfect conservată. Lichidul de dinăuntru trebuia să fie „eau-de-vie”, după cum o numeau francezii… apa-vieţii, un lichior incolor distilat din struguri sau prune. Sau din pere, după cum putea să constate acum.

Lillian a fost tentată să guste din acea băutură care o intriga, dar doamnele nu consumau niciodată băuturi tari. Şi mai ales nu atunci când erau singure în bibliotecă. Dacă ar fi fost surprinsă cum ar fi arătat? Pe de altă parte… toţi domnii

erau plecaţi la curse, doamnele erau în sat iar majoritatea servitorilor aveau liber.

A aruncat o privire spre uşă după care a privit din nou sticla cea tentantă. Se auzea doar ticăitul unui ceas aflat pe poliţa şemineului. În minte i-au răsunat

cuvintele lui St. Vincent: „vreau să-i cer tatălui tău permisiunea să te curtez”.

— La naiba, şi-a zis ea şi s-a aplecat să caute un pahar.

CAPITOLUL 17

— Domnule… La auzul vocii majordomului, Marcus a ridicat privirea din documentele de pe birou şi s-a încruntat. Lucra de mai bine de

două ore la o listă de amendamente care urmau să fie prezentate parlamentului spre sfârşitul anului de către un comitet din care făcea şi el parte. Dacă recomandările aveau să fie aprobate toate casele şi străzile Londrei aveau să beneficieze de

canalizare.

— Da, Salter? a spus Westcliff, iritat de întrerupere. Bătrânul lui majordom ştia însă că nu trebuia să-l deranjeze pentru nimicuri.

— Avem… o problemă, domnule. Sunt convins că aţi fi

dorit să fiţi informat.

— Ce fel de problemă?

— Este vorba de unul dintre oaspeţi, domnule.

— Ei bine? Ce-a făcut acesta?

— Mă tem că este vorba de o *ea,* domnule. Unul dintre lachei m-a

informat că a văzut-o pe domnişoara Bowman în bibliotecă şi… nu e prea bine.

Marcus s-a ridicat brusc, cât pe ce să dărâme scaunul.

— Care dintre domnişoarele Bowman?

— Nu ştiu, domnule.

— Cum adică „nu e

bine”? E cineva cu ea?

— Nu cred, domnule.

— E rănită? îi este rău?

— Niciuna, nici alta, domnule. Numai că… nu e prea bine.

Marcus a renunţat să mai pună întrebări şi a ieşit din cameră,

înjurând printre dinţi. S-a îndreptat cu paşi mari spre bibliotecă. Ce putea să i se fi întâmplat lui Lillian sau surorii ei, pentru numele lui Dumnezeu? Era brusc foarte îngrijorat. În timp ce străbătea coridoarele l-au asaltat zeci de gânduri. Cât de rece

părea acum casa, fără oaspeţi, cu zecile ei de camere şi holurile mult prea lungi. O casă impozantă, veche, care îi părea un hotel impersonal. O casă ca aceea avea nevoie de ţipete vesele de copii, de acorduri de vioară de la lecţiile ţinute în

camera de muzică. De desene scrijelite pe pereţi, de ceaiuri servite cu tartine cu dulceaţă, de jucării împrăştiate peste tot, pe terasă.

Până atunci Marcus se gândise la căsătorie doar ca la o datorie, necesitatea de a duce mai departe numele de

Marsden. În ultimul timp, însă, îşi dăduse seama că viitorul lui putea fi mult diferit de trecut. Putea fi un nou început, o şansă de a avea familia la care nici nu îndrăznise să viseze până atunci. Era uimit de cât de mult îşi dorea asta

— Şi nu cu orice femeie. Doar cu femeia care era opusul a ceea ce ar fi trebuit să-şi dorească. Numai că de-acum nu-i mai păsa.

A strâns din pumni până când aceştia i s-au albit şi a grăbit şi mai tare pasul. I s-a părut că a durat o veşnicie până

să ajungă în bibliotecă. Când a trecut pragul, inima îi bătea cu putere. Ceea ce a văzut l-a făcu să se oprească în mijlocul încăperii.

Lillian stătea în faţa unui raft, înconjurată de teancuri de cărţi. Scotea de pe raft volume rare, unul câte unul, le

examina încruntată şi le aşeza lângă ea. Mişcările îi erau încete, de parcă s-ar fi aflat sub apă. Părul i se desfăcuse, îi scăpase din acele cu care fusese prins. Nu părea să-i fie rău. Părea mai degrabă…

Conştientă de

prezenţa lui, Lillian s-a uitat peste umăr şi i-a zâmbit pieziş.

— Tu eşti! a articulat ea cu greutate, după care s-a reîntors la raftul de cărţi. Nu găsesc nimic. Toate cărţile astea sunt atât de plicticoase…

Marcus s-a încruntat

şi s-a apropiat, în timp ce ea continua să bolborosească.

— Asta nu… nici asta… nu, nu, asta nici măcar nu e în engleză…

Panica lui Marcus s-a transformat în furie urmată de amuzament. La naiba! Era încă o dovadă că Lillian

Bowman nu era potrivită pentru el, de parcă mai avea nevoie! Soţia unui Marsden nu avea voie să se furişeze în bibliotecă şi să bea până când devenea „turtă”, după expresia mamei lui.

Alte cărţi au zburat prin aer, una din ele

trecându-i pe lângă ureche.

— Aş putea să te ajut eu, s-a oferit Marcus, oprindu-se lângă ea. Spune-mi ce anume cauţi.

— Ceva romantic. Ceva cu sfârşit fericit. Totul trebuie să aibă un sfârşit fericit, nu-i aşa?

Marcus i-a atins cu vârful degetelor o şuviţă din părul ca de satin. Nu se considerase niciodată un bărbat tactil, dar îi era imposibil să nu o atingă atunci când se afla aproape de ea. Îi făcea plăcere chiar şi cea mai neînsemnată atingere.

— Nu întotdeauna, i-a răspuns el la întrebare.

Lillian a chicotit.

— Cât poţi fi de englezi Vă place să suferiţi, voi, cu rigi… rigidi… tatea voastră proverbială.

Nu ne place să suferim.

— Ba da. Vă străduiţi din răsputeri să nu vă bucuraţi de nimic.

— Nu e nimic în neregulă să vrei să te bucuri în intimitate de ceea ce-ţi place.

Lillian a lăsat să-i scape din mână cartea şi s-a întors cu faţa la el. Din cauza mişcării

bruşte s-a clătinat uşor, aşa că s-a sprijinit de un raft. Ochii îi străluceau asemenea unor diamante aşezate pe o catifea maronie.

— Intimitatea nu are nicio legătură cu asta, i-a spus ea. Adevărul este că nu vrei să fii fericit, pen… A sughiţat

încet. Pentru că ţi-ar submina autoritatea. Bietul Westcliff! L-a privit compătimitoare.

A-şi păstra demnitatea era ultimul lucru la care se gândea Marcus acum. Şi-a sprijinit braţele de raftul cu cărţi, ţinând-o prizonieră. Când i-a

simţit răsuflarea a clătinat din cap şi a murmurat:

— Cât ai băut?

— Oh… S-a strecurat pe sub braţul lui şi s-a apropiat de bufet. Să-ţi arăt. Minunată licoare… asta. A ridicat triumfătoare o sticlă aproape goală de

lichior, ţinând-o de gât. Uite aici, ce-a făcut… cineva! E o pară înăuntru. Nu-i aşa că e inteligent? Şi-a apropiat sticla de obraz şi s-a uitat cu atenţie la fructul ţinut captiv. La început nu mi-a prea plăcut… A sughiţat din nou, delicat. Abia pe parcurs a de…

devenit mai bun.

— Aşa se pare, a concluzionat Marcus.

— Nu vei spune nimănui, nu-i aşa?

— Nu, i-a promis el grav. Mă tem însă că-şi vor da seama, oricum, dacă nu reuşeşti să te trezeşti în următoarele două-trei ore, înainte de

întoarcerea lor. Lillian, îngerul meu, câtă băutură era în sticlă când ai început să bei din ea?

Ea a pus degetul la o treime.

— Până aici era când am început, cred. Sau poate aici… S-a uitat cu tristeţe la sticlă.

N-a mai rămas decât para. A clătinat sticla. Vreau să o mănânc.

— Nu se mănâncă. E acolo doar ca să împrumute aroma… Lillian, dă-mi mie afurisita de sticlă.

— Ba o s-o mănânc. Lillian a clătinat din nou sticla, cu şi mai multă

hotărâre. Dacă reuşesc să o scot…

— Nu poţi. E imposibil.

— Imposibil? a pufnit ea. Ai servitori care scot creierul din capul unui viţel dar nu pot scoate o pară dintr-o sticlă? Nu pot să cred. Cheamă-l pe unul din

lacheii tăi. Fluieră-l să vină. Oh, am uitat că tu nu ştii să fluieri. L-a privit atentă, concentrându-se asupra buzelor lui. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Oricine poate să fluiere. Te învăţ eu. Chiar acum. Ţine-ţi buzele ţuguiate.

Aşa, vezi?

Marcus a luat-o în braţe, privind felul adorabil în care îşi ţuguiase buzele. Un val de căldură i-a cuprins inima, topind orice bariere. Se săturase să se tot împotrivească dorinţelor lui. Era de-a dreptul obositor să lupte

împotriva a ceva atât de copleşitor. Era ca şi cum ar fi încercat să nu mai respire.

Lillian îl privea, uimită de refuzul lui de a-i imita gestul.

— Nu, nu aşa. Aşa. Sticla i-a căzut din mână, aterizând pe covor. A ridicat mâna,

încercând să-i aşeze buzele cu ajutorul degetelor. Totul ţine de limbă. Dacă ştii să fii agil vei fluiera foarte… S-a oprit pentru că el i-a acoperit gura cu un sărut… Bine. Nu pot vorbi atâta vreme cât tu… El a sărutat-o din nou, devorându-i gustul

dulce.

Lillian s-a sprijinit de el, neajutorată. Şi-a trecut degetele prin părul lui, respirând rapid. Sărutul lui a devenit mai profund. Amintirea întâlnirii lor din grădina secretă îl urmărea de zile întregi… delicateţea

pielii ei, sânii ei mici, perfecţi, puterea ispititoare a picioarelor ei. Voia să-i simtă trupul lipit de al lui, să-i simtă picioarele cuprinzându-l şi mâinile strângându-l cu putere.

Lillian a dat capul pe spate şi l-a privit întrebător. Avea buzele

umede şi roşii. Mâinile i-au coborât spre obrajii cu pomeţi puternici. El şi-a plecat capul, îngropându-şi bărbia în palma ei roz-pal.

— Lillian, i-a şoptit el. Am încercat să te las în pace. Nu mai pot. În ultimele două săptămâni m-am înfrânat de mii de

ori să nu vin la tine. Indiferent cât de des îmi repet că nu suntem deloc potriviţi… A făcut o pauză, văzând că ea căuta ceva, pe jos. Mă asculţi, Lillian? După ce naiba te uiţi?

— Mi-a scăpat para şi… oh, uite-o! S-a eliberat din îmbrăţişare

şi a îngenuncheat, căutând pe după un scaun. A scos de acolo sticla şi şi-a aşezat-o în poală.

— Las-o naibii de pară, Lillian!

— Cum crezi că a ajuns acolo? Şi-a înfipt degetul în gâtul sticlei. Nu înţeleg cum au reuşit

să o strecoare printr-o gaură atât de mică.

Marcus a închis ochii, încercând să nu se lase pradă pasiunii şi i-a răspuns cu voce stinsă:

— Sticla e aşezată în copac… Iar fructul creşte înăuntru… A închis din nou ochii, ca

să nu o mai vadă cum îşi împingea şi mai adânc degetul pe gâtul sticlei. Creşte… până ce fructul se coace…

Lillian părea impresionată de informaţie!

— Chiar aşa? E cea mai deşteaptă… deşteaptă… pară… Oh,

nu!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Marcus printre dinţi.

— Mi-am prins degetul.

Marcus a deschis ochii şi a văzut-o pe Lillian întinzându-i degetul căzut prizonier.

— Nu mai pot să-l

scot.

— Trage-l!

— Mă doare. Şi-mi zvâcneşte.

— Trage mai tare.

— Nu pot! Mi s-a înţepenit, crede-mă! Am nevoie să-l ung cu ceva, să fie alunecos. Ai ceva prin preajmă?

— Nu.

— Nimic?

— Oricât de tare te-ar surprinde, nu am mai avut nevoie până acum de vreun lubrifiant în bibliotecă.

Lillian s-a încruntat.

— Înainte să începi să critici, Westcliff, aş vrea să subliniez că nu sunt prima care şi-a

prins degetul într-o sticlă. Oamenii păţesc asta tot timpul.

— Chiar aşa? Trebuie să fie vorba de americani, pentru că n-am mai văzut până acum un englez cu degetul înfipt într-o sticlă. Nici măcar unul care să fie ameţit.

— Nu sunt deloc ameţită… Hei, unde te duci?

— Stai aici, a murmurat Marcus şi a ieşit din încăpere. Pe coridor a văzut o servitoare care se apropia ţinând în mână o găleată şi câteva cârpe. A încercat să-şi

amintească numele ei: Meggie, a spus el scurt. Te cheamă Meggie, nu-i aşa?

— Da, domnule, a răspuns ea, lăsând ochii în jos.

— Ai cumva nişte săpun sau ceară în găleată?

— Da, domnule, i-a

răspuns ea uimită. Mi s-a spus să curăţ scaunele din sala de biliard.

— Din ce e făcută? a întrerupt-o el, temându-se să nu conţină ingrediente caustice. Văzând că era din ce în ce mai uimită, a continuat: ceara,

Meggie.

— Din ceară de albine, a spus ea nesigură, suc de lămâie şi o picătură-două de ulei.

— Atâta tot?

— Da, domnule.

— Bine, a spus el hotărât. Dă-o încoace, te rog.

Servitoarea a scos din găleată un borcănel cu o substanţă galbenă şi i l-a întins.

— Dacă vreţi să ceruiesc ceva, domnule…

— Asta e tot, Meggie. Mulţumesc.

Ea a făcut o plecăciune şi a rămas

privind în urma lui, de parcă se temea că şi-a pierdut minţile.

Întors în bibliotecă, Marcus a găsit-o pe Lillian întinsă pe spate pe covor. La început a crezut că-şi pierduse cunoştinţa, dar când s-a apropiat a văzut-o ţinând cu cealaltă mână

un cilindru din lemn:

— L-am găsit, a exclamat ea triumfătoare.

Caleidoscopul. E *foarrrrrrte* interesant. Deşi nu e ce mă aşteptam.

El i-a luat caleidoscopul din mână şi ş-a uitat, dar pe la

celălalt capăt.

Lillian a exclamat uimită:

— Ce drăguţ! Cum funcţionează?

— La unul din capete sunt bucăţi de oglindă, aşezate… Vocea i s-a stins când ea a întors caleidoscopul spre el.

— Ai… trei sute… de ochi, domnule, i-a spus Lillian solemnă. A izbucnit apoi în râs, chicotind până ce l-a scăpat din mână.

Marcus a îngenuncheat lângă ea şi a spus:

— Dă-mi mâna. Nu asta, cealaltă. Cea cu

sticla.

Ea a rămas întinsă pe covor în timp ce Marcus îi ungea cu ceară partea descoperită a degetului. Din cauza căldurii pielii, ceara a început să miroasă puternic a lămâie. Lillian i-a inspirat cu nesaţ aroma.

— Oh, ce-mi place!

— Încearcă să-l tragi afară.

— Nu încă.

El continua să-i ungă degetul şi gura sticlei. Lillian s-a relaxat sub atingerile lui, părând că se mulţumea să stea nemişcată şi să-l privească.

Lui Marcus îi era tot mai greu să se abţină. Ar fi vrut să se aşeze deasupra ei şi să o sărute necontenit.

— Poţi să-mi spui de ce beai lichior de pere ziua în amiaza mare?

— Pentru că nu am putut deschide sticla de vin de Xeres.

— Te-am întrebat care este motivul pentru care ai băut.

— Mă simţeam cam… încordată. M-am gândit că astfel mă pot relaxa.

Marcus îi freca degetul cu mişcări uşoare, ca nişte mângâieri.

— De ce erai încordată?

Lillian şi-a ferit faţa.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Hmm.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic.

— Ba ai vrut să spui ceva. Nu a fost un *hmm*

ca oricare altul. A fost un *hmm* dezaprobator.

— Făceam şi eu anumite speculaţii.

— Hai, încearcă să ghiceşti, l-a provocat ea.

— Cred că are legătură cu St. Vincent. A văzut din expresia ei că nimerise motivul. Spune-mi ce s-a

întâmplat, a spus el privind-o atent.

— Ştii, a spus ea visătore, evitând răspunsul. Nu eşti nici pe departe la fel de frumos ca St. Vincent.

— Ce surpriză! a spus el sec.

— Chiar şi aşa, a continuat ea, nu mi-am

dorit niciodată să-l sărut aşa cum îmi doresc să o fac cu tine. Bine că închisese ochii, pentru că dacă i-ar fi văzut expresia nu ar fi continuat. Tu mă faci să-mi doresc să fiu imorală. Să fac lucruri şocante. Poate pentru că tu eşti mereu decent,

aşa cum se cuvine. Cravata nu-ţi este niciodată strâmbă, pantofii îţi sunt mereu lustruiţi. Şi cămăşile sunt atât de apretate! Câteodată, când mă uit la tine, îmi vine să-ţi smulg toţi nasturii. Sau să-ţi dau foc la pantaloni. A chicotit. M-

am întrebat adesea: te gâdili?

— Nu, i-a răspuns Marcus, simţind cum inima îi bătea cu putere. Trupul lui tânjea după forma suplă a femeii întinse lângă el. Simţul onoarei îl împiedica însă: nu era genul de bărbat care să profite de

o femeie ameţită de băutură. Era neajutorată. Şi virgină. Nu şi-ar fi iertat niciodată dacă ar fi profitat de ea acum, în starea aceasta.

— A mers! Lillian şi-a eliberat degetul şi l-a fluturat prin aer, victorioasă. Degetul

meu e liber! Dar de ce te încrunţi? Cuta asta dintre sprâncene… mă face să-mi doresc să… Vocea i s-a stins. A rămas uitându-se fix la fruntea lui.

— Ce? a şoptit Marcus, aproape lipsit de autocontrol.

Lillian s-a sprijinit de

umerii lui şi s-a ridicat în genunchi.

— Să fac asta. Şi şi-a lipit buzele de fruntea lui.

Marcus a închis ochii şi a gemut neputincios. O dorea.

Nu voia doar să se culce cu ea… deşi acesta era primul lui

gând. O dorea în toate felurile posibile. De-acum încolo, în toată viaţa lui avea să compare orice femeie cu ea – şi să le găsească pe toate inferioare ei. Zâmbetul ei, temperamentul, limba ei ascuţită, râsul molipsitor, trupul şi

spiritul ei, toate îi plăceau. Era independentă, plină de voinţă, încăpăţânată… calităţi pe care majoritatea bărbaţilor nu şi le doreau la o soţie. Nici măcar el nu şi-ar fi imaginat că şi le va dori.

Existau două posibilităţi: fie să

continue să o evite, fie să cedeze. Să cedeze… ştiind că ea nu avea să fie niciodată soţia placidă şi cumsecade pe care şi-o imaginase dintotdeauna.

Căsătorindu-se cu ea însemna să sfideze o soartă care îi fusese scrisă înainte de a se

naşte.

Nu avea Să ştie niciodată cu siguranţă la ce să se aştepte din partea ei. Nu avea să o poată înţelege întotdeauna şi ar fi ripostat ori de câte ori ar fi încercat să o controleze. Era capabilă de emoţii puternice şi de

o voinţă încă şi mai puternică. Şi aveau să se certe adesea.

Dumnezeule, acesta era oare viitorul pe care şi-l dorea?

Da, da, da.

Şi-a îngropat nasul în obrazul ei, simţindu-i răsuflarea fierbinte, cu iz de lichior, i-a cuprins

capul între palme şi i-a îndreptat buzele spre gura lui. Ea a scos un sunet nearticulat şi i-a răspuns la sărut. Răspunsul i-a fost atât de arzător şi de dulce încât aproape că a zâmbit. Îi plăcea felul în care îi răspundea, bucurându-se de buzele

lui cu o pasiune care o egala pe a lui. A ajutat-o să Se întindă pe podea şi i-a explorat gura cu mişcări adânci ale limbii. Torcând ca o pisică Lillian s-a luptat să-şi strecoare mâinile pe sub haina lui. S-au rostogolit pe podea, cu el deasupra, apoi cu ea.

Nu mai conta, atâta vreme cât trupurile le erau înlănţuite.

Lillian era subţire dar puternică. Mâinile îi rătăceau nerăbdătoare pe spatele lui. Marcus nu se mai simţise niciodată atât de excitat. Fiecare celulă a trupului său părea în flăcări.

Trebuia să o pătrundă. Trebuia să o simtă, să o sărute, să o mângâie, să-i guste fiecare părticică din trup.

S-au rostogolit din nou iar piciorul unui scaun care i s-a înfipt lui Marcus în spate l-a făcut să-şi recapete pentru scurt timp

judecata. Şi-a dat seama că erau pe punctul de a face dragoste într-una dintre cele mai frecventate încăperi din casă. Înjurând, s-a ridicat, trăgând-o pe Lillian după el. Gura ei dulce o căuta pe a lui. I-a rezistat, cu un efort.

— Lillian, a spus răguşit. Vino cu mine.

— Unde? a întrebat ea abia şoptit.

— Sus.

Din felul în care i s-a tensionat spatele a ştiut că ea înţelesese care îi erau intenţiile. Lichiorul o făcuse să se dezbare de inhibiţii dar nu îi

întunecase mintea. Nu întru totul, în orice caz. L-a atins uşor obrazul cu vârful degetelor şi l-a privit intens în ochi:

— În patul tău? Când el a dat uşor din cap, ea a spus, cu buzele lipite de ale lui: oh, da…

Marcus i-a acoperit

din nou gura cu un sărut. Era atât de dulce! A lipit-o şi mai strâns de el, clătinându-se, până când el a reuşit să se sprijine de un raft cu cărţi. Săruturile nu-i mai erau de ajuns. Avea nevoie de mai mult. De pielea ei, de mirosul ei, de părul ei, încolăcit

printre degetele lui. Trebuia să-i simtă trupul gol arcuindu-se sub el, să-i simtă unghiile înfigându-se în spatele lui, să o simtă tremurând, atunci când avea să ajungă ia orgasm. Trebuia să o facă a lui, repede, apoi încet, dur, blând… în

infinit de multe feluri, cu o pasiune fără măsură.

A reuşit să-şi ridice capul doar cât să spună:

— Pune-ţi mâinile în jurul gâtului meu. Ea l-a ascultat iar el a ridicat-o cu uşurinţă în braţe.

CAPITOLUL 18

Dacă era un vis, şi-a spus Lillian câteva minute mai târziu, atunci visa cu o extrem de mare claritate. Un vis, da, asta trebuia să fie. Doar în vis puteai

face orice doreai. Fără reguli, fără obligaţii… doar plăcere. Şi încă ce plăcere… Marcus o dezbrăcase apoi se dezbrăcase şi el, aruncând hainele grămadă, pe jos. Apoi o ridicase pe patul imens cu perne moi şi aşternuturi de bumbac

alb. Cu siguranţă era un vis, pentru că perechile făceau dragoste doar noaptea, pe întuneric, iar acum era după-amiază şi lumina inunda încăperea.

Marcus era întins lângă ea şi se juca cu gura ei, sărutând-o prelung, leneş. Trupul

lui gol era lipit de al ei, uimind-o cu forţa pe care o inspira. Dur şi neted… şi extrem de fierbinte, trupul lui era o revelaţie. Părul de pe piept îi atingea uşor sânii, gâdilând-o. Punea stăpânire pe fiecare centimetru din trupul ei cu săruturi şi mângâieri

lente, erotice.

Şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului lui, inspirând cu lăcomie. Marcus… Marcus cel din visul ei nu mai era un gentleman englez stăpânit şi rece ci un străin tandru, îndrăzneţ, care o şoca cu intimităţile pe care i le

cerea. A răsucit-o pe burtă şi-a început să o sărute pe şira spinării, găsind tocuri care o făceau să tresară, surprinsă. Mâna tui fierbinte o mângâia acum pe fese. A simţit cum degetele lui au pătruns în adâncitura secretă dintre coapsele

ei şi a scos un sunet neajutorat.

Marcus a pătruns-o cu un deget, aţâţându-i pielea delicată cu mişcări circulare. Ea îşi îngropase obrazul fierbinte în aşternuturile imaculate, oftând de plăcere. Simţea greutatea sexului lui pe

picior în timp ce mâna lui se juca între coapsele ei, atingând-o uşor şi tandru. Mult prea tandru. Ea voia mai mult… voia totul. Inima îi bătea cu putere. Şi-a încleştat degetele în aşternuturi.

Strigătele ei mute păreau să-i facă

plăcere. A rostogolit-o pe spate. În ochi îi străluceau două flăcări.

— Lillian, iubita mea… te doare, aici? Degetul lui a pătruns mai adânc. În locul acesta dulce şi gol? Vrei să-l umplu?

— Da, a gemut ea, trăgându-se şi mai

aproape de el. Da, Marcus, da…

— Curând, i-a promis el şi i-a sărutat sfârcul.

Ea a oftat când el şi-a retras buzele de pe sânul ei. Uimită, l-a simţit alunecând, tot mai jos, sărutându-i trupul tensionat, până când…

Şi-a ţinut răsuflarea când el i-a desfăcut picioarele şi a sărutat-o. S-a arcuit sub gura lui. Nu, nu era posibil, şi-a spus ea ca prin vis, în timp ce el continua să-şi mişte limba cu mişcări circulare, tot mai adânc, chinuind-o, până când a scos un ţipăt.

— Marcus, s-a auzit ea şoptind iar şi rar, ca şi cum numele lui ar fi fost o incantaţie erotică. Marcus… Cu mâinile tremurânde a încercat să-l facă să se ridice. El a cuprins-o în braţe şi i-a acoperit obrajii cu săruturi. Lillian l-a ţinut strâns, respirând tot mai

repede. Tot nu-i era de ajuns. Voia să-l simtă înăuntrul ei, îi voia şi trupul şi sufleul. Neîndemânatică, i-a atins sexul şi l-a condus spre locul umed dintre coapsele ei.

— Lillian… Ochii îi erau precum o rocă topită. Dacă facem asta,

trebuie să înţelegi că totul se va schimba. Va trebui să…

— Acum, l-a întrerupt ea. Te vreau înăuntrul meu. Acum. L-a muşcat uşurel de gât. Cu o mişcare scurtă, el a împins-o pe spate şi s-a aşezat deasupra ei. I-a desfăcut larg picioarele.

Ea a simţit ca o arsură între coapse. Cu fiecare mişcare a trupului ei bărbăţia lui pătrundea şi mai adânc. Cu o zvâcnire el s-a cufundat pe de-a-ntregul în ea. Lillian a gemut, surprinsă, şi şi-a înfipt degetele în spatele lui. Carnea îi zvâcnea şi

simţea o usturime care nu voia să treacă, în ciuda dorinţei ei de a-l accepta. Marcus i-a şoptit să se relaxeze şi a rămas nemişcat, răbdător, încercând să nu-i facă rău.

O alinta şi o săruta fără încetare. Lillian s-a uitat în ochii lui şi i-a

întâlnit privirea încărcată de tandreţe. Trupul i s-a relaxat, orice dram de rezistenţă a dispărut. Palmele i-au cuprins fesele, ridicând-o uşor în timp ce se mişca cu grijă, ritmic.

— E bine acum? i-a şoptit.

Gemând, Lillian l-a

înlănţuit cu braţele, în loc de răspuns. Trupul i s-a destins, primindu-l. A început să se ridice, sporindu-i plăcerea. Cu faţa cufundată în gâtul ei, el a prins-o şi mai ferm şi a murmurat:

— Doamne… nu mai pot să… Lillian… A închis ochii şi a gemut

înfundat atunci când a ajuns la orgasm.

A încercat mai apoi să se retragă, dar ea l-a reţinut, şoptindu-i:

— Nu. Nu încă, te rog… S-au rostogolit pe o parte, cu trupurile încă îngemănate. Lillian îşi trecea degetele de-a lungul spatelui lui, cu

mişcări încărcate de erotism. Marcus, a şoptit ea. E un vis, nu-i aşa?

L-a văzut zâmbind.

— Hai, dormi, i-a răspuns el şi a sărutat-o.

Când Lillian a deschis ochii, lumina

după-miezii scăzuse iar cerul căpătase culoarea lavandei. Buzele lui Marcus rătăceau pe obrajii ei iar braţul lui o cuprinsese pe după umeri. Dezorientată, ea i-a inspirat mirosul familiar. Gura şi gâtul îi erau uscate. A încercat să vorbească dar nu a

spus decât:

— Sete.

A simţit marginea unui pahar lipindu-i-se de buze şi a băut, recunoscătoare. Lichidul era rece, cu aromă de lămâie şi miere.

— Mai vrei?

Lillian s-a uitat la bărbatul care o ţinea în

braţe şi a văzut că era complet îmbrăcat, pieptănat, proaspăt ieşit din baie.

— Am visat… oh, am visat.

Curând şi-a dat seama că nu fusese un vis. Deşi Westcliff era îmbrăcat, ea era goală, în patul lui, acoperită

doar cu un cearceaf.

— Dumnezeule! a şoptit ea, uimită şi înspăimântată de ceea ce făcuse. Tâmplele îi zvâcneau dureros. Şi le-a masat uşor cu degetele.

Westcliff i-a mai turnat un pahar din lichidul răcoritor.

— Te doare capul? Mă gândeam eu… Uite. L-a întins un pacheţel din hârtie pe care ea l-a desfăcut cu degete tremurânde. Şi-a dat capul pe spate, şi-a turnat praful amar adânc, pe gât şi a luat o gură din băutura dulce. Cearceaful i-a alunecat

până la talie. Ruşinată, l-a înşfăcat rapid. Deşi Westcliff nu se uitase deloc la ea şi-a dat seama din privirea lui că era puţin cam prea târziu să facă pe pudica. A închis ochii şi a oftat.

Westcliff i-a luat paharul din mână şi a sprijinit-o uşor de pernă,

aşteptând ca ea să-l privească din nou în ochi. Zâmbind, a început să o mângâie uşor pe obrajii care ardeau. Dorindu-şi să nu fi părut atât de încântat de el însuşi, Lillian s-a strâmbat:

— Westcliff…

— Nu încă. Vorbim

după ce mă ocup de tine.

Ea a scos un ţipăt scurt când el a tras cearceaful, descoperind-o:

— Nu!

Westcliff a ignorat-o şi s-a dus la noptieră. A turnat apă fierbinte într-un bol crem din

porţelan. A umezit un prosop, l-a stors şi s-a aşezat lângă ea. Dându-şi seama ce avea de gând să facă, ea i-a îndepărtat mâna, din reflex. A privit-o ironic şi i-a spus:

— Dacă ai de gând să faci pe sfioasa tocmai acum…

— Bine. A roşit puternic, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Fă… ce trebuie să faci.

A simţit prosopul fierbinte între coapse şi a tresărit.

— Uşor, a şoptit el, curăţând-o cu grijă. Îmi pare rău. Ştiu că doare. Nu te mişca.

Lillian şi-a dus mâinile la ochi, prea ruşinată să-l poată privi cum îi aplica o altă compresă fierbinte în zona intimă.

— E mai bine? l-a auzit întrebând. A dat din cap, incapabilă să scoată vreun sunet. Westcliff a vorbit din

nou, amuzat: nu mă aşteptam la atâta modestie din partea cuiva care defilează în pantalonaşi pe afară. De ce îţi acoperi ochii?

— Pentru că nu mă pot uita la tine cât timp mă priveşti, a spus ea pe un ton plângăcios iar el a râs. A luat

compresa şi a reîmprospătat-o.

Lillian se uita la el printre degete.

— Probabil ai sunat după servitoare, a spus ea. A văzut cumva ceva? Ştie cineva că sunt aici, cu tine?

— Doar valetul meu. Iar el ştie să-şi ţină gura

când e vorba de…

A ezitat, căutând cuvântul potrivit. Lillian i-a continuat fraza:

— Isprăvile tale?

— Nu a fost o ispravă.

— O greşeală, atunci.

— Oricum ai denumi-o, e cazul să ne

ocupăm cum trebuie de situaţia creată.

Tonul părea ameninţător. Şi-a luat mâinile de la ochi şi a văzut câteva picături de sânge pe prosop. Era sângele ei. Inima a început să-i bată rapid. Orice fată care se culca cu un bărbat fără a fi

căsătorită era decăzută, distrusă. Cuvintele erau implacabile… ca şi cum ar fi fost o banană stricată, de la fundul vasului cu fructe de pe masă.

— Nu trebuie să afle nimeni, a spus ea îngrijorată. Ne vom preface că nu s-a

întâmplat.

Westcliff a acoperit-o cu cearceaful până la umeri şi s-a aplecat deasupra ei.

— Am făcut dragoste, Lillian. Nu e ceva ce poate fi trecut cu vederea.

Lillian se sufoca, panicată.

— Eu pot trece cu vederea. Înseamnă că poţi şi tu.

— Am profitat de tine, a spus el, încercând în zadar să pară cuprins de remuşcări. Am făcut ceva de neiertat. Dată fiind situaţia…

— Te iert, a spus

repede Lillian. Gata, totul e stabilit. Unde-mi sunt hainele?

— … singura soluţie este să ne căsătorim.

O cerere în căsătorie din partea lui Westcliff.

Orice femeie nemăritată din Anglia ar fi izbucnit în plâns, recunoscătoare, la auzul

acestor cuvinte. Însă ceva nu suna bine. Westcliff nu o ceruse în căsătorie pentru că îşi dorea asta cu adevărat sau pentru că era femeia pe care o iubea. O cerea din obligaţie.

Lillian s-a ridicat în şezut.

— Mai ai şi alte

motive pentru care să mă ceri în căsătorie, în afară de faptul că te-ai culcat cu mine?

— Eşti inteligentă, atrăgătoare… îmi vei face copii sănătoşi… şi mai sunt şi beneficiile pe care le va aduce o uniune între familiile noastre…

Lillian s-a dat jos din pat şi şi-a înşfăcat hainele, aşezate acum frumos pe scaunul de lângă şemineu.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Te ajut, i-a spus imediat Westcliff.

Lillian a rămas pe marginea patului, cu

părul căzându-i peste sâni şi pe spate. Marcus a mângâiat-o cu privirea.

— Cât eşti de frumoasă, i-a şoptit, i-a atins umerii goi şi şi-a lăsat degetele să alunece spre coate. Îmi pare rău că ţi-am provocat durere, i-a

spus încet. Nu va fi la fel data viitoare. Nu vreau să te temi de asta… sau de mine. Sper să mă crezi când îţi spun că…

— Să mă tem de tine? Dumnezeule, nu se va întâmpla niciodată asta.

Westcliff a privit-o în ochi, cu un zâmbet larg

întipărit pe faţă.

— Ştiu prea bine că nu se va întâmpla aşa ceva.

Nu reuşea sa-şi dea seama daca era un comentariu admirativ sau o critică, aşa că a ridicat din umeri şi a început să se îmbrace.

— Nu vreau să mă

mărit cu tine, a spus ea. Nu era adevărat, bineînţeles. Dar nu putea să ignore sentimentul că nu aşa trebuia să se întâmple… nu trebuia să accepte o cerere în căsătorie făcută doar pentru că el avea simţul onoarei.

— Nu ai de ales, a

spus el.

— Bineînţeles că am. Îndrăznesc să spun că St. Vincent mă va accepta chiar dacă nu sunt virgină. Şi chiar dacă nu o va face, cu siguranţă părinţii mei nu mă vor alunga în stradă. Aşa că vei fi uşurat să afli că te eliberez de

orice obligaţie. Şi-a luat pantalonaşii şi s-a aplecat să-i îmbrace.

— De ce ai pomenit numele lui St. Vincent? a întrebat el brusc. Te-a cerut în căsătorie?

— E atât de greu de crezut? i-a răspuns Lillian, întinzând mâna după cămaşă. Mi-a

spus că-i va cere tatei permisiunea să mă curteze.

— Nu te poţi mărita cu el!

De ce nu?

— Pentru că eşti a mea de-acum!

Ea a pufnit, deşi inima îi bătuse mai rapid.

— Faptul că m-am culcat cu tine nu te face stăpânul meu.

— Ai putea să rămâi însărcinată, i-a spus el satisfăcut. Chiar în clipa aceasta copilul meu ar putea să fie în pântecul tău. Nici asta nu-mi dă vreun drept asupra ta?

Lui Lillian îi tremurau

genunchii. A reuşit însă să-i răspundă calm:

— Vom vedea. Toate la timpul lor. Până atunci, însă, îţi resping oferta. De fapt nici nu mi-ai făcut una, nu-i aşa? Şi-a tras un ciorap pe picior. A fost mai mult o poruncă.

— Despre asta este

vorba? Nu am folosit cuvintele potrivite? Westcliff a clătinat din cap. Foarte bine. Vrei să te măriţi cu mine?

— Nu.

— De ce nu? a tunat el.

— Pentru că faptul că m-am culcat cu tine nu este un motiv

suficient să ne legăm pe viaţă.

El şi-a arcuit o sprinceană, cu aroganţă.

— Pentru mine este. I-a ridicat corsetul şi i l-a întins. Nimic din ce vei spune nu-mi va schimba decizia. Ne căsătorim. Curând.

— Poate că este decizia ta, dar nu este şi a mea, i-a răspuns Lillian după care şi-a ţinut respiraţia în timp ce el îi strângea şireturile corsetului. Ce va spune contesa când va afla că ai de gând să aduci o americancă în familie?

— Va face o criză, de nervi, i-a răspuns calm Marcus. Va ţipa şi va ţine o tiradă la sfârşitul căreia va leşina, cel mai probabil. După care va pleca pentru şase luni pa continent şi va refuza să ne scrie vreunuia dintre noi. A făcut o pauză şi a

adăugat cu satisfacţie: de-abia aştept.

CAPITOLUL 19

— Lillian, Lillian, trezeşte-te. Am trimis după ceai. Daisy stătea aplecată deasupra patului ei şi o scutura uşor.

Mormăind, Lillian şi-

a privit sora:

— Nu vreau să mă trezesc.

— Trebuie. Se întâmplă anumite lucruri şi cred că trebuie să fii pusă în gardă.

— Lucruri? Ce lucruri? Lillian şi-a dus mâna la frunte. Capul o durea îngrozitor.

Văzând expresia preocupată a surorii ei a simţit cum inima începe să-i bată cu putere.

— Ridică-te şi sprijină-te de pernă. Îţi aduc eu ceaiul. Uite.

Lillian a luat ceaşca şi a încercat să-şi adune gândurile.

Şi-l amintea vag pe

Marcus cum o adusese pe furiş în camera ei, unde o aştepta o servitoare cu cada pregătită, îşi făcuse baie, îşi pusese o cămaşă de noapte curată şi se băgase în pat înainte ca sora ei să se întoarcă din sat. După un somn lung,

fără vise, ar fi fost gata să creadă că nu se întâmplase nimic cu o seară înainte dacă nu ar fi fost durerea surdă dintre coapsele ei.

Ce urma? se întreba îngrijorată. El îi spusese că avea de gând să se însoare cu ea. Trecuseră însă câteva

ore şi poate că se răzgândise. Şi nu era prea sigură că asta îşi dorea şi ea. Să simtă întreaga viaţă că l-a obligat, că îl determinase să facă ceea ce nu-şi dorise…

— Despre ce lucruri e vorba?

— Daisy s-a aşezat

pe marginea patului şi a privit-o. Purta o rochie albastră, de dimineaţă, iar părul îi era prins la baza gâtului.

— Cu vreo două ore în urmă am auzi gălăgie în camera părinţilor. Se pare că Westcliff i-a cerut tatei să se întâlnească în

particular, în salonul privat al familiei, din câte am înţeles. Când s-a întors tata am băgat şi eu capul pe uşă, să văd ce se întâmplase. Tata nu a vrut să-mi spună nimic însă era tare bucuros iar mama râdea şi plângea în acelaşi timp. A trebuit ca tata să

trimită după o băutură spirtoasă ca mama să se calmeze. Nu ştiu ce şi-au spus Westcliff şi tata şi speram ca tu să… S-a întrerupt văzând că lui Lillian îi tremura cana în mână. I-a luat-o repede. Ce este, draga mea? Nu pari deloc în apele tale. S-a

întâmplat ceva ieri? Ai făcut ceva care l-a ofensat pe Westcliff?

Lillian a izbucnit într-un râs nervos. Nu se mai simţise niciodată aşa, la graniţa dintre furie şi lacrimi. Mânia a fost cea care a învins:

— Da, i-a răspuns ea. S-a întâmplat ceva.

lar acum încearcă să mă oblige să-i fac pe plac, chiar dacă eu nu vreau asta. Să vorbească cu tata, pe la spatele meu! Nu voi suporta aşa ceva! Nu pot!

Daisy făcuse ochii mari.

— Ai călărit vreunul din caii lui Westcliff fără

ca el să-ţi dea voie? Asta ai făcut?

— Dacă am călărit… Dacă ar fi fost doar atât! Lillian şi-a îngropat faţa în mâini. M-am culcat cu el. Ieri, când era toată lumea plecată.

Mărturisirii i-a urmat o tăcere adâncă.

— Tu… Dar… Dar…

Nu văd cum ai fi putut să…

— Beam un pahar de lichior în bibliotecă, a început Lillian. Westcliff m-a găsit acolo şi dintr-una într-alta am ajuns în dormitorul lui.

Uimită, Daisy încerca să priceapă. A încercat să spună ceva

dar nu a reuşit, aşa că a sorbit clin ceaşca lui Lillian şi şi-a dres glasul.

— Ce să înţeleg? Că a fost ceva mai mult decât un pui de somn?

— Nu mai face pe naiva cu mine!

— Crezi că va face ceea ce este onorabil

din partea lui şi te va cere de soţie?

— Oh, da, i-a răspuns Lillian cu amărăciune. Mă va presa până când voi accepta.

— Ţi-a spus că te iubeşte? a îndrăznit Daisy să întrebe.

Lillian a pufnit:

— Nu a spus nimic de genul acesta.

Sora ei s-a încruntat:

— Te temi că totul e din cauza parfumului?

— Nu… Dumnezeule, nici nu m-am gândit la asta. A înşfăcat o pernă şi şi-a lipit-o de faţă, de parcă ar fi încercat să se

sufoce.

— Dar tu vrei să te măriţi cu el?

Întrebarea parcă i-a înfipt un cuţit în inimă.

— Nu aşa! Nu în condiţiile în care el vrea să ia toate deciziile, fără să ţină cont de sentimentele mele, pretinzând că o face

doar pentru că m-a compromis!

Daisy i-a cântărit cu atenţie cuvintele.

— Nu cred că Westcliff este genul de bărbat care să se culce cu o fată şi mai mult, să se însoare cu ea, fără să-şi dorească cu adevărat asta.

— Aş fi vrut să conteze şi ce vreau eu. S-a ridicat din pat şi s-a dus la măsuţa de toaletă să se privească în oglindă.

Şi-a turnat apă în vas şi s-a spălat pe faţă după care s-a şters energic cu un prosop moale, pătrat. Prin aer

s-a ridicat un nor uşor de scorţişoară atunci când a desfăcut capacul unei cutii ca să-şi înmoaie periuţa de dinţi. Scorţişoara i-a alungat gustul amar şi şi-a clătit gura până când şi-a simţit dinţii curaţi şi alunecoşi precum sticla. Vrei să faci ceva pentru

mine, Daisy?

— Da, bineînţeles.

— Nu vreau să stau de vorbă deocamdată cu mama şi tata. Trebuie însă să aflu dacă Westcliff chiar s-a oferit să mă ia în căsătorie. Dacă ai reuşi tu să afli…

— Nu trebuie să

spui mai mult, i-a răspuns Daisy îndreptându-se spre uşă.

Până când Lillian şi-a sfârşit ritualul de dimineaţă şi şi-a tras un halat alb peste cămaşa de noapte Daisy era deja înapoi.

— Nici n-a mai fost

nevoie să întreb. Tata plecase dar mama se uita fix în paharul cu whiskey şi fredona cântece de nuntă. Părea foarte împăcată. Sunt sigură că Westcliff te-a cerut.

— Nenorocitul! a murmurat Lillian. Cum îndrăzneşte să mă dea

deoparte, de parcă n-aş avea nicio legătură cu toate astea? Se asigură probabil că nu va avea parte de un refuz. Ceea ce înseamnă că acum va sta de vorbă cu… S-a oprit brusc, plină de furie. Obsedat să controleze totul, Westcliff nu voia să-i

dea voie să sfârşească personal prietenia cu St. Vincent. Nu voia să-i permită să-şi ia la revedere aşa cum se cuvenea. Nu, Westcliff voia să se ocupe el de toate, ca şi cum Lillian ar fi fost o copilă neajutorată. Dacă asta are de gând să facă, jur

să-l altoiesc în cap cu vătraiul!

— Ce? Daisy era uluită. Crezi că el… Lillian, nu poţi ieşi din cameră în cămaşă de noapte! S-a apropiat de prag şi a şoptit, încercând să se facă auzită de sora ei mai mare: Lillian! întoarce-

te, te rogi Lillian!

Lillian cobora deja scara principală. Capotul i se înfoiase asemenea pânzelor unui vapor. Era destul de devreme şi majoritatea oaspeţilor dormeau. Lui Lillian nu-i păsa însă dacă o vedea cineva. Furioasă, a

trecut ca o vijelie pe lângă câţiva servitori uimiţi. Când a ajuns la uşa biroului lui Marcus abia mai putea respira. Uşa era închisă. Fără să ezite, a năvălit înăuntru şi a trântit uşa de perete.

Aşa cum bănuise, Marcus era cu St.

Vincent. Ambii bărbaţi s-au întors să vadă cine intrase.

Lillian se uita la figura impasibilă a lui St. Vincent.

— Cât de mult ţi-a povestit? l-a întrebat direct.

St. Vincent i-a răspuns pe un ton

neutru:

— Destul.

Şi-a întors privirea spre Marcus care era netulburat. Probabil îi dăduse toate informaţiile cu stăpânirea de sine a unui chirurg care operează pe câmpul de luptă, printre gloanţe.

— Nu aveai niciun

drept! i-a spus, furioasă. Să ştii că nu mă voi lăsa manipulată, Westcliff!

Cu mişcări relaxate, St. Vincent s-a ridicat de la birou şi a venit spre ea.

— Nu ar trebui să umbli în neglijeu, dragă, i-a spus. Dă-mi voie să-ţi ofer…

Marcus se apropiase de Lillian, prin spatele ei şi îi punea deja haina lui pe umeri. Furioasă, ea a încercat să dea haina jos. Marcus a prins-o de umeri şi a tras-o lângă el.

— Nu te face de râs, i-a şoptit la ureche. Ea s-a îndepărtat de el,

mânioasă.

— Dă-mi drumul! Trebuie să stau de vorbă cu St. Vincent. Amândoi meritățm măcar asta… Iar dacă încerci să mă împiedici o voi face pe la spatele tău!

Marcus s-a tras deoparte, cu mâinile încrucişate la piept, în

ciuda aerului său calm, Lillian a simţit că era cuprins de o emoţie pe care nu reuşea să o stăpânească.

— Vorbeşte, atunci, i-a spus Marcus sec. Era evident că nu avea de gând să-i lase singuri.

Lillian s-a gândit că

existau probabil doar câteva femei care să fi fost suficient de naive încât să creadă că se puteau descurca cu un bărbat atât de încăpăţânat. Iar ea era una dintre ele. L-a privit ameninţător:

— Încearcă să nu ne întrerupi, bine? Şi s-a

întors cu spatele la el.

Păstrându-şi aerul nonşalant, St. Vincent s-a sprijinit de birou. Lillian s-a încruntat, dorindu-şi să-l facă să înţeleagă că nu îşi propusese să-l amăgească.

— Te rog să mă ierţi, domnule. Nu am

intenţionat să…

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, drăguţo. Nu ai greşit cu nimic. Ştiu prea bine cât de uşor este să seduci o fată nevinovată. A făcut o pauză şi a adăugat: se pare că şi Westcliff ştie la fel de bine.

— Uite ce e… a

început Marcus.

— Asta se întâmplă când încerci să fii un gentleman, l-a întrerupt St. Vincent. L-a mângâiat o şuviţă de păr care îi scăpase lui Lillian pe un umăr. Dacă mă foloseam de tacticile mele obişnuite te seduceam până acum

de zece ori. Ai fi fost a mea. Se pare însă că am avut prea multă încredere în Westcliff şi în mult-trâmbiţatul lui simţ ai onoarei.

— Vina ne aparţine în mod egal, i-a spus Lillian, hotărâtă să fie sinceră până la capăt. A văzut însă din expresia

lui că nu o crezuse.

St. Vincent a dat drumul şuviţei şi i-a vorbit, aplecându-şi capul spre ea:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că încă te mai vreau, în ciuda celor întâmplate între tine şi Westcliff?

Ea nu şi-a putut

ascunde uimirea.

Aflat în spatele ei, Marcus nu a mai putut să rămână tăcut.

— Ceea ce doreşti tu nu are nici cea mai mică importanţă, St. Vincent. Ea este a mea de-acum.

— Din cauza unei întâmplări lipsite de însemnătate? a contrat

St. Vincent cu răceală.

— Pentru mine nu a fost lipsit de însemnătate, i-a spus Lillian lui St. Vincent. Mai ales că pot exista şi consecinţe. Nu m-aş putea mărita cu un bărbat în timp ce port în pântec copilul altuia.

— Asta se întâmplă

mereu, iubirea mea. L-aş creşte ca şi cum ar fi copilul meu.

— Nu mai pot asculta aşa ceva, i-a ameninţat Marcus.

Lillian l-a ignorat şi l-a privit pe St. Vincent în ochi:

— Nu pot accepta. Îmi pare rău. Zarurile au

fost aruncate, dar… i-a întins mânat dintr-un impuls. În ciuda celor întâmplate, sper să rămânem prieteni.

St. Vincent i-a strâns mâna, cu un zâmbet ciudat întipării pe faţă.

— Te-aş putea refuza într-o singură împrejurare… şi nu este

cea de acum, scumpa mea. Bineînţeles că voi rămâne prietenul tău. I-a căutat privirea lui Westcliff, cu promisiunea că subiectul nu se încheiase acolo. Nu cred că voi rămâne la petrecerea de final, i-a spus. Deşi nu vreau ca

plecarea mea precipitată să devină motiv de bârfă, nu cred că voi reuşi să-mi ascund dezamăgirea. Cred că e mai bine să plec. Vom discuta mai multe când ne vor reîntâlni.

Marcus l-a urmărit cu privirea cum închidea uşa în urma

lui.

După o scurtă tăcere, Marcus a întrebat-o:

— În ce împrejurare te-ar putea refuza St. Vincent? Ce a vrut să spună cu asta?

Lillian s-a întors spre el, furioasă:

— Nu ştiu şi nici nu-

mi pasă! Te-ai purtat îngrozitor! St. Vincent e de zece ori mai domn ca tine!

— Nu ai spune asta dacă l-ai cunoaşte cu adevărat.

— El m-a tratat cu respect în timp ce tu mă priveşti ca pe un pion pe care îl poţi manevra

cum vrei… L-a lovit cu pumnii în piept când el a vrut să o ia în braţe.

— N-ai putea fi fericită cu el, i-a spus Marcus, fără să ţină seama de zbaterile ei. Haina pe care i-o aşezase pe umeri i-a căzut pe podea.

— Ce te face să

crezi că mi-ar fi mai bine cu tine?

I-a răsucit mâinile la spate şi a lipit-o de el.

— Pentru că ai nevoie de mine. L-a strivit buzele cu un sărut. La fel de mult cum am şi eu nevoie de tine. Te aştept de mult, de ani întregi. A sărutat-

o din nou, mai profund.

Ar fi continuat să se zbată dacă el nu ar fi făcut un gest care să o surprindă, l-a eliberat încheieturile şi a luat-o în braţe, ţinând-o strâns, cu tandreţe. Lillian a fost luată pe nepregătite iar inima a început să-i bată cu repeziciune.

— Nici pentru mine ceea ce s-a întâmplat între noi nu este lipsit de însemnătate, i-a şoptit el la ureche. Ieri am înţeles că de fapt îmi place tot ce mi se părea nepotrivit la tine. Nu-mi pasă ce anume fac atâta vreme cât îţi face plăcere cu mâna sau să mă trimiţi

la naiba ori de câte ori pofteşti. Te doresc aşa cum eşti. La urma urmei, eşti singura femeie, cu excepţia surorilor mele, care a îndrăznit să-mi spună în faţă că sunt un măgar arogant. Şi atunci cum să-ţi rezist? A sărutat-o pe obraz. Dacă aş fi

poet ţi-aş închina sonete. Dar mi-a fost întotdeauna greu să-mi găsesc cuvintele, atunci când sentimentele sunt puternice. Există doar două cuvinte pe care nu ţi le-aş putea spune niciodată: „la revedere”. Nu aş putea să te văd plecând de lângă mine.

Dacă nu vrei să te măriţi cu mine de dragul onoarei tale fă-o măcar pentru că am nevoie de cineva care să mă înveţe să mă autoironizez. Pentru că am nevoie de cineva care să mă înveţe să fluier. Mărită-te cu mine, Lillian, pentru că

urechile tale mă fascinează.

— Urechile mele? Uimită, Lillian a simţit cum s-a aplecat să-i sărute lobul urechii.

— Mmm. Sunt cele mai reuşite urechi din câte am văzut vreodată. l-a urmărit conturul cu vârful limbii iar mâna i-a

urcat de pe talie pe unul din sâni, savurându-i forma, fără constrângerea corsetului. Şi ei sunt la fel, a murmurat el. Perfecţi. Absorbit de mângâieri, a început să-i desfacă nasturii minusculi ai halatului.

Lillian respira

sacadat, cu pulsul bătându-i nebuneşte. Şi-a amintit ce simţise atunci când trupul lui se lipise de al ei, când făcuseră dragoste. Pielea ei se înfiora, rememorând atingerile lui, explorările gurii lui. Nu era de mirare că era atât de rezervat şi de

cerebral în timpul zilei, îşi păstra senzualitatea intactă pentru seara, în dormitor.

Tulburată de apropierea dintre ei s-a prins de încheieturile lui. Mai aveau atâtea de discutat… lucruri importante, care nu puteau fi ignorate.

— Marcus, a suspinat ea, nu acum. Nu faci decât să amesteci lucrurile, să creezi confuzie…

— Mie mi-a devenit totul mult mai clar.

I-a cuprins obrajii în palme, cu tandreţe:

— Sărută-mă, i-a şoptit. Gura i-a găsit-o

pe a ei, prinzându-i mai întâi buza inferioară şi trimiţându-i fiori de plăcere în tot corpul. Pământul părea să-i fugă de sub picioare, aşa că s-a prins de umerii lui, încercând să-şi recapete echilibrul.

El a continuat să o sărute, mângâindu-i

umerii şi spatele şi ajutând-o să se lase în jos, pe covor. Gura i-a coborât pe sâni, jucându-se cu sfârcurile. A încercat să-i deschidă partea din faţă a cămăşii de noapte şi i-a smuls doi nasturi care au zburat cât-colo: Chipul lui îi părea diferit

acum: mai tânăr, mai blând, pătruns de dorinţă. Nimeni nu o mai privise aşa, blocându-i toate celelalte simţuri. A început să o sărute lung pe sânul descoperit până când a dat de sfârcul pe care l-a cuprins cu buzele.

Lillian gemea şi se

arcuia. El i-a înţeles ruga mută şi a continuat să se joace cu sfârcul ei, folosindu-şi dinţii şi limba cu o blândeţe chinuitoare. Una din mâini i-a alunecat uşor pe abdomen, conturând cercuri delicate în jurul buricului. Valurile de dorinţă o copleşeau. A

ştiut că atunci când îi va atinge sexul va ajunge pe culmi nebănuite de plăcere.

Brusc, el şi-a retras mâna. Lillian a dat să protesteze. Marcus a scos o înjurătură şi s-a aşezat deasupra ei, ascunzându-i faţa în umărul lui, exact în clipa

în care uşa s-a deschis.

Lillian a încercat să tragă cu ochiul, la adăpostul trupului lui Marcus. Cineva stătea în picioare, lângă ei. Era Simon Hunt. Avea în mână câteva dosare legate cu o panglică neagră. Şi-a coborât privirea spre perechea

de pe podea. Spre lauda lui nu şi-a schimbat expresia, deşi trebuie să-i fi fost foarte greu. Lordul Westcliff, exemplu de moderaţie şi de autocontrol era ultimul bărbat pe care Hunt s-ar fi aşteptat să-l vadă rostogolindu-se pe podea, cu o femeie în

cămaşă de noapte.

— Scuze, domnule, i-a spus Hunt controlându-şi atent tonul. Nu ştiam că te… întâlneşti… cu cineva la această oră.

Marcus i-a aruncat o privire fioroasă.

— Poate că data viitoare încerci să baţi la

uşă.

— Ai dreptate, bineînţeles. A deschis gura să adauge ceva dar s-a gândit mai bine şi a renunţat. Şi-a dres glasul şi a adăugat: vă las să terminaţi… discuţia. A dat să iasă pe uşă dar s-a întors şi i-a spus lui Marcus: o

dată pe săptămână, spuneai?

— Închide uşa în urma ta, i-a spus Marcus iar Hunt l-a ascultat şi a ieşit râzând.

Lillian rămăsese cu faţa îngropată în umărul lui. Era de zece ori mai ruşinată decât în

dimineaţa în care fusese surprinsă jucând baseball în pantalonaşi. Nu avea să mai fie în stare să dea ochii cu Hunt, şi-a spus ea şi a oftat.

— Nu-i nimic, a murmurat Marcus. Hunt îşi va ţine gura.

— Nu-mi pasă dacă

spune cuiva, a reuşit Lillian să spună. Nu mă mărit cu tine nici dacă mă mai compromiţi de o sută de ori.

— Mi-ar face o imensă plăcere să te compromit de o sută de ori, Lillian, i-a spus el cu un uşor tremur în glas. Spune-mi însă ce am

făcut în dimineaţa aceasta, atât de neiertat.

— Pentru început, ai vorbit cu tata.

El a ridicat o sprinceană, întrebător.

— Şi te-ai simţit jignită?

— Cum să nu? Ai încercat să pui totul la cale pe la spatele meu,

cu tata, fără să-mi spui un cuvânt măcar. Eşti un arogant care…

— Aşteaptă, i-a spus ironic Marcus ridicându-se cu uşurinţă şi trăgând-o şi pe Lillian după el. Nu am vrut să fiu arogant, am vrut doar să respect tradiţia. Un potenţial ginere

vorbeşte mai întâi cu tatăl fetei şi abia apoi o cere în căsătorie în mod formal. Chiar şi în America, dacă nu cumva am fost dezinformat.

A durat aproape un minut până când Lillian a reuşit să-i răspundă.

— Da, aşa se

procedează de obicei. Dar mi-am imaginat că tu şi tata aţi ajuns deja la o înţelegere, fără să ţineţi cont de ceea ce îmi doresc eu…

— Presupunerea ta este incorectă. Nu am discutat nimic despre asta, nici despre data căsătoriei şi nici despre

zestre, l-am cerut doar permisiunea să-ţi fac curte.

Lillian îl privea surprinsă dar şi mâhnită.

— Ce ai discutat cu St. Vincent ceva mai devreme?

A fost rândul lui Marcus să se întristeze.

— Ar trebui să-ţi spun că îmi pare rău, dar nu pot, pentru că te-aş minţi. Nu puteam să risc ca St. Vincent să te convingă să te măriţi cu el şi nu cu mine. Aşa că am găsit de cuviinţă să-l previn. A făcut o pauză înainte să continue iar Lillian şi-a dat seama că

ezita. Cu câţiva ani în urmă St. Vincent a început să se arate interesat de o femeie cu care aveam o relaţie. Nu eram îndrăgostit de ea, dar cu timpul, cine ştie? Poate că… S-a oprit şi a clătinat din cap. Nu pot şti ce ar fi ieşit pentru că nu am avut ocazia să

aflu. St. Vincent a începui să-i facă curte iar ea m-a părăsit pentru el. A zâmbit amar. Aşa cum era de aşteptat, St. Vincent s-a plictisit de ea după numai câteva săptămâni.

Lillian îl privea cu compasiune. Pe chipul lui nu se citea nici ură şi

nici autocompătimire, dar a simţit că întâmplarea îl rănise. Pentru un bărbat care preţuia atât de mult loialitatea, trădarea unui prieten şi perfidia unei amante fuseseră probabil greu de suportat.

— Şi ai rămas

prieten cu el? i-a întrebat cu blândeţe.

Şi-a ales cuvintele cu grijă. Îi era greu să vorbească despre ceva atât de personal:

— Fiecare prietenie îşi are cicatricile ei. Sunt convins că dacă St. Vincent ar fi bănuit cât de profunde sunt

sentimentele mele pentru acea femeie nu ar fi curtat-o. Nu puteam risca, acum, ca situaţia să se repete. Eşti prea… importantă pentru mine.

Lillian, care simţea primele împunsături de gelozie la gândul că Marcus avusese

asemenea sentimente pentru o altă femeie, a tresărit la auzul cuvintelor lui. Nu îşi dădea seama ce însemna „important” pentru el. Marcus era englezul tipic, genul de bărbat care nu-şi exterioriza sentimentele. Şi-a dat seama că el

încerca acum să lase garda jos şi poate că nu strica să-l încurajeze puţin.

— St. Vincent are avantajul fiziculuí şi farmecului său, a continuat Marcus. Aşa că m-am gândit că numai hotărârea poate înclina balanţa în

favoarea mea. De aceea m-am întâlnit cu el de dimineaţă, să-i spun...

— Nu e adevărat, a protestat Lillian.

Marcus a privit-o mirat:

— Poftim?

— Nu îţi este cu nimic superior, i-a spus Lillian, roşind. Şi-a dat

seama că nici ei nu-i era mai uşor să-şi dezvăluie sentimentele. Şi tu eşti fermecător atunci când vrei. Cât priveşte fizicul… A roşit şi mai tare. Mie mi-ai părut chiar foarte atrăgător… dintotdeauna. Nu m-aş fi culcat cu tine dacă nu te-aş fi dorit, indiferent

de cât de mult aş fi băut.

Marcus a zâmbit. A mângâiat-o uşor pe gât şi a spus: Să înţeleg că obiecţiile tale sunt legate de faptul că eşti obligată să faci un anume lucru şi nu derivă dintr-o prejudecată personală?

Copleşită de

plăcerea produsă de mângâierile lui, Lillian l-a privit uimită:

— Hmm?

El a izbucnit în râs.

— Încerc să te întreb dacă ai accepta să fii soţia mea în cazul în care ţi-aş promite să nu te oblig să o faci?

Ea a dat din cap,

precaută:

— M-aş putea gândi la asta… Dar dacă ai de gând să te porţi ca un lord medieval şi să mă terorizezi…

— Nu voi încerca să te terorizez, i-a spus Marcus serios, deşi în ochi îi juca o luminiţă de amuzament. Este

evident că acest gen de tactici nu dau roade în ceea ce te priveşte. Se pare că mi-am găsit naşul.

Impresionată de cuvintele lui, Lillian a început să se relaxeze. Nu a mai protestat atunci când el a aşezat-o în poala lui şi şi-a

strecurat o mână de-a lungul coapsei ei.

— Căsătoria este un parteneriat, a continuat el. Şi cum primul lucru într-o afacere este negocierea condiţiilor, vom proceda la fel şi în această situaţie. Doar noi doi, în particular. Fără îndoială vor exista

şi anumite puncte la care nu ne vom înţelege din prima dar vei vedea că ştiu să fac şi compromisuri.

— Tata va insista să aibă ultimul cuvânt în privinţa zestrei.

— Nu m-am referit la aspectele financiare. Ceea ce vreau eu de la

tine nu pot negocia cu tatăl tău.

— Vrei să vorbim despre… locul unde vom locui? Şi despre ce aşteptări avem unul de la celălalt?

— Exact.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu vreau să locuiesc la ţară? Că

prefer Londra? Ai fi de acord să locuim la Marsden Terrace?

El a privit-o bănuitor în timp ce-i răspundea:

— Va trebui să fac unele concesii. Numai că va trebui să mă întorc aici destul de des, să administrez moşia. Să înţeleg că nu prea îţi

place la Stony Cross Manor?

— Oh, nu! îmi place chiar foarte mult. Era o întrebare ipotetică.

— Chiar şi aşa, preferi plăcerile vieţii de la oraş.

— Chiar mi-ar place să locuiesc aici, a insistat Lillian,

gândindu-se la frumuseţea ţinutului Hampshire, la râurile şi la pădurile lui, la pajiştile pe care se imagina jucându-se cu copiii ei. La satul cu personaje excentrice şi magazine minuscule, la festivalurile care însufleţeau viaţa

molcomă. Şi la conacul impozant şi totuşi intim, cu cotloanele în care să te refugiezi în zilele ploioase… sau în nopţile de dragoste. A roşit atunci când i-a trecut prin minte că cea mai mare atracţie o constituia, pe departe, stăpânul locului. Viaţa

alături de un bărbat atât de energic nu avea cum să fie plictisitoare. Bineînţeles, a continuat ea, aş fi dispusă să locuiesc aici, în Hampshire, dacă mi se va da voie să călăresc din nou.

Marcus a izbucnit în râs:

— Voi porunci să fie înşeuat Starlight chiar în dimineaţa asta.

— Mulţumesc, i-a răspuns ea ironic. Îmi dai voie să călăresc cu două zile înainte de a ni se încheia şederea. De ce abia acum? Pentru că m-am culcat cu tine?

El şi-a trecut mâna

pe coapsa ei:

— Ar fi trebuit s-o faci cu săptămâni în urmă. Acum ai fi condus deja totul pe-aici.

Lillian şi-a muşcat buzele ca să nu zâmbească.

— Înţeleg. Când vom fi căsătoriţi va trebui să-ţi ofer favoruri

sexuale atunci când voi dori să obţin ceva.

— Deloc. Deşi… O luminiţă îi apăruse în ochi. Favorurile tale par să mă bine dispună.

Marcus flirta cu ea şi o tachina, relaxat, aşa cum ea nu-l mai văzuse până atunci. Ar fi putut să jure că puţini ar fi fost

aceia care l-ar fi recunoscut pe sobrul lord Westcliff în bărbatul care stătea pe covor, lângă ea. S-a aşezat mai comod în braţele lui iar el i-a strâns uşor glezna. Senzaţia pe care o încerca Lillian era mai presus de cea fizică. Pasiunea pentru

el părea să se fi cuibărit în toată fiinţa ei.

— Ne potrivim de minune, nu crezi? l-a întrebat jucându-se cu cravata lui, îndrăznind să-i slăbească nodul. Suntem diametral opuşi.

Marcus s-a aplecat şi i-a sărutat vinişoarele albăstrui de la

încheietură.

— Am început să cred că aş face o greşeală imensă dacă mi-aş lua o nevastă exact ca mine.

— Poate că ai dreptate, a murmurat Lillian. Ai nevoie de o soţie care să nu te lase să faci mereu numai ce

vrei. O soţie care… S-a oprit pentru că limba lui atinsese un loc sensibil de la interiorul cotului. Care să te muştruluiască atunci când devii prea încrezut…

— Nu sunt niciodată încrezut, a spus Marcus, sărutând-o pe

gât.

— Cum poate fi numit cel care se comportă de parcă numai el ştie ce este mai bine iar toţi cei care nu sunt de acord cu el sunt nişte idioţi?

— În marea majoritate a cazurilor chiar sunt idioţi. Ce să

fac?

Ea a râs şi şi-a lăsat capul pe braţul lut, în timp ce gura lui îi rătăcea pe gât.

— Când începem negocierile? l-a întrebat uşor răguşită.

— În noaptea asta. Te aştept în dormitorul meu.

Ea l-a privit cu scepticism:

— E corect din partea ta să mă atragi în capcană şi să profiţi de mine?

Marcus s-a tras puţin ca să o privească şi i-a răspuns pe un ton grav:

— Bineînţeles că nu. Intenţionez doar să

purtăm o discuţie utilă care să-ţi îndepărteze toate dubiile pe care le ai în privinţa căsătoriei noastre.

— Oh.

— Abia apoi am de gând să profit de tine.

Când a sărutat-o, Lillian şi-a dat seama că era prima expresie mai

îndrăzneaţă pe care o auzise din gura lui. Poate că era un semn al influenţei pe care o avea asupra lui.

— Acum, a spus Marcus, am o problemă de logistică pe care trebuie să o rezolv.

— Ce problemă? l-a întrebat ea.

l-a desenat conturul buzelor cu vârful degetelor şi i-a mai furat un ultim sărut.

— Cum să te duc înapoi, sus, fără să te vadă cineva în cămaşă de noapte.

CAPITOLUL 20

Nu se ştie exact dacă Daisy a fost cea care le-a dat de veste fetelor sau dacă a fost Annabelle, care aflase de la soţul ei ce se întâmplase în birou.

Cert este că atunci când Lillian li s-a alăturat prietenelor ei în sala pentru micul dejun, ştiau toate. Li se citea pe faţă: în zâmbetul ruşinat al lui Evie, în aerul conspirativ afişat de Daisy şi în nonşalanţa studiată arborată de Annabelle.

Lillian a roşit şi le-a evitat privirile. Reuşise întotdeauna să afişeze o mină cinică, drept scut împotriva jenei, a temerilor sau a singurătăţii… dar acum se simţea neobişnuit de vulnerabilă.

Annabelle a fost cea care a rupt tăcerea.

— Cât de plicticoasă a fost dimineaţa aceasta! Şi-a dus mâna la gură, prefăcându-se că-şi înăbuşea un căscat. Sper să găsim un subiect de conversaţie. Vreo bârfă, ceva? S-a uitat spre Lillian. Un servitor se apropiase să-i umple

ceaşca de ceai, aşa că Annabelle a aşteptat ca el să se îndepărteze şi abia apoi a continuat: ţi-ai făcut cam târziu apariţia în dimineaţa asta, draga mea. Nu ai dormit bine?

Lillian a făcut ochii mici. Câteva secunde mai târziu a auzit-o pe

Evie înecându-se cu ceaiul.

— Nu prea.

— Ce-ar fi să ne spui noutăţile tale, i-a zâmbit Annabelle. Ţi le spun şi eu pe ale mele. Deşi nu cred că sunt la fel de interesante.

— Mi se pare că ştiţi deja totul, a murmurat

Lillian încercând să-şi mascheze stânjeneala cu o gură zdravănă de ceai. A reuşit doar să se frigă la limbă, aşa că a lăsat ceaşca jos şi s-a forţat să o privească în ochi pe Annabelle.

— Te simţi bine, draga mea? a întrebat-o blând Annabelle.

— Nu ştiu, a recunoscut Lillian. Nu sunt deloc în apele mele. Sunt fericită dar şi…

— Temătoare? a şoptit Annabelle.

Cu o lună în urmă, Lillian ar fi preferat să moară în loc să recunoască faptul că se

temea. S-a trezit însă că dădea afirmativ din cap.

— Nu-mi place să mă simt vulnerabilă în faţa unui bărbat care este recunoscut pentru lipsa lui de sensibilitate. Este evident că temperamental nu ne potrivim deloc.

— Dar te atrage

fizic?

— Da, din nefericire.

— Şi de ce ar fi asta o nefericire?

— Pentru că mi-ar fi mult mai uşor să mă mărit cu un bărbat faţă de care pot fi detaşată, cu care să fiu prietenă, în loc de…

— D-de ce? a

întrebat-o curioasă Evie, făcând ochii mari. Cele trei se aplecaseră spre ea, atente.

— De pasiunea arzătoare, copleşitoare, indecentă pe care o simt.

— Oh, Doamne! a exclamat Evie şi s-a lăsat pe spate.

Annabelle şi Daisy continuau să o privească, curioase.

— Faţă de bărbatul ale cărui săruturi erau „acceptabile”? a întrebat-o Annabelle.

— Cine ar fi crezut că un bărbat rece şi calculat poate fi atât de diferit în dormitor? a

zâmbit Lillian, privind în ceaşca de ceai.

— Bănuiesc că nu se poate abţine, cu tine, a spus Annabelle.

Lillian şi-a ridicat privirea din ceaşcă.

— De ce spui asta? a întrebat-o Lillian, temându-se ca nu cumva Annabelle să-i

spună că era doar efectul parfumului.

— În clipa în care intri în încăpere Westcliff se însufleţeşte. Este evident că îl fascinezi. Nu poţi discuta nimic cu el pentru că este atent doar la ce le spui tu altora şi îţi urmăreşte

fiecare mişcare.

— Chiar aşa? îi făcea plăcere să audă toate astea. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu am vrut să mă amestec. Am crezut că-l preferi pe St. Vincent.

Lillian i-a făcut cu ochiul şi şi-a sprijinit fruntea în palmă. Le-a

povestit apoi scena jenantă dintre ea, Marcus şi St. Vincent.

— Nu pot să-l compătimesc pentru că ştiu că a frânt multe inimi, a spus Annabelle. A făcut multe femei să plângă şi trebuie să afle şi el ce înseamnă să fii respins.

— Simt totuşi că l-am indus în eroare, a spus Lillian, vinovată. S-a purtat atât de frumos! Nu mi-a reproşat nimic. Asta m-a făcut să-l plac şi mai mult.

— Ai g-grijă, a sfătuit-o Evie. Din câte am auzit despre el, nu pare să renunţe prea

uşor. Dacă vă mai întâlniţi ai grijă să nu rămâi singură cu el.

— Cât eşti de cinică, Evie! Bine, îţi promit. Dar nu ai motive de îngrijorare. Nu cred că St. Vincent este atât de nesăbuit încât să-şi facă un duşman atât de puternic ca Westcliff.

Dornică să schimbe subiectul, şi-a îndreptat atenţia spre Annabelle. Eu ţi-am spus noutăţile mele. Să te auzim pe ale tale.

Soarele i se juca în păr iar ochii îi străluceau. În acele clipe Annabelle nu părea să aibă mai mult

de doisprezece ani. S-a uitat în jur, asigurându-se că nu o auzea şi altcineva:

— Sunt aproape sigură că sunt însărcinată, a şoptit. Am toate simptomele: am greţuri, mi-e somn tot timpul.

Daisy i-a strâns

mâna pe deasupra mesei.

— Ce veste minunată, draga mea! Domnul Hunt ştie?

— Nu încă. Vreau să fiu absolut sigură atunci când îi spun. Va afla cât mai târziu posibil.

— De ce? a întrebat-o Lillian.

— Pentru că din clipa în care va afla va deveni exagerat de protector şi nu mă va mai lăsa să plec nicăieri.

Cunoscându-l pe Hunt, fetele au dat din cap, aprobator. Odată ce ar fi aflat că urma să aibă un copii ar fi păzit-o ca un uliu.

— Ce triumf! a axclamat Daisy, şoptit. Anul trecut erai încă nemăritată, anul acesta eşti pe cate să devii mamă. Ce întorsătură minunată au luat lucrurile în ceea ce te priveşte, draga mea.

— Urmează Lillian, a adăugat zâmbind

Annabelle.

Ea i-a primit cuvintele cu un amestec de plăcere şi îngrijorare.

— Ce este? a întrebat-o Daisy în şoaptă, în timp ce Evie şi Annabelle discutau entuziasmate despre copii. Pari îngrijorată. Bănuiesc că e normal

să ai dubii.

— Dacă ne căsătorim o să ne certăm ca chiorii.

Daisy i-a zâmbit:

— Nu cumva pui prea mare preţ pe diferenţele dintre voi? Eu sunt convinsă că voi doi semănaţi mai mult decât ai putea crede.

— În ce privinţe am putea semăna?

— Gândeşte-te, i-a spus sora ei mai mică. Sunt sigură că vei găsi destule.

Marcus le convocase în salonul privat al familiei pe mama şi pe

sora lui şi acum stătea în faţa lor, cu mâinile la spate. Se găsea într-o postură care nu-i era deloc familiară, cea în care îşi asculta inima în detrimentul vocii raţiunii. Nu era ceva caracteristic familiei Marsden, care era renumită pentru un lung

şir de antecedente practice, pline de răceală. Cu excepţia lui Aline şi a Liviei. Marcus urmase modelul tipic al familiei… până când Lillian Bowman năvălise în viaţa lui, cu subtilitatea unui uragan.

Legământul pe care i-l făcea acestei tinere

încăpăţânate îi aducea tui Marcus un sentiment de pace cum nu mai cunoscuse până atunci. În acele clipe se întreba, surâzând, cum îi va spune contesei că va avea în sfârşit o noră – care, întâmplător, era ultima pe care ar fi ales-o.

Livia se aşezase pe un scaun în timp ce contesa stătea, ca de obicei, în fotoliu.

— Acum, că mi-ai tulburat somnul de după-amiază, a spus cu răceală contesa, te rog să spui ce ai de spus. Ce veşti ne aduci? Ce este atât de important

încât a trebuit să fim chemate la o oră atât de nepotrivită? Ai mai primit, probabil, o scrisoare de la sora ta, în care îţi povesteşte despre nevrednicul ei de copil. Hai, spune!

Marcus şi-a încleştat fălcile. Deşi încercase să le dea vestea cât mai

blând cu putinţă, toate eforturile lui fuseseră zădărnicite de cuvintele mamei ia adresa nepotului ei.

Brusc a simţit o mare satisfacţie în faptul că absolut toţi nepoţii ei aveau să fie pe jumătate americani.

— Sunt sigur că te

vei bucura să afli că ţi-am urmat sfatul şi mi-am ales în sfârşit mireasa. Deşi nu am cerut-o încă oficial, am motive să cred că mă va accepta.

Contesa a clipit, surprinsă.

Livia îl privea zâmbitoare. Din ochii ei

Marcus a înţeles că îi ghicise identitatea.

— Ce drăguţ! a exclamat ea. Ai găsit în sfârşit femeia care să te suporte?

El i-a întors zâmbetul.

— Aşa se pare. Cred însă că va trebui să mă grăbesc, să nu se

gândească mai bine şi să fugă.

— Prostii, i-a retezat-o contesa. Orice femeie şi-ar dori să se mărite cu lordul Westcliff. Ai cel mai vechi titlu din Anglia. În ziua în care te vei căsători, soţia ta va primi un titlu nobiliar la fel de preţios ca şi cel al

capetelor încoronate. Spune-mi pe cine ai ales.

— Pe domnişoara Lillian Bowman.

Contesa a exclamat dezgustată:

— Încetează cu glumele nesărate, Westcliff. Spune-mi numele fetei.

Livia era încântată. S-a aplecat spre mama ei şi i-a şoptit destul de tare ca să fie auzită şi de Marcus:

— Cred că vorbeşte serios, mamă. Chiar e vorba de domnişoara Bowman.

— Nu se poate! Contesa era oripilată. Îţi

cer să renunţi la această nebunie, Westcliff, şi să-ţi vii în fire. Nu o voi accepta pe acea creatură pe post de noră a mea!

— O vei face, a spus Marcus, inflexibil.

— Ai fi putut să-ţi alegi orice fată de aici sau de pe continent…

fete cu creştere aleasă…

— Eu o vreau pe Lillian Bowman.

— Nu se va plia niciodată regulilor noastre.

— Înseamnă că regulile vor trebui schimbate.

Contesa a râs ironic.

— Ai înnebunit? Fata aceea este o corcitură! Vrei să ai copii cu o femeie care ne va nesocoti tradiţiile, îşi va bate joc de obiceiurile noastre şi de bunele maniere? La ce-ţi poate fi de folos o asemenea soţie? Dumnezeule, Westcliff! A făcut o

pauză, să-şi recapete suflul. S-a uitat de la Marcus la Livia şi a exclamat: cum de aţi devenit cu toţii obsedaţi de americani?

— E o întrebare interesantă, mamă, i-a răspuns Livia. Se pare că niciunul dintre copiii tăi nu vrea să se

căsătorească cu unul de-al lor. Ce să însemne asta, Marcus?

— Mă tem că răspunsul nu ne va flata pe niciunul dintre noi, i-a răspuns el ironic.

— Este responsabilitatea ta să te căsătoreşti cu o fată de familie bună, i-a

strigat contesa. Singura raţiune a existenţei tale este să ai urmaşi care să ne ducă numele mai departe şi să te ocupi de averea familiei. Iar până acum ai eşuat lamentabil.

— A eşuat? a întrerupt-o Livia. Marcus a sporit de patru ori

averea lăsată de tata, fără să mai spunem că viaţa servitorilor şi arendaşilor este acum mult mai bună. A susţinut moţiuni umanitare în parlament şi a creat mai bine de o sută de locuri de muncă la fabrica de locomotive şi mai presus de toate

este cel mai bun frate din câţi pot exista…

— Nu e nevoie să-mi iei apărarea, Livia, a murmurat Marcus.

— Dar aşa este! După câte ai făcut pentru fiecare de ce să nu te poţi căsători cu o fată care îţi place, frumoasă şi spirituală,

fără să fii nevoit să asculţi tiradele mamei legate de familie şi de urmaşi?

Contesa şi-a privit cu răutate fiica cea mică.

— Nu cred că eşti în măsură să discuţi tocmai tu despre familie, copilă, atâta vreme cât eşti rodul unei aventuri

de-o noapte cu un servitor din vecini. Bietul conte n-a avut de ales şi te-a acceptat, ca să nu fie catalogat drept încornorat, dar…

— Livia, a întrerupt-o Marcus, întinzând mâna spre sora lui care se făcuse albă ca varul. Nu era o surpriză pentru ea,

dar niciodată până atunci contesa nu o spusese cu voce tare. Livia s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de el. Marcus a luat-o protector pe după umeri şi i-a şoptit la ureche: cred că ar fi mai bine să pleci. Sunt anumite lucruri care trebuie

spuse o dată pentru totdeauna şi n-aş vrea să fii prinsă la mijloc.

— Bine, a spus Livia cu un tremur în glas. Dar vorbele ei nu mă mai supără, să ştii. De mult nu mă mai poate face să sufăr.

— Pe mine mă supără, însă. Du-te la

soţul tău, să te aline, în timp ce eu mă ocup de contesă.

Livia a ridicat ochii spre el şi i-a spus, mult mai calmă:

— Mă duc să-l caut. Deşi nu am nevoie de alinare.

— Ce fată bună! A sărutat-o pe frunte.

Luată prin surprindere de afecţiunea lui, Livia a chicotit uşor şi s-a îndepărtat de el.

— Ce tot şuşotiţi acolo? i-a întrebat contesa.

Marcus a ignorat-o şi şi-a condus sora până la uşă, închizând-o încet

în urma ei. Când s-a întors cu faţa la contesă avea un aer fioros.

— Circumstanţele naşterii Liviei nu se reflectă asupra caracterului ei. Ci asupra caracterului tău. Nu-mi pasă că te-ai distrat cu un servitor, nici că i-ai făcut un

copil… dar nu pot accepta să o condamni pe Livia pentru toate astea, întreaga ei viaţă a fost marcată de greşelile tale şi le-a plătit mult prea scump.

— Nu am de gând să-mi cer scuze pentru nevoile mele, a ripostat contesa. Tatăl tău nu-mi

arăta deloc afecţiune, aşa că a trebuit să găsesc plăcerea în alte părţi.

— Şi ai lăsat-o pe Livia să sufere din cauza asta. Am văzut cât de mult ai neglijat-o şi ai maltratat-o, copil fiind, şi nu am putut să fac nimic pentru ea. Dar

acum pot. Este pentru ultima oră că pomeneşti despre asta în prezenţa ei. S-a înţeles?

În ciuda glasului calm, furia mocnea în el. Contesa a simţit şi nu a protestat. S-a mulţumit să dea din cap.

A trebuit să treacă un minut ca emoţiile

amândurora să se domolească. Contesa a vorbit prima:

— Te-ai gândit vreodată, Westcliff, că tatăl tău ar fi dispreţuit-o pe fata asta şi tot ce reprezintă ea?

Marcus o privea cu ochi goi.

— Nu, nu m-am

gândit. Tatăl lui era demult absent din gândurile lui, aşa că Marcus nici nu încercase să-şi imagineze ce ar fi crezut el.

Crezând că începea să se răzgândească, contesa a insistat cu şi mai multă hotărâre:

— Ai vrut mereu să-i faci pe plac şi ai reuşit de multe ori, chiar dacă el nu ţi-a spus-o. Orice ai crede, să ştii că tatăl tău ţi-a vrut doar binele. A vrut ca tu să devii un bărbat puternic, demn de numele nostru. Un bărbat ca şi el. Şi în mare parte a reuşit.

Cuvintele ei erau menite să-l flateze pe Marcus. Au avut însă efectul opus, lovindu-i asemenea unui pumn în plex.

— Nu e adevărat, a spus el cu glas răguşit.

— Ştii prea bine ce fel de femeie şi-ar fi dorit el să fie mama nepoţilor

lui, a continuat contesa. Fata asta e nedemnă de tine, Westcliff, de numele şi sângele tău. Imaginează-ţi o întâlnire între ei doi… între ea şi tatăl tău. Ştii că ar fi dispreţuit-o.

Marcus şi-a imaginat-o pe Lillian ţinându-i piept tatălui

lui, care avea darul de a-i înspăimânta pe toţi din jur. Fără îndoială că Lillian i-ar fi răspuns cu obişnuita ei neobrăzare. Nu s-ar fi temut de el nici măcar o secundă.

Contesa a spus cu voce blândă, văzând că el continua să tacă:

— Înţeleg că te-a

fermecat. Cei inferiori nouă ne atrag, ne fac să ne dorim şi altceva. Şi nu mă surprinde că şi tu, asemenea oricărui alt bărbat, ai nevoie de varietate. Dacă o vrei n-ai decât s-o ai. Soluţia este una singură: după ce vă căsătoriţi, fiecare cu altcineva, puteţi să

aveţi o relaţie. Cei ca noi îşi găsesc mereu dragostea în afara căsniciei. E mai bine aşa, o să vezi.

În mintea lui Marcus răsunau ecouri amare ale unor voci care amuţiseră demult. Dispreţuia postura de martir şi nu se văzuse

niciodată într-o asemenea lumină, dar nu putea să nu-şi spună că toată viaţa lui dusese pe umeri o mulţime de responsabilităţi. Iar acum, când găsise în sfârşit femeia care să îi ofere căldura şi bucuria după care tânjise atâta vreme… ei bine, avea

dreptul să se aştepte la sprijin din partea familiei şi a prietenilor, indiferent de rezervele fiecăruia. Gândurile i-au rătăcit mult mai departe, la primii ani din viaţă, când tatăl lui îl trimisese departe de toţi cei pe care îi iubea. Ca să nu devină un om slab. Ca

să nu se bazeze pe nimeni altcineva, doar pe el însuşi. Izolarea era cea care îi caracterizase întreaga viaţă, până acum. Era de ajuns.

Iar sugestia mamei lui de a avea o relaţie cu Lillian, fiind amândoi căsătoriţi cu altcineva îl jignea pur şi simplu.

Meritau şi el şi ea o relaţie sinceră şi nu o imitaţie perversă a uneia.

— Ascultă-mă bine, a spus Marcus când s-a simţit suficient de stăpân pe sine ca să poată vorbi. Chiar înainte să purtăm această discuţie eram

hotărât ca Lillian să devină soţia mea. Nu credeam că e posibil ca hotărârea mea să sporească, dar cuvintele tale au avut acest efect. Sunt absolut sigur că Lillian Bowman este singura femeie de pe pământ pe care aş putea să o iau de soţie.

Copiii ei vor fi urmaşii mei – sau nu voi avea deloc. De-acum încolo singura mea preocupare va fi binele ei. Orice gest sau cuvânt care îi va ameninţa fericirea va avea consecinţe inimaginabile. Nu-i vei da motive să creadă că nu eşti încântată de

căsătoria noastră. La prima răutate te urc în trăsură şi te trimit departe de acest domeniu. Şi de Anglia. Pentru totdeauna.

— Nu cred că vorbeşti serios. Acum eşti nervos. Mai târziu, după ce te calmezi…

— Nu sunt deloc

furios.

— Ai înnebunit!

— Nu, doamnă. Pentru prima oară în viaţă am şansa la fericire – şi nu o voi rata.

— Eşti nebun, a şoptit contesa, tremurând de furie.

— Căsătoria cu ea va fi cel mai puţin

nebunesc lucru din viaţa mea, i-a răspuns el şi a făcut o plecăciune scurtă în semn de rămas-bun.

CAPITOLUL 21

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Annabelle s-a ridicat de la masă, murmurând câteva scuze.

— Mă simt rău. Mă voi retrage puţin în

camera mea. Din fericire soţul meu a ieşit să călărească, aşa că nu va şti că am urcat să trag un pui de somn.

— Te c-conduc, i-a spus Evie, îngrijorată.

— Evie, draga mea, nu e nevoie…

— Va fi s-scuza perfectă ca să scap de

mătuşa Florence care mă caută, p-probabil.

— În cazul acesta, mulţumesc. Luptându-se cu un nou val de greţuri, Annabelle a luat-o pe Evie de braţ şi s-au îndepărtat.

Lillian şi Daisy le-au urmărit cu privirea.

— Crezi că va reuşi

să-i ascundă adevărul lui Hunt pentru multă vreme? i-a şoptit Daisy.

— În condiţiile astea, nu. Cred că bănuieşte oricum ceva, pentru că Annabelle se îmbolnăveşte foarte rar.

— Poate. Am înţeles că bărbaţii nu prea observă lucrurile astea.

Când să iasă din încăpere s-au întâlnit cu lady Olivia, care părea preocupată de ceva. Era încruntată, ceea ce lui Lillian i s-a părut ciudat, pentru că ea era de obicei numai zâmbet.

Olivia a ridicat privirea şi le-a văzut pe cele două surori.

S-a luminat la faţă şi le-a zâmbit larg.

— Bună dimineaţa.

Deşi era cu numai doi-trei ani mai mare decât Lillian, Olivia părea mult mai înţeleaptă iar în ochi i se citea o mare tristeţe care venea de undeva, din trecut. Asta o făcuse şi

pe Lillian să nu se simtă în largul ei atunci când se întâlneau.

— Mă îndreptam spre oranjerie, a spus lady Olivia.

— Nu vrem să te reţinem, i-a răspuns Lillian, fascinată de lipsa asemănării dintre ea şi Westcliff. Numai

zâmbetul şi o anume privire păreau să-i unească.

— Vino cu mine, te rog, i-a spus Lady Olivia. A luat-o de mână. Am avut o discuţie interesantă cu Westcliff. Aş vrea să stau de vorbă şi cu tine.

Dumnezeule! îi

spusese deci şi surorii lui. Probabil şi mamei. Lillian i-a aruncat o privire încărcată de panică surorii ei, care nu i-a fost de prea mare ajutor.

— Mă duc în bibliotecă, să-mi caut un roman, le-a spus ea veselă. Cel pe care îl

citesc e o dezamăgire. Nu am de gând să-l termin.

— Du-te la ultimul rând din dreapta, sus, i-a spus lady Olivia. Dă deoparte primul rând de cărţi. Am ascuns în spate romanele mele preferate, poveşti deocheate care nu ar

trebui citite de fete inocente. Le-ar putea corupe.

Ochii lui Daisy au strălucit:

— Oh, îţi mulţumesc! A pornit-o ca din puşcă, fără să arunce vreo privire înapoi.

— Vino, i-a zis Lady

Olivia. Sunt convinsă că vrei să-mi pui o mulţime de întrebări, acum că vom fi surori. Sunt o sursă nepreţuită de informaţii iar acum sunt într-o dispoziţie foarte… vorbăreaţă.

Amuzată, Lillian a urmat-o în oranjerie. Înăuntru era cald, din

cauza soarelui care bătea în geamurile mari şi a gurilor de încălzire din podea.

— Nu e foarte sigur că vom fi surori, a spus Lillian aşezându-se lângă ea, pe o bancă din ratan. Dacă Westcliff a lăsat să se înţeleagă că am fi convenit

asupra…

— Nu a mers atât de departe. Numai că ne-a spus că are intenţii serioase în ceea ce te priveşte. Ochii ei verzi o priveau întrebători. Ştiu că ar trebui să dau dovadă de tact, dar nu reuşesc. Trebuie să te întreb: ai de gând să-l

accepţi?

Deşi nu mai rămăsese niciodată fără cuvinte în faţa cuiva, Lillian s-a trezit că se bâlbâia mai rău decât Evie:

— Eu… eu…

— Iartă-mă, s-a scuzat Olivia. Sunt recunoscută pentru felul

meu abrupt de a fi. Sper că nu te-am jignit.

— Nu.

— Asta e bine. Nu m-am înţeles niciodată cu oamenii care pot fi jigniţi cu uşurinţă.

— Nici eu, i-a mărturisit Lillian, relaxându-se. Asta e situaţia. Probabil că nu

ştii prea multe detalii, asta în cazul în care fratele tău nu…

— Nu mi-a spus nimic, a liniştit-o Olivia. Ca de obicei, a fost zgârcit cu detaliile. Este enervant de secretos şi îi place la nebunie să chinuiască persoanele curioase, aşa ca mine.

Continuă, te rog.

— Adevărul este că am de gând să-l accept, a recunoscut Lillian cu sinceritate. Am însă unele rezerve.

— E normai să le ai, i-a răspuns imediat Olivia. Marcus reuşeşte să te copleşească. Le face pe toate foarte bine

şi are grijă ca lumea să afle asta. Nu poţi nici să te speli pe dinţi dacă nu-l întrebi cu ce e mai bine să începi: cu molarii sau cu incisivii?

— Aşa este.

— E absolut îngrozitor, a continuat Olivia. Vede lucrurile doar în alb sau negru,

rău sau bine. E încăpăţânat şi arogant şi nu recunoaşte niciodată că ar fi greşit.

Olivia ar fi continuat să-i înşire defectele lui Marcus dacă Lillian nu ar fi sărit în apărarea lui:

— Poate că este adevărat, dar trebuie să recunoşti că este extrem

de onest. Se ţine întotdeauna de cuvânt. Şi chiar şi atunci când se încăpăţânează le vrea doar binele celorlalţi.

— Bănuiesc… A spus Olivia neîncrezătoare. Lillian s-a simţit încurajată să continue:

— Mai mult decât atât, femeia care se va mărita cu Westcliff nu se va teme niciodată că ar putea fi înşelată. Îi va fi credincios soţiei sale, va avea mereu grijă de ea şi o va face să se simtă în siguranţă. Şi nu-şi va pierde niciodată cumpătul în caz că

intervine o urgenţă.

— Dar e rigid… a insistat Olivia.

— Nu e chiar aşa.

— Şi distant. Olivia a clătinat din cap, cu regret.

— Oh, nu. În niciun caz. Este cel mai… s-a întrerupt brusc şi a roşit, văzând expresia

mulţumită a Oliviei. Căzuse în capcană.

— Cuvintele tale sunt cele ale unei femei îndrăgostite, a murmurat Olivia. Sper din tot sufletul să fie aşa. Pentru că Marcus te-a căutat mult şi mi s-ar frânge inima să văd că dragostea lui nu este

împărtăşită.

— Dar nu mă iubeşte. Nu mi-a spus-o niciodată.

— Nu mă surprinde deloc. Fratele meu nu-şi exprimă sentimentele cu ajutorul cuvintelor, ci prin fapte. Trebuie să ai răbdare cu el.

— Asta descopăr şi

eu, acum, i-a răspuns Lillian cu tristeţe, făcând-o pe Olivia să izbucnească în râs.

— Eu nu l-am cunoscut la fel de bine ca sora noastră Aline. Sunt mai apropiaţi ca vârstă iar ea i-a fost confidentă până să plece în America. Aline

mi-a explicat multe despre Marcus în clipele în care îmi venea să-l omor. Lillian rămăsese nemişcată şi asculta cu atenţie vocea molcomă şi plăcută. Îşi dădea seama abia atunci cât de mult îşi dorea să-l poată înţelege pe Marcus. Nu pricepuse,

până în acea clipă de ce îndrăgostiţii erau atât de preocupaţi să strângă suveniruri: scrisori, şuviţe de păr, o mănuşă uitată, un inel. Înţelegea acum ce însemna să te obsedeze cineva. Voia să ştie până şi cele mai mici detalii despre Westcliff, cel pe care îl

cunoştea de fapt atât de puţin.

Lady Olivia şi-a pus braţul pe spătarul băncii şi a privit cu atenţie arcada încărcată cu flori din spatele lor.

— Există anumite lucruri din trecutul lui pe care Marcus nu le va povesti niciodată. Nu

doreşte să fie compătimit şi i se pare nedemn de un bărbat să se plângă. Dacă aude că ţi-am spus mă omoară.

— Mă pricep să păstrez secrete, a asigurat-o Lillian.

Lady Olivia i-a zâmbit:

— Înseamnă că te potriveşti cu noi, cei din familia Marsden. Suntem cu toţii nişte secretoşi şi nu ne place să trăim în trecut. Marcus, Aline şi cu mine am suferit din cauza părinţilor noştri. Niciunul, nici celălalt nu ar fi trebuit să aibă copii,

după părerea mea. Pe mama n-a interesat-o nimic în afara persoanei ei, iar tata nu a dat nici doi bani pe fiicele lui.

— Îmi pare rău, i-a spus Lillian, sinceră.

— Indiferenţa lui a fost o binecuvântare. Am ştiut dintotdeauna asta. Mai rău a fost

pentru Marcus, care a fost victima ideilor nebuneşti ale tatălui nostru despre cum trebuie educat moştenitorul titlului. Nu accepta altceva decât perfecţiune din partea lui. I-a impus lui Marcus standarde ridicol de înalte, în toate privinţele,

iar pedepsele erau îngrozitoare atunci când nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. Marcus a învăţat să îndure fără să încerce măcar să se revolte, fără o lacrimă. Altfel, pedeapsa se dubla. Iar tata se dovedea nemilos atunci când îţi descoperea o

slăbiciune. Am întrebat-o odată pe Aline de ce lui Marcus nu-i plăceau câinii… Mi-a spus că, atunci când era mic, el se temea de cei doi câini-lup ai tatei. Câinii îi simţiseră frica şi erau agresivi cu el, lătrau şi mârâiau ori de câte ori îl vedeau. Când tata şi-a

dat seama cât de tare se temea Marcus de ei l-a încuiat singur într-o cameră, cu ei, obligându-l să-şi înfrunte cea mai mare temere. Nici nu-mi pot imagina ce a simţit copilul de cinci ani când s-a trezit închis ore întregi în aceeaşi

încăpere cu cele două fiare. A zâmbit amar: tata ştia să te arunce la câini, şi la propriu, şi la figurat. A ales să-şi chinuiască fiul exact atunci când ar fi trebuit să-l protejeze.

Lillian o privea fix, fără să clipească. A încercat să vorbească,

să o întrebe ceva, dar nu a reuşit să scoată niciun sunet. Nu şi-l putea imagina pe Marcus cel sigur pe el şi încrezător în postura unui copil înfricoşat. Dar mare parte din rezerva de acum se datora lecţiilor dureroase primite la o vârstă

fragedă. Nimeni nu-l ajutase. Nimeni nu-i alungase temerile.

— Tata voia ca moştenitorul lui să fie independent, cu inima împietrită, a continuat lady Olivia. Pentru ca nimeni să nu poată profita de el. Ori de câte ori Marcus se ataşa de

cineva, de bonă, de exemplu, aceasta era concediată pe loc. Fratele meu a înţeles curând că manifestările de afecţiune faţă de o persoană aveau drept consecinţă alungarea ei. Aşa că a rămas distant cu toţi cei pe care îi iubea şi pe care nu voia

să-i piardă, inclusiv Aline şi cu mine. Din câte am înţeles, lucrurile s-au mai îndreptat când Marcus a plecat la şcoală iar prietenii i-au înlocuit provizoriu familia.

De aceea Marcus îi rămăsese loial lui St. Vincent, şi-a spus

Lillian.

— Mama voastră nu v-a sărit niciodată în ajutor?

— Nu, era prea preocupată de aventurile ei sentimentale.

Au tăcut un timp. Olivia a aşteptat răbdătoare ca Lillian să

vorbească, înţelegând că ea încerca să asimileze ceea ce aflase.

— Ce uşurare trebuie să fi simţit când bătrânul a murit, a şoptit ea.

— Da. Ce poate fi mai trist decât să ştii că lumea devine un loc mai

bun datorită absenţei tale.

— Nu a reuşit însă să-l transforme pe fratele tău într-un om rece, fără inimă.

— Aşa este, a murmurat lady Olivia. Mă bucur că tu vezi asta, draga mea.

Discuţia lor nu îi

potolise curiozitatea în ceea ce-l privea pe Marcus ci îi trezise noi şi noi întrebări. Nu o cunoştea prea bine pe lady Olivia şi nu ştia cât de departe putea merge. A riscat, însă:

— Ştii cumva dacă Westcliff s-a mai gândit până acum la modul

serios să se însoare cu cineva? Am aflat că a existat o femeie…

— Ah… n-a însemnat nimic. Marcus s-ar fi plictisit rapid de ea dacă nu i-o fura St. Vincent. Dacă Marcus ar fi vrut să lupte pentru ea, ar fi fost a lui. Ceea ce n-a înţeles el

niciodată – dar noi ne-am dat seama – a fost că ea a încercat să-l facă gelos şi să-i determine să o ceară în căsătorie. Planul ei a eşuat pentru că Marcus nu era cu adevărat îndrăgostit de ea. E cam răsfăţat, în privinţa asta… Nu a dus

niciodată lipsă de atenţie din partea femeilor. I s-au aruncat efectiv în braţe încă de când era foarte tânăr. Sunt sigură că i-a făcut plăcere să întâlnească o femeie care îndrăzneşte să nu fie de aceeaşi părere cu el.

— Nu sunt sigură că

ar folosi cuvântul „plăcere”, i-a răspuns Lillian. Cu toate astea, însă, când nu-mi convine ceva nu ezit să-i spun.

— Asta e bine. De aşa ceva are nevoie fratele meu. Există prea puţine femei – chiar şi bărbaţi – care să-l

contrazică. E un bărbat puternic şi are nevoie de o soţie la fel de puternică alături.

Lillian a vorbit precaută:

— Dacă mă mărit cu Westcliff… prietenii şi rudele voastre vor avea de obiectat. În mod special contesa.

— Prietenii n-ar îndrăzni, i-a răspuns imediat Olivia. În ceea ce o priveşte pe mama… a ezitat, după care i-a spus franc: a spus deja răspicat că nu te vrea. Mă îndoiesc că te va accepta vreodată. Ceea ce te plasează într-o companie destul

de numeroasă, pentru că a nu place aproape pe nimeni. Faptul că se opune căsătoriei voastre te îngrijorează?

— Mă încurajează şi mai mult.

— Chiar te plac, să ştii, a râs Olivia. Trebuie neapărat să te măriţi cu Marcus, pentru că mi-ar

place nespus să-mi fii cumnată. A privit-o pe Lillian, zâmbindu-i larg. Mai am un motiv egoist pentru care sper să-l accepţi. Deşi eu şi soţul meu nu ne-am făcut planuri să ne mutăm curând la New York, ştiu că va veni şi ziua aceea. M-aş simţi mai uşurată

ştiind că Marcus s-a căsătorit, că are cineva grijă de el, atunci când surorile lui sunt departe. S-a ridicat de pe bancă şi şi-a netezit fusta, ţi-am spus toate astea pentru că am vrut să înţelegi de ce îi este atât de greu lui Marcus să se abandoneze iubirii.

Greu dar nu imposibil. Sora mea şi cu mine am reuşit în sfârşit să ne eliberăm de trecut, cu ajutorul soţilor noştri. Lanţurile tui Marcus sunt însă cele mai grele. Ştiu că nu e uşor să-l iubeşti. Dar dacă i-ai ieşi în întâmpinare, la mijlocul drumului… sau

chiar cu un pas-doi mai departe… cred că nu vei avea niciodată motive să regreţi.

Conacul zumzăia de forfota servitorilor care le făceau bagajele stăpânilor lor. Majoritatea lor urmau să

plece a doua zi, unii îşi luau deja rămas-bun. Nimeni nu voia însă să rateze balul mare, de adio.

Lillian s-a trezit acaparată de mama ei, care le supraveghea – mai bine zis le teroriza – pe cele două cameriste care se străduiau să

împacheteze sute de mărunţişuri în valizele mari din piele aduse la etaj de lacheu. După cele întâmplate în ultimele zile, Lillian se aşteptase ca mama ei să-i planifice fiecare gest şi cuvânt, ca să fie sigură că va fi cerută în căsătorie. Mercedes a

fost însă surprinzător de tăcută şi de binevoitoare, alegându-şi cu grijă cuvintele atunci când i se adresa lui Lillian. Mai mult decât atât, nu a pomenit deloc numele lui Westcliff.

— Ce-i cu ea? a întrebat-o Lillian pe

Daisy, uimită de docilitatea mamei. Era plăcut să nu se certe mereu cu ea, dar se aşteptase ca mama să pornească asaltul asupra ei.

Daisy a ridicat din umeri:

— De vreme ce ai făcut exact opusul a

ceea ce te-a învăţat şi totuşi l-ai făcut pe Westcliff să te curteze, poate că mama s-a decis să lase totul în mâinile tale. Cred că de-acum încolo se va preface că nu vede şi nu aude, atâta timp cât vei reuşi să menţii treaz interesul lui Westcliff.

— Înseamnă că… dacă mă furişez în camera tui mai târziu nu va obiecta deloc?

Daisy a râs:

— O cred în stare să te ajute, dacă i-ai cere-o, A privit-o bănuitoare pe Lillian: şi ce ai de gând să faci, mă rog, în camera lui?

Lillian a simţit cum roşea:

— Să negociez.

— Aşa se numeşte acum?

Lillian şi-a muşcat buzele, să nu zâmbească, şi a făcut ochii mici:

— Nu fii obraznică, altfel nu-ţi mai

povestesc nimic după aceea.

— Nici nu am nevoie, i-a spus Daisy. Am citit romanele pe care mi le-a recomandat lady Olivia… îndrăznesc să spun că ştiu mai multe decât tine şi Annabelle la un loc.

Lillian a izbucnit în

râs:

— Nu sunt convinsă că romanele tale descriu cu exactitate bărbaţii şi… restul.

— Cum adică?

— Păi în realitate nu prea e vorba de leşinuri şi de discursuri cu înfloriturі.

Daisy o privea cu o

dezamăgire sinceră:

— Nici măcar un leşin scurt, pe-acolo?

— Nu cred că ţi-ai dori să leşini. Nu ai vrea să ratezi nimic.

— Ba da. Aş vrea să fiu pe deplin conştientă la început pentru ca apoi să leşin, să nu mai ştiu nimic.

— De ce? a întrebat-o Lillian amuzată.

— Pentru că am înţeles că e al naibii de neplăcut. Şi revoltător.

— Ba nu.

— Nu, ce? Neplăcut sau revoltător?

— Niciuna nici alta. Zău, Daisy, ţi-aş spune dacă ar fi aşa. Dar e de-

a dreptul frumos. Sincer.

Sora ei mai mică a privit-o cu scepticism:

— Dacă zici tu…

Lillian a zâmbind gândindu-se la seara care urma, la faptul că avea să fie singură cu Marcus. Discuţia pe care o avusese cu lady

Olivia în oranjerie o făcuse să înţeleagă că Marcus lăsase garda jos în ceea ce o privea, lucru cu adevărat remarcabil.

Poate că relaţia lor nu avea să fie foarte agitată. E nevoie de doi oameni pentru o ceartă. Ea trebuia să decidă

când era vorba de ceva pentru care merita să lupte şi când trebuia să cedeze. Iar Marcus dăduse deja semne că voia să se adapteze.

Dacă ar fi fost mai iscusită, aşa ca Annabelle, poate că ar fi avut şi mai multe şanse. Fusese însă mereu

directă şi nu recurgea niciodată la tertipuri feminine. Ei bine, şi-a zis ea, am ajuns până aici fără şiretlicuri, voi continua tot aşa.

Şi-a sortat obiectele din dulapul din colţ, păstrându-le pe cele care trebuiau să rămână despachetate până la

plecare. Peria cu mâner din argint, acele de păr, o pereche de mănuşi noi… şi sticluţa de parfum pe care i-o dăduse domnul Nettle.

— Oh, Doamne, a şoptit Lillian, privind-o fix. Daisy… sunt obligată să-i spun lui Westcliff că am folosit o

poţiune a dragostei ca să-l atrag?

Sora ei a părut oripilată:

— Eu zic să n-o faci. Ce motiv ai avea?

— Onestitatea? a sugerat Lillian.

— Onestitatea este mereu supraestimată. Aşa cum spunea cineva,

secretul este esenţial în problemele inimii.

— Era vorba de ducele de Richelieu, i-a spus Lillian care citise aceleaşi cărţi ca şi ea, în timpul orelor de şcoală. Iar citatul corect este „secretul este esenţial în problemele de stat”.

— Era francez, doar

ştii, a spus Daisy. Trebuie să se fi referit şi ia inimă.

Lillian a râs şi a privit-o cu afecţiune:

— Poate că e aşa. Dar nu vreau să am secrete faţă de Westcliff.

— Foarte bine. Ţine minte însă cuvintele mele: o poveste

adevărată de dragoste îşi are micile ei secrete.

CAPITOLUL 22

La o oră suficient de târzie, când unii oaspeţi se retrăseseră iar alţii mai jucau cărţi sau biliard, Lillian s-a furişat afară din cameră ca să se ducă la Marcus. A

mers în vârful picioarelor, străbătând coridorul, şi s-a oprit atunci când a văzut un bărbat sprijinit de un perete. Acesta a făcut un pas înainte iar ea l-a recunoscut: era valetul lui Marcus.

— Domnul mi-a spus să vă conduc,

domnişoară.

— Ştiu drumul. Şi el ştie că-l ştiu. Deci ce naiba cauţi aici?

— Domnul nu a vrut să rătăciţi prin casă neînsoţită.

— Normal. Dacă mă acostează cineva? Sau mă seduce?

Nu i-a luat în seamă

sarcasmul.. Ştia prea bine de ce se ducea ea în camera lui Westcliff, dar a tăcut şi a luat-o înainte, deschizându-i drumul.

Fascinată de discreţia lui, Lillian l-a întrebat:

— Ţi se cere des să însoţeşti domnişoare

până la camera lui?

— Nu, domnişoară.

— Dacă altul ar fi adevărul, mi-ai spune?

— Nu, domnişoară, i-a spus el pe acelaşi ton.

— Westcliff e un stăpân bun?

— Este un stăpân excelent, domnişoară.

— Cred că mi-ai fi răspuns la fel şi dacă ar fi fost un căpcăun.

— Nu, domnişoară. În cazul acela v-aş fi spus că este un stăpân acceptabil. Exact asta am vrut să spun: că este un stăpân excelent.

— Hmm. Încurajată de cuvintele servitorului,

Lillian a continuat: vă vorbeşte? Vă mulţumeşte pentru ceea ce faceţi, de exemplu?

— Nu mai mult decât se cuvine, domnişoară.

— Adică niciodată?

— Nu o face în mod obişnuit.

După acest schimb

de replici, servitorul nu a mai părut dispus să vorbească, aşa că Lillian l-a urmat în linişte. Ajuns în prag, el a zgâriat uşa cu vârful degetelor şi a aşteptat să i se răspundă.

— De ce faci asta? De ce nu baţi?

— Contesa nu

doreşte să batem la uşă. Îi face rău la nervi.

— Şi Westcliff?

— Nu cred că îi pasă prea mult, domnişoară.

Uşa s-a deschis iar Lillian s-a bucurat să-l vadă pe Marcus. Expresia îi era impasibilă dar ochii îi străluceau, calzi.

— Asta e tot, i-a spus valetului.

— Am înţeles, domnule. Valetul a dispărut, plin de tact.

Marcus a închis uşa şi a privit-o pe Lillian, cu faţa luminată de un zâmbet. Era atât de frumos! Trăsăturile lui austere erau mângâiate

de lumina lămpii şi a şemineului. Lillian s-a înfiorat. El renunţase la haină iar cămaşa albă îi era deschisă la gât, lăsând să i se vadă pielea arămie. Îl sărutase acolo, pe gât.. Se jucase cu limba pe…

S-a adunat şi şi-a ferit privirea de la el. I-a

simţit imediat degetele pe obrajii fierbinţi, îndreptându-i chipul spre el.

— Te-am dorit, azi, i-a spus încet.

Inima a început să-i bată cu putere. I-a zâmbit:

— Nu mi-ai aruncat nici măcar o privire în

timpul mesei.

— Mi-a fost teamă.

— De ce?

— Ştiam că dacă o fac te voi devora în loc de cină.

Lillian şi-a plecat pleoapele când el a tras-o mai aproape, lăsându-şi mâna să alunece pe spatele ei.

Îşi simţea talia şi sânii chinuiţi în corset şi de-abia aştepta să scape de el. A inspirat adânc aromele din aer.

— Ce este? a şoptit ea. Scorţişoară şi, vin… S-a întors, s-a uitat în jur, a trecut pe lângă patul cu baldachin şi s-a apropiat de măsuţa

aşezată lângă geam. Acolo era un platou de argint, acoperit, din care ieşeau aburi. S-a întors spre Marcus şi l-a privit întrebător.

— Haide, uită-te, i-a spus el.

Lillian s-a apropiat, curioasă. A ridicat capacul al cărui mâner

era înfăşurat într-un şervet alb, lăsând ca aromele să inunde camera. S-a uitat uimită la platou, apoi a izbucnit în râs. Pe platou erau cinci pere perfecte, strălucitoare, marinate în vin şi înconjurate de un sos limpede de culoarea ambrei, din

miere şi scorţişoară.

— Nu am reuşit să găsesc o altă pară în sticlă, i-a auzit vocea lui Marcus, venind din spatele ei, aşa că am ales cea mai bună alternativă.

Lillian a luat lingura, a tăiat o bucată din para moale şi a înghiţit-o.

Fructul călduţ i se dizolva parcă în gură iar sosul dulce-acrişor o înţepa uşor pe gât.

— Mmm… A închis ochii, savurând.

Marcus a întors-o cu faţa spre el. Privirea i-a fost atrasă de colţul gurii ei, unde îi rămăsese un strop de sos de miere. A

sărutat-o şi i-a îndepărtat cu limba picătura lipicioasă, făcând ca trupul ei să fie inundat de un val de plăcere.

— Delicios, a şoptit el sărutând-o şi mai adânc. Ea împărţea cu el gustul de vin şi scorţişoară, explorându-

l timid cu limba. Răspunsul lui a fost într-atât de încurajator că l-a cuprins cu braţele pe după gât şi s-a lipit mai tare de el. Respira sacadat în strânsoarea corsetului, aşa că s-a tras puţin, cu un geamăt.

— Nu mai pot să

respir.

Fără să scoată vreun cuvânt, Marcus a întors-o şi i-a desfăcut rochia. A ajuns la corset, i-a desfăcut şireturile şi le-a lărgit cu gesturi de expert. Lillian a răsuflat uşurată.

— De ce le-ai strâns atât de mult? a întrebat-

o el.

— Altfel nu-mi puteam încheia rochia. Şi pentru că englezii preferă femeile cu talie îngustă, după câte mi-a spus mie mama.

Marcus a pufnit şi a întors-o la loc, cu faţa spre el.

— Englezii preferă

ca femeile să aibă talia ceva mai groasă, în loc să le vadă leşinând din lipsă de oxigen. Suntem destul de practici în privinţa aste. Văzând că una din mâneci îi alunecase, descoperindu-i umărul alb, s-a aplecat să-l sărute. Atingerea lui

catifelată a făcut-o să tremure. Inima îi bătea cu putere, să-i spargă pieptul, în timp ce el o săruta pe gât.

— Lillian, a spus el răguşit. E prea curând. Ţi-am promis… A făcut o pauză şi i-a furat un sărut, pe lobul urechii. Am promis… că vom

negocia condiţiile.

— Condiţiile? l-a întrebat ea prinzându-i chipul între mâini şi acoperindu-i gura cu buzele ei.

— Da, eu… Marcus s-a întrerupt, continuând să o sărute pe buze, pe obraji, trecând de bărbie,

coborând pe gât. Mirosul pielii lui îi asalta simţurile. Voia să se lipească strâns de el, să nu-i despartă nici măcar un centimetru. I se părea că nu-l putea săruta suficient de intim, de prelung.

Marcus a forţat-o să se lase pe spate,

ignorându-i protestele. Şi el respira la fel de sacadat şi părea să-i fie greu să-şi pună gândurile în ordine.

— Micuţo… O mângâia cu blândeţe pe spate şi pe umeri, alinând-o. Încet, încet… Nu te grăbi. Vei avea parte de tot ce-ţi doreşti.

Lillian a dat din cap. Până atunci nu conştientizase diferenţa mare dintre experienţele lor. El părea capabil să se înfrâneze în timp ce ea era copleşită. Buzele lui i-au atins fruntea fierbinte.

— E mai bine pentru tine… pentru

amândoi… dacă durează mai mult, i-a şoptit el. Nu vreau să ne grăbim de data asta.

Palma lui a alunecat spre spatele desfăcut al rochiei, pe sub corset. A oftat atunci când i-a atins pielea catifelată.

— Nu încă, a continuat şoptit, l-a

susţinut ceafa cu o mână puternică şi a început să o sărute pe buze, pe bărbie, pe gât. Eşti atât de dulce!

Deşi copleşită de dorinţă, ea a zâmbit:

— Chiar sunt?

Marcus i-a acoperit gura cu un alt sărut lacom.

— Foarte dulce.

Picioarele îi deveniseră nesigure, aşa că s-a sprijinit de unul dintre stâlpii baldachinului, murmurând:

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— De ce nu mă surprinde? S-a sprijinit

cu o mână de stâlp, relaxat. Mărturisirea asta îmi va face plăcere sau nu?

— Nu ştiu. A căutat în buzunarul ascuns al rochiei sticluţa de parfum. Uite.

— Ce e asta? Marcus a luat-o şi a desfăcut-o, inhalând

aroma. E parfum, a dat tot el răspunsul, privind-o întrebător.

— Nu e un parfum oarecare, i-a spus Lillian. Este motivul pentru care te-ai simţit atras de mine, la început.

El a inspirat încă o dată:

— Oh?

— L-am cumpărat din Londra. E un afrodiziac.

— De unde-ai învăţat cuvântul acesta? a întrebat-o Marcus, amuzat.

— De la Annabelle. Şi să ştii că este adevărat. Chiar aşa

este. Are un ingredient special care atrage peţitorii.

— Ce ingredient special?

— Cel care mi l-a vândut n-a vrut să-mi spună. Dar a avut efect. Nu râde, chiar a avut! L-am observat în ziua în care am jucat baseball,

când m-ai sărutat la adăpostul gardului. Nu-ţi aminteşti?

Marcus nu putea fi convins că fusese sedus de un parfum. A mai inspirat o dată şi a murmurat:

— Îmi amintesc mirosul acesta. Dar m-au atras mult mai multe

la tine, încă înainte de acea zi.

— Mincinosule, l-a acuzat ea. Mă urai.

El a clătinat din cap.

— Nu te-am urât niciodată. Mă enervai, erai o pacoste, mă chinuiai… doar atât.

— Parfumul a avut efect, a insistat ea. Nu

numai asupra ta. L-a folosit şi Annabelle şi mi-a jurat că soţul ei nu a lăsat-o să închidă ochii toată noaptea.

— Iubita mea, i-a spus Marcus. Hunt se poartă ca un bivol în rut încă din prima zi. Nu e ceva neobişnuit la el.

— Nu şi la tine! Nu

te-am interesat deloc până în ziua în care mi-am dat cu parfumul iar tu l-ai inspirat…

— Vrei să spui că aş fi reacţionat la fel faţă de orice femeie care s-ar fi dat cu el?

Lillian a deschis gura să-i răspundă, dar şi-a amintit că el nu se

arătase deloc interesat de prietenele ei, care-l încercaseră şi ele.

— Nu, a recunoscut ea. Doar la mine a avut efect.

El i-a zâmbit eu tandreţe.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe, Lillian.

Şi n-are nicio legătură cu afurisitul de parfum. Totuşi… A inhalat o ultimă dată, după care i-a pus dopul. Ştiu care este ingredientul secret.

Lillian l-a privit cu ochi mari.

— Nu te cred!

— Ştiu, a spus el satisfăcut.

— Aşa le ştii tu pe toate! a exclamat Lillian. Poate crezi că l-ai ghicit, dar te asigur că dacă eu nu l-am identificat, în niciun caz tu…

— Ştiu cu siguranţă ce este, a repetat el.

— Atunci spune-mi.

— Te las să descoperi singură.

— Spune-mi! S-a aruncat asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. Marea majoritate a bărbaţilor s-ar fi dezechilibrat, dar el a rămas nemişcat, râzând. Dacă nu-mi spui în clipa aceasta…

— Mă torturezi? Scuze, dar n-o să-ţi

meargă. A ridicat-o cu o uşurinţă surprinzătoare şi a aruncat-o pe pat, ca pe un sac de cartofi. Înainte ca ea să poată reacţiona s-a aşezat deasupra ei, râzând, în timp ce ea se lupta cu el cu toată puterea.

— Te învinge eu! Şi s-a încolăcit un picior în

jurul lui şi l-a lovit în umărul stâng. În anii din copilărie în care se bătuse adesea cu fraţii ei învăţase câteva şmecherii. Marcus îi contra însă cu uşurinţă fiecare mişcare, folosindu-se de muşchii lui de oţel. Era foarte agil şi surprinzător de

greu,

— Nu eşti nici pe departe o provocare! a necăjit-o el, lăsând-o să se rostogolească deasupra lui. Nu-mi spune că nu poţi mai mult de-atât!

— Ticălos înfumurat! a murmurat Lillian, reînnoindu-şi eforturile.

Te puteam învinge… dacă nu mă împiedica rochia…

— Dorinţa îţi va fi îndeplinită curând, i-a răspuns el zâmbind. A ţintuit-o de saltea, având grijă să nu o rănească. Ajunge. N-are rost să te oboseşti. E meci egal.

— Nu încă, a ripostat

ea, hotărâtă să-l învingă.

— Eşti o sălbatică mică, i-a răspuns el amuzat. E timpul să te declari învinsă.,

— Niciodată! îi tremurau deja mâinile.

— Linişteşte-te, i-a şoptit el mângâietor iar ea a făcut ochii mari

simţindu-l cum îşi croia drum între coapsele ei. Uşor… A tras de partea din faţă a rochiei, ţinându-i mâinile prizoniere. Uşor…

Lillian a rămas nemişcată, privindu-l. Patul era aproape învăluit în întuneric. El i-a scos complet rochia şi

i-a desfăcut corsetul. Respira în sfârşit, respira, prea repede, prea zgomotos, iar mângâierile palmei lui o agitau şi mai tare.

Marcus s-a dezbrăcat complet lângă pat, fără grabă, privind-o intens. Trupul lui sculptural îi era de-

acum familiar. A oftat uşor când el i s-a alăturat, în pat, strângând-o la piept. Şi-a trecut mâna pe spatele ei, simţindu-i tremurul, apoi i-a cuprins fesele cu palmele. Valuri de plăcere o asaltau, oriunde ar fi atins-o.

A sărutat-o fără grabă, adânc, până când ea a gemut. A coborât apoi spre sânii ei, acoperindu-i cu săruturi uşoare, atingându-i sfârcurile cu limba. O excita de parcă ea n-ar fi tremurat deja de dorinţă, ca şi cum nu ar fi rostit rugăciuni

mute, ca să fie eliberată.

Fremăta pe dinăuntru, nu mai putea aştepta. Mâna i-a tremurat violent când a apucat-o pe a lui, aşezându-i-o între pulpe. El s-a mutat la celălalt sfârc. Prinzându-l în catifeaua umedă a gurii lui.

Timpul a părut că s-a oprit atunci când degetele lui au atins-o cu delicateţe, croindu-şi drum spre sexul ei.

Marcus o mângâia, şoptindu-i cuvinte de dragoste. I-a desfăcut picioarele, împingându-i uşor genunchii şi a pătruns-o încet. Lillian a

tresărit instinctiv dar nimic nu îl mai putea opri. A continuat să se mişte, tot mai adânc, mai tandru. Fiecare mişcare a lui îi aducea noi senzaţii de plăcere până în adâncurile trupului. Curând durerea a dispărut. Simţea că arde peste tot

şi a simţit că se apropie clipa extazului. Brusc, el s-a retras, uimind-o.

— Marcus, nu te opri… Dumnezeule…

El a făcut-o să tacă cu un sărut, a ridicat-o şi a întors-o pe burtă. Uluită, tremurând, a simţit cum el îi aşeza o pernă dedesubt şi a

îngenuncheat între coapsele ei. A amăgit-o puţin cu degetele, apoi a pătruns-o iar şi iar, până când nu şi-a mai putut controla gemetele. Neajutorată, şi-a lipit obrazul de saltea în timp ce ei îi controla mişcările coapselor cu mâini ferme. Pătrundea

şi mai adânc, ritmic, aducând-o în pragul nebuniei. Ea s-a rugat, a oftat, a gemut, a înjurat chiar, făcându-l să râdă încetişor. Trupul ei s-a încleştat în jurul sexului lui, pulsând, aducându-l la orgasm.

Marcus s-a lăsat pe ea, cu buzele lipite de

ceafa ei şi cu sexul încă îngropat înlăuntrul ei.

Lillian şi-a umezit buzele şi i-a şoptit:

— Şi mai spuneai că eu sunt sălbatică.

Deşi simţea o toropeală plăcută, Lillian nu voia să doarmă. O uimeau descoperirile pe care le făcuse în

legătură cu bărbatul pe care îl dispreţuise cândva, pe care îl considerase rigid şi plicticos. Se dovedise că nu era niciuna, nici alta. Înţelegea acum că Marcus avea o latură sensibilă pe care puţini i-o cunoşteau. Şi simţea că ţinea la ea. Iar

sentimentele ei pentru el deveniseră alarmant de intense.

După ce Marcus i-a răcorit trupul transpirat cu un prosop umed a ajutat-o să se îmbrace cu cămaşa lui, care îi păstra aroma pielii, i-a adus o pară, pe o farfurie şi un pahar cu

vin dulce şi chiar i-a dat voie să-l hrănească cu câteva bucăţi din fructul moale. Când s-a săturat, Lillian a pus farfuria deoparte şi s-a cuibărit lângă el. Marcus s-a ridicat într-un cot şi a privit-o, jucându-se cu degetele prin părul ei.

— Îţi pare rău că nu ai fost a lui St. Vincent?

Ea i-a zâmbit mirată:

— De ce mă întrebi una ca asta? Ai mustrări de conştiinţă?

Marcus a clătinat din cap.

— Mă întrebam dacă ai regrete.

Surprinsă şi

emoţionată de nevoia lui de asigurări, Lillian i-a mângâiat pieptul, jucându-se cu părul brun.

— Nu, i-a spus cu sinceritate. E atrăgător, îl plac… dar nu l-am dorit niciodată.

— Şi totuşi te-ai gândit să te măriţi cu el.

— Aş fi vrut să fiu ducesă… numai ca să-ţi fac ţie în necaz.

Un zâmbet larg i-a luminat faţa.

— Nu aş fi putut suporta să te văd măritată cu altcineva, a recunoscut el.

— Bănuiesc că lui St. Vincent nu-i va fi

greu să găsească altă moştenitoare cu bani.

— Probabil. Deşi nu există prea multe femei ale căror averi să se compare cu a ta… şi niciuna la fel de frumoasă.

Lillian a surâs la auzul complimentului şi şi-a pus un picior peste

el.

— Mai spune-mi. Vreau să te aud lăudându-mi farmecele.

Marcus s-a ridicat în şezut apoi a ridicat-o şi pe ea, cu uşurinţă. I-a mângâiat porţiunea de piele care se vedea din decolteul cămăşii.

— Nu am fost

niciodată poet, a spus el. Nimeni din familia mea nu a fost. Şi totuşi… S-a oprit să-i admire picioarele lungi. Aş putea doar să-ţi spun că semeni cu o prinţesă păgână, aşa, cu părul răvăşit şi cu ochii negri, strălucitori.

— Şi? l-a încurajat

Lillian, punându-şi braţele în jurul gâtului lui.

El i-a mângâiat piciorul.

— Iar visul erotic pe care l-am avut, despre minunatele tale picioare, păleşte în faţa realităţii.

— Mi-ai visat picioarele?

— Oh, da. Mâinile i-au dispărut sub cămaşa ei. Încolăcite în jurul meu, i-a şoptit, ţinându-mă strâns, apoi te-am visat pe tine deasupra mea.

Lillian a făcut ochii mari când i-a simţit degetele atingându-i sexul. Cu gesturi blânde

a făcut-o să-şi desfacă picioarele.

— Dar femeile nu… a spus ea. Nu fac aşa ceva… Cel puţin… eu n-am auzit…

— Unele o fac, i-a murmurat el. Cred că va trebui să-ţi arăt, îngerul meu cutezător.

În inocenţa ei, Lillian

nu a înţeles ce se întâmpla până în clipa în care el a ridicat-o şi a aşezat-o deasupra lui, ajutând-o să-i cuprindă bărbăţia înăuntrul ei. Şocată, ea a făcut câteva mişcări timide, ascultându-i şoaptele şi lăsându-se condusă de mâinile lui. După un

timp a intrat în ritm.

— Aşa, a gâfâit Marcus. Aşa… O privea intens, concentrându-se să-i provoace plăcere şi să o ducă la extaz. Cu un tremur adânc, mintea, inima şi trupul ei au fost invadate de el. A ţinut-o ferm de talie şi s-a lăsat pradă propriei

plăceri.

Complet secătuită, Lillian s-a prăbuşit peste el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Inima îi bătea cu putere şi îi răsuna în urechi. Au trecut câteva minute până când şi-a revenit la ritmul normal.

— Dumnezeule, a

murmurat el. Lillian, Lillian…

— Mmm? A clipit, pe jumătate adormită.

— M-am răzgândit în privinţa negocierilor. Poţi să-mi ceri orice. Şi să-mi pui orice condiţie. Doar spune-mi că vei fi soţia mea, să mă pot linişti şi eu.

Lillian a reuşit să-şi ridice capul şi să-l privească deşi pleoapele i se îngreunaseră.

— Dacă aşa te pricepi la negocieri îmi fac mari griji pentru afacerile tale. Sper că nu cedezi atât de uşor şi în faţa partenerilor tăi.

— Nu. Şi nici nu mă culc cu ei.

l-a zâmbit larg.

— Bine, ca să te liniştească… sunt de acord să-ţi fiu soţie. Dar te previn… s-ar putea să-ţi pară rău că nu ai negociat deloc, atunci când îmi vei afla condiţiile. Aş putea să-ţi

cer un loc în consiliul de conducere al fabricii de săpun, de exemplu…

— Dumnezeu să mă apere, a mormăit el şi a adormit, cu un oftat mulţumit.

CAPITOLUL 23

Lillian a rămas în patul lui Marcus aproape întreaga noapte. S-a trezit din când în când, învăluită în căldura trupului lui şi în cearceafurile moi,

mătăsoase. Marcus trebuie să fi fost extenuat pentru că nu s-a mişcat aproape deloc şi nu a scos niciun sunet. Dar el a fost cel care s-a trezit primul, la ivirea zorilor. Cufundată în somn, Lillian a protestat când el a trezit-o.

— Aproape că s-a luminat, i-a şoptit Marcus la ureche. Deschide ochii. Trebuie să te duc în camera ta.

— Nu acum. Mai lasă-mă câteva minute. A încercat să se cuibărească la loc în braţele lui. În pat era cald şi bine iar podeaua

avea să fie cu siguranţă rece ca gheaţa sub tălpile ei.

Marcus a sărutat-o pe frunte şi a ridicat-o în şezut.

— Acum, a insistat el cu blândeţe, frecând-o uşor pe spate. Trebuie să vină servitoarea să cureţe soba, iar câţiva

dintre musafiri pleacă la vânătoare, ceea ce înseamnă că se trezesc devreme.

— Cândva, i-a spus morocănoasă Lillian, va trebui să-mi explici de ce le place bărbaţilor să iasă afară înainte să se lumineze, să hoinărească prin

noroaie şi să ucidă animale mici.

— Pentru că ne place să ne confruntăm cu natura. Şi ceea ce e mai important: e o scuză bună să bei înainte de prânz.

Ea a zâmbit şi şi-a îngropat nasul în umărul lui, frecându-şi buzele

de pielea lui.

— Mi-e frig, i-a şoptit. Hai să ne cuibărim sub pilotă. Marcus a gemut, tentat, şi s-a forţat să coboare din pat.

Lillian s-a ascuns imediat sub cearşaf, lipindu-şi cămaşa lui strâns de trup. El s-a

întors repede, complet îmbrăcat, şi a scos-o de sub aşternuturi.

— Nu are rost să te vaiţi, i-a spus el înfăşurând-o într-un halat de-al lui. Te întorci în camera ta. Nu poţi fi văzută cu mine la ora aceasta.

— Te temi de

scandal?

— Nu. Dar îmi stă în fire să mă comport cu discreţie, atunci când este posibil.

— Eşti un gentleman, l-a ironizat ea ridicând braţele ca el să-i lege cordonul. Ar trebui să te însori cu o femeie la fel de discretă.

— Nu sunt la fel de amuzante ca cele vicioase.

— Aşa sunt eu? l-a întrebat îmbrăţişându-l. Vicioasă?

— Oh, da, i-a spus blând Marcus şi i-a acoperit gura cu a lui.

Pe Daisy au trezit-o nişte zgârieturi la uşă. A deschis ochii şi şi-a dat seama că era încă devreme, după lumina care răzbătea pe geam. Sora ei era aşezată la măsuţa de toaletă şi îşi peria părul. Şi-a dat părul din ochi şi a întrebat:

— Cine să fie?

— Vedem imediat. Lillian, care se îmbrăcase deja cu o rochie roşie din mătase, a deschis uşa preţ de câţiva centimetri. Daisy a văzut o servitoare care îi transmitea un mesaj. Daisy nu înţelegea ce-şi spuneau dar a auzit-o

pe Lillian exclamând surprinsă. Câteva clipe mai târziu, Lillian a spus:

— Foarte bine. Spune-i că vin. Deşi nu înţeleg de ce e nevoie de atâtea ascunzişuri.

Servitoarea a plecat iar Lillian a închis uşa, încruntată.

— Ce e? a întrebat-o Daisy. Ce ţi-a spus? Cine a trimis-o?

— Nu s-a întâmplat nimic, i-a răspuns Lillian, după care a adăugat, ironică: nu am voie să spun.

— Am auzit eu ceva despre ascunzişuri.

— E doar o

chestiune plicticoasă de care trebuie să mă ocup. O să-ţi povestesc totul după-amiază.

— Are legătură cu Westcliff?

— Indirect. Brusc, încruntarea îi dispăruse şi părea nespus de fericită. Mai fericită decât o văzuse vreodată

sora ei. Oh, Daisy, nu-mi doresc altceva decât să fiu în preajma lui. Mă tem că voi face ceva ridicol. Mă voi trezi cântând sau cine mai ştie ce. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu mă laşi!

— Promit, i-a răspuns zâmbind Daisy.

Eşti îndrăgostită, deci?

— Aceste cuvinte nu trebuie pomenite. Chiar dacă aş fi – deşi nu recunosc nimic – n-aş vrea să spun eu prima asta. E o chestiune de mândrie. Mai ales că există posibilitatea ca el să-mi răspundă cu un *mulţumesc* politicos,

caz în care va trebui să-l omor. Sau să mă sinucid.

— Sper ca Westcliff să nu fie la fel de încăpăţânat ca tine, a spus Daisy.

— Nu este, a asigurat-o Lillian. Deşi el aşa crede. O amintire intimă a făcut-o să

chicotească. S-a lovit cu palma peste frunte. Oh, Daisy, voi fi o contesă îngrozitoare!

— Să nu spunem chiar aşa, i-a zis Daisy, diplomată. Neconvenţională cred că ar fi mai potrivit.

— Pot fi orice fel de contesă vreau, a spus

încântată Lillian Aşa a zis Westcliff. Şi mai mult decât atât, chiar cred că a vorbit serios.

După un mic-dejun frugal Lillian a ieşit pe terasa din spate. Şi-a sprijinit coatele de balustradă şi a privit

grădinile întinse, cu alei trasate cu grijă şi tufe de trandafiri străjuindu-le. Zâmbetul i s-a stins când şi-a amintit că era aşteptată de contesă în Grădina fluturilor, aşa cum îi spusese servitoarea.

Contesa dorea să poarte o discuţie privată

cu ea. Faptul că alesese un loc atât de îndepărtat de conac nu putea fi un semn bun. Contesa mergea cu dificultate, ajutându-se de baston, şi adesea folosea un scaun cu rotile. De aceea ar fi fost mai simplu şi mai de bun-simţ să se vadă în

salonul privat al familiei de la etaj. Dar poate că ceea ce avea să-i spună contesa era secret – sau poate se temea că va ridica tonul şi nu dorea să rişte să fie auzită. Lillian ştia exact de ce contesa îi ceruse să nu spună nimănui. Dacă afla, Marcus ar fi insistat

să afle totul, lucru pe care nu-l dorea niciuna dintre ele. Şi apoi Lillian nu avea nici cea mai mică intenţie să se ascundă în spatele lui Marcus. Putea să o înfrunte şi singură pe contesă.

Se aştepta, bineînţeles, la o tiradă

de-a contesei. Ştia deja că avea limba ascuţită şi că nu s-ar fi sfiit să o rănească. Dar nu conta. Cuvintele răutăcioase aveau să alunece pe lângă ea, pentru că ştia că siguranţă că nimic nu putea să împiedice căsătoria lor. Iar contesa trebuia să înţeleagă că

era în interesul ei să aibă o relaţie cordială cu nora ei.

Lillian a zâmbit slab când a coborât lungul şir de trepte spre grădină.

— Vin, vrăjitoare bătrână, a murmurat ea. Pregăteşte-te.

Poartă grădinii era

larg deschisă. Lillian a arborat un aer relaxat şi a intrat. Contesa era singură, fără vreun servitor prin preajmă. Stătea aşezată de banca rotundă de parcă ar fi fost un tron, cu bastonul la îndemână. Aşa cum se aşteptase Lillian, expresia îi era

împietrită. Semăna cu un războinic în miniatură, hotărât să iasă victorios cu orice preţ.

— Bună dimineaţa, a spus Lillian apropiindu-se. Ce loc încântător aţi ales pentru întâlnirea noastră! Sper că drumul până aici nu v-a obosit

prea tare.

— E problema mea, i-a răspuns contesa. În niciun caz nu ea ta.

— Am încercat să fiu politicoasă, atâta tot, a spus Lillian ridicând mâinile în aer, într-un gest ironic de autoapărare. Nu voi insista. Spuneţi-mi ce

aveţi de spus. Vă ascult.

— Sper să o faci, spre binele tău şi al fiului meu. Contesa rostise aceste cuvinte cu răceală dar şi cu o uşoară neîncredere, ca şi cum nu înţelegea de ce mai era nevoie să-i spună aceste lucruri.. Dacă aş fi ştiut că o fată

cu origini umile, ca tine, ar fi capabilă să-l atragă pe fiul meu, aş fi stopat totul mult mai devreme. Westcliff nu mai e în deplinătatea facultăţilor mintale. Altfel n-ar fi fost în stare de o asemenea nebunie.

Femeia căruntă a făcut o pauză ca să-şi

tragă răsuflarea. Lillian a întrebat-o încet:

— De ce o numiţi nebunie? Cu câteva săptămâni în urmă îmi spuneaţi că m-aş putea mărita cu orice nobil englez. De ce nu cu Westcliff? Pentru că nu mă plăceţi sau…

— Fată proastă! a

exclamat contesa. Vreme de cincisprezece generaţii nimeni nu s-a căsătorit în afara aristocraţiei. Fiul meu nu va fi primul care va face aşa ceva! Nu înţelegi nimic din importanţa liniei de sânge, tu, care vii dintr-o ţară lipsită de tradiţii,

de cultură, de respect pentru familiile nobile. Dacă Westcliff se căsătoreşte cu tine nu va fi numai eşecul lui ci şi al meu. Blazonul familiei va fi pătat pe vecie.

Fraza pompoasă aproape că a făcut-o să râdă. Înţelegea abia

acum că lady Westcliff credea în inviolabilitatea liniei lor de sânge cu o fervoare aproape religioasă, în timp ce contesa se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine, Lillian se întreba cum ar putea să o determine să-şi recunoască adevăratele

sentimente pentru fiul ei, adânc îngropate în suflet.

Lillian preferase dintotdeauna comentariile inteligente sau cinice în loc să vorbească din inimă, lucru care i se păruse mereu foarte riscant. Poate că merita să facă

o încercare de a vorbi sincer cu mama bărbatului cu care urma să se căsătorească.

A început să spună, cu stângăcie:

— Ştiu cât de mult vă doriţi ca fiul dumneavoastră să fie fericit. Aş vrea să înţelegeţi că şi eu îmi

doresc aceiaşi lucru pentru el. E adevărat că nu provin dintr-o familie cu titlu nobiliar, că nu sunt desăvârşită, aşa cu v-aţi dori… S-a oprit şi i-a zâmbit. Nici măcar nu ştiu prea bine cum arată un blazon. Dar cred… sunt convinsă că-l pot face fericit pe Marcus.

Jur că nu aş dori niciodată să-l fac de râs sau să vă ofensez într-un fel.

— N-am de gând să-ţi mai ascult bazaconiile! a explodat contesa. Totul la tine mă ofensează. Nu te-aş angaja nici ca servitoare. Cum să-mi

doresc ca tu să devii stăpâna acestui domeniu? Fiul meu nu ţine deloc la tine. Încearcă doar să se revolte împotriva unei fantome, să uite de durerile provocate de tatăl lui. Iar când se va plictisi de vulgaritatea ta te va dispreţul, ca şi

mine. Dar va fi prea târziu. Linia de sânge va fi compromisă.

Lillian rămăsese împietrită. Nimeni n-o mai privise cu atâta ură până atunci. Contesa o ura de moarte. Nu a protestat, nu a izbucnit în plâns, ci s-a lansat într-un contraatac:

— Poate că de fapt vrea să se răzbune împotriva mamei lui. În acest caz mă bucur să-i fiu de ajutor.

— Cum îndrăzneşti! a strigat contesa.

Lillian era tentată să spună mai multe, dar se temea ca nu cumva contesa să facă

apoplexie. Să-ţi ucizi soacra nu e tocmai cel mai bun început de căsătorie, şi-a spus, amuzată. Şi-a înghiţit cuvintele şi a privit-o rece:

— Cred că ştim exact pe ce poziţii ne aflăm. Speram ca discuţia noastră să aibă

un alt rezultat. Cred că vestea căsătoriei a venit ca un şoc. Poate că, în timp, vom ajunge să ne înţelegem.

— Da… poate. În tonul femeii şi în privirea ei se citea răutatea. Lillian s-a dat un pas înapoi. Îşi dorea un singur lucru: să fie cât

mai departe de ea. Dar contesa nu-i putea face niciun rău, atâta timp cât Marcus o dorea.

— Mă voi mărita cu el, a insistat ea, calmă, încercând să pună lucrurile la punct.

— Nu, atâta timp cât trăiesc eu, a spus contesa. S-a ridicat şi şi-

a luat bastonul, încercând să se echilibreze. Lillian ar fi vrut să o ajute, dar ea i-a aruncat o privire încărcată de ură aşa că s-a dat înapoi. O credea în stare s-o lovească cu bastonul.

A urmat-o spre ieşire.

— Deschid eu, s-a oferit Lillian. Contesa a aşteptat, arborând o atitudine regească. Am fi putut să ne certăm oriunde. Chiar şi în conac. Nu trebuia să străbateţi o asemenea distanţă.

Contesa a ignorat-o şi şi-a continuat drumul.

Apoi a spus ceva ciudat, ca şi cum s-ar fi. Adresat altcuiva:

— Poţi să faci ce vrei cu ea.

— Poftim? a întrebat Lillian, uimită şi a urmat-o afară din grădină.

Cineva a înşfăcat-o cu brutalitate. Până să apuce să se ferească

sau să strige a simţit cum cineva îi lipise o ţesătură pe nas şi gură. A făcut ochii mari, speriată, şi a încercat să tragă aer în piept. Pânza era presată de o mână puternică şi era îmbibată cu un lichid lipicios, înecăcios, care îl pătrundea în nări, în

piept, în cap… un miros otrăvitor care a făcut-o să-şi piardă controlul asupra braţelor şi picioarelor. Ochii i s-au închis şi a alunecat în întuneric.

Marcus s-a întors după ce a luat un mic

dejun întârziat la pavilionul de pe malul lacului, împreună cu oaspeţii care fuseseră la vânătoare. S-a oprit la baza scării care ducea la conac să-l asculte pe unul dintre ei, un bărbat în vârstă, prieten de familie, care voia să se plângă în legătură cu un

alt partener de vânătoare:

— A tras înainte de vreme, nu o dată, nu de două ci de trei ori! Mai mult decât atât, a pretins că el ar fi împuşcat una din păsările doborâte de mine. De când vânez eu la Stony Cross Park nu

am întâlnit atâta mojicie…

Marcus l-a întrerupt politicos, promiţându-i că va sta de vorbă cu cel care îl ofensase şi asigurându-l pe bătrân că va fi invitat cu siguranţă într-una din săptămânile următoare, să vâneze după propriul

plac. Oarecum liniştit, acesta s-a îndepărtat mormăind ceva despre musafirii prost-crescuţi care nu ştiau să se poarte pe terenul de vânătoare. Marcus a urcat zâmbind treptele terasei. L-a văzut pe Hunt, care tocmai se întorsese şi acum îşi

asculta cu atenţie soţia. Annabelle părea foarte îngrijorată. Îi şoptea ceva lui Hunt, cu degetele încleştate în mâneca lui.

Când a ajuns pe ultima treaptă a fost întâmpinat de Daisy Bowman şi de prietena ei, Evie Jenner, care i-a

evitat privirea, ca de obicei. Marcus s-a înclinat şi i-a zâmbit lui Daisy, pe care avea să o iubească asemenea unui frate. Era convins de asta. Spiritul ei exuberant şi silueta fragilă îi aminteau de Livia, cu câţiva ani în urmă. Acum, însă, Daisy

era tristă iar obrajii îi erau lipsiţi de culoare.

— Domnule, a murmurat Daisy, ce uşurare că te-ai întors! Suntem foarte îngrijoraţi. E ceva… personal.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? a întrebat-o imediat Marcus.

Daisy nu ştia cum să-i spună:

— E vorba de sora mea. Nu o găsim nicăieri. Ultima oară am văzut-o acum cinci ore. A plecat undeva şi n-a vrut să-mi spună unde. Cum nu s-a mai întors, am început să o caut. Şi prietenele mele, Evie şi

Annabelle au căutat-o. Lillian nu e de găsit. Nu e nici în conac, nici în grădină. Am fost până la fântână dorinţelor după ea. Nu-i stă în fire să dispară aşa. Nu fără mine, în orice caz. Poate că nu sunt motive de îngrijorare, dar… A făcut o pauză şi s-a

încruntat, încercând să-şi învingă îngrijorarea, fără să reuşească însă. S-a întâmplat ceva rău. Simt asta.

Chipul lui Marcus era lipsit de expresie, deşi era extrem de îngrijorat. Căuta în minte posibile explicaţii ale absenţei ei, de la

unele frivole la altele extreme, dar nimic nu părea să capete sens. Lillian nu era o prostuţă care să fi plecat la plimbare şi să se fi rătăcit şi nici nu ar fi făcut o glumă de genul acesta. Nu avea cum să fi plecat în vreo vizită pentru că nu cunoştea

pe nimeni în sat şi oricum n-ar fi părăsit domeniul de una singură. Să se fi rănit? Să i se fi făcut rău?

Inima îi bătea cu putere din cauza îngrijorării. A încercat să vorbească cu calm şi i s-a adresat lui Evie:

— Să se fi dus la

grajduri şi…?

— N-nu, domnule, i-a răspuns Evie. Am fost deja a-acolo şi am întrebat. Toţi caii s-sunt la locul lor şi nimeni nu a văzut-o azi pe-acolo.

Marcus a dat scurt din cap.

— Voi cerceta temeinic casa şi

împrejurimile. O vom găsi imediat.

Văzându-l cât era de hotărât, Daisy s-a mai liniştit.

— Eu ce pot face?

— Spune-mi mai multe. Unde ar fi putut să se ducă? Marcus o privea intens în ochii mari. Ce aţi vorbit

înainte de plecarea ei?

— O servitoare a bătut la uşă şi i-a transmis un mesaj, de dimineaţă, iar…

— La ce oră? a întrerupt-o Marcus.

— Pe la opt.

— Care dintre servitoare?

— Nu ştiu. N-am

văzut nimic, pentru că uşa a rămas întredeschisă.

Servitoarea purta o scufie, aşa că nu ştiu nici măcar ce culoare avea părul ei.

În timp ce discutau li s-au alăturat Hunt şi Annabelle.

— Mă duc să le pun

câteva întrebări servitoarelor, a spus Hunt.

— Bine, a murmurat Marcus. Trebuia să facă ceva, repede. Eu încep să o caut prin împrejurimi. Avea să apeleze la câţiva servitori şi oaspeţi, inclusiv la tatăl lui

Lillian, să-l ajute. A calculat rapid de cât timp lipsea Lillian şi distanţa pe care ar fi putut să o străbată pe un teren destul de accidentat. Vom începe cu grădina, după care vom extinde căutările pe o rază de cincisprezece kilometri. A plecat,

însoţit de Hunt.

— Domnule, s-a auzit vocea îngrijorată a lui Daisy. O s-o găseşti, nu-i aşa?

— Da, a spus el, fără ezitare. După care o s-o strâng de gât. Şi s-a îndepărtat.

Toată după-amiaza Marcus a oscilat între

frustrare şi îngrijorare. Thomas Bowman, convins că era doar o farsă a fiicei lui, a pornit însoţit de câţiva prieteni spre pădure în timp ce un alt grup s-a îndreptat spre râu. Ghereta portarului, casa îngrijitorilor, camera de gheaţă, capela, crama,

grajdurile, toate au fost cercetate temeinic. Părea ca fiecare centimetru din Stony Cross Park să fi fost acoperit, fără vreun rezultat. Nicio urmă, nici măcar o mănuşă rătăcită care să le dea vreun indiciu.

Marcus a străbătut

pajiştile şi pădurile călare pe Brutus, până când acesta a făcut spume la gură. Simon Hunt a rămas la conac, chestionându-i pe servitori. Era singurul în care Marcus avea încredere că ar fi dovedit aceeaşi eficienţă nemiloasă ca şi el. Pe

de altă parte, Marcus nu era în stare să stea de vorbă cu nimeni, l-ar fi dat cap în cap până când smulgea informaţiile dorite. Gândul că Lillian era undeva, acolo, rănită, poate, îl umplea de teamă. Sentimentul nu îi era deloc familiar. Dar

siguranţa lui Lillian era foarte importantă pentru el. Nu putea suporta gândul că nu o putea ajuta cu nimic. Că nu era în stare să o găsească.

— Vreţi să dragăm lacul, domnule? l-a întrebat William, unul din lachei. Marcus l-a

privit cu ochi goi. Urechile îi ţiuiau iar pulsul i se accelerase.

— Nu încă, s-a auzit spunând surprinzător de calm. Merg în birou să discut cu domnul Hunt. Mă găsiţi acolo, în caz că se întâmplă ceva în următoarele minute.

— Da, domnule.

Marcus s-a îndreptat spre biroul unde Hunt îi chestiona pe servitori, pe rând. A intrat fără să bată la uşă. Hunt era aşezat în spatele biroului masiv din mahon, faţă în faţă cu o cameristă care era aşezată pe un scaun. A sărit în picioare la

vederea lui Marcus şi a reuşit să facă o plecăciune.

— Stai jos, i-a spus el scurt. Ceva în tonul sau expresia lui a făcut-o să izbucnească în lacrimi. Marcus s-a uitat la Simon Hunt, care o studia calm.

— O chestionez de

câteva minute, domnule. Această tânără pe nume Gertie se pare că are câteva informaţii utile. Ştie unde a plecat azi dimineaţă domnişoara Bowman. Cred însă că de frică să nu-şi piardă slujba a păstrat tăcerea până acum. Dacă tu

stăpânul ei, i-ai garanta că…

— Nu vei fi concediată, i-a spus dur Marcus. Asta dacă-mi spui chiar acum ce ştii. Altfel, nu numai că îţi vei pierde slujba dar te voi trimite în judecată pentru complicitate.

Gertie îl privea cu

ochi mari, îngrozită.

— Am fost trimisă cu un mesaj azi-dimineaţă, dar nu trebuia să spun nimănui… Trebuiau să se întâlnească în secret în Grădina fluturilor… iar ea mi-a spus că dacă scot un cuvânt, mă dă afară.

— Cine te-a trimis?

a întrebat-o Marcus cu vocea tremurând de furie. Spune, la naiba!

— Contesa m-a trimis, a şoptit Gertie, înfricoşată de ce se citea pe chipul lui Marcus. Lady Westcliff, milord.

Marcus ieşise deja şi se îndrepta spre scară,

cu o privire ucigaşă.

— Westcliff! a exclamat Hunt şi a alergat după el. Aşteaptă, Westcliff… la naiba!

Marcus a grăbit pasul, urcând câte trei trepte odată. Ştia mai bine decât oricine de ce era capabilă contesa…

cu oroare, şi-a dat seama că era posibil să o fi pierdut deja pe Lillian, într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 24

Lillian a simţit că era înghiontită în mod repetat. Şi-a dat seama că era într-o trăsură care se balansa şi se hurduca pe drumul prost, din cauza vitezei.

Un miros îngrozitor o înconjura… un solvent puternic, asemenea terebentinei. Confuză încă, şi-a dat seama că perna pe care îşi sprijinea capul mirosea aşa. Îi era cumplit de rău, parcă ar fi fost otrăvită. Ori de câte ori respira gâtul o ardea. Îi

era greaţă. A gemut, încercând să-şi limpezească mintea.

A deschis ochii şi a văzut o faţă aplecată deasupra ei… care apărea şi dispărea. A încercat să vorbească, să întrebe ce se întâmpla, dar creierul i se desprinsese parcă de

trup. A reuşit doar să bolborosească ceva.

— Şşt… O mână cu degete lungi a început să-i maseze tâmplele. Odihneşte-te. Îţi vei reveni curând, draga mea.. Respiră adânc.

Confuză, Lillian a închis ochii, încercând să-şi limpezească

mintea. După un timp a reuşit să asocieze glasul cu o imagine.

— Sainvincen, a mormăit că, nereuşind să articuleze corect.

— Da, iubire.

Primul impuls a fost de uşurare. Un prieten. Cineva care o va ajuta. Uşurarea s-a

transformat însă în neliniște. Și-a dat seama că își sprijinea capul pe piciorul lui. Mirosul îngrozitor o copleșea… era peste tot, în nări, pe obraji… Instinctiv, a ridicat degetele, în încercarea de a și-i îndepărta de pe față cu unghiile.

St. Vincent a prins-o de încheieturi, şoptind:

— Nu, nu… Te ajut eu. Lasă mâinile jos, dragostea mea. Bea de aici. Doar o înghiţitură, să nu-ţi facă mai rău. Lillian a simţit o sticlă lipindu-i-se de gură şi a luat o înghiţitură de apă. A rămas nemişcată în

timp ce el îi ştergea cu o pânză umezită obrajii şi bărbia. Biata de tine! i-a spus St. Vincent, ştergând-o acum pe frunte. Idiotul care mi te-a adus cred că a folosit mai mult eter decât ar fi trebuit. Ar fi trebuit să te trezeşti demult.

Eter. Idiotul care mi

te-a adus… începea să înţeleagă. A ridicat ochii spre el dar abia dacă i-a distins conturul feţei.

— Nu văd, a şoptit ea.

— Vederea îţi va reveni în câteva minute.

— Eter… cuvântul îi era familiar. Îl mai întâlnise undeva,

probabil într-o farmacie. Eter… vitriol dulce… era folosit ca narcotic şi în timpul operaţiilor. De ce? a întrebat ea tremurând, fie din cauza eterului, fie din cauză că era în mâinile duşmanului.

Deşi nu-i vedea faţa, l-a simţit cerându-şi

scuze după tonul cu care i-a vorbit:

— N-am avut de ales în privinţa felului în care ai fost adusă la mine. Aş fi avut grijă să fii tratată cu mai multă blândeţe. Mi s-a spus doar că dacă te vreau trebuie să vin după tine, fără întârziere, pentru că

voia să scape de tine, într-un fel sau altul. Cunoscând-o pe contesă, nu m-ar fi surprins să te bage într-un sac şi să te înece, ca pe o pisică.

— Contesa, a repetat slab Lillian. Limba îi era umflată şi saliva îi inunda gura, că

efect al eterului. Westcliff… Spune-i… Oh, cât îl dorea pe Marcus aproape! Avea nevoie de vocea lui profundă şi de braţele lui iubitoare, de trupul lui puternic şi fierbinte lipit de al ei. Marcus nu ştia însă unde era sau ce i se întâmplase.

— Soarta ta s-a schimbat, draga mea, i-a spus St. Vincent mângâindu-i părul. Nu are rost să te mai gândeşti la Westcliff... Nu te mai poate ajunge.

Lillian a încercat să se ridice dar a căzut neputincioasă pe podeaua trăsurii.

— Uşor, i-a şoptit St. Vincent, ajutând-o să se ridice. Nu te poţi ţine încă pe picioare. Stai liniştită. Nu-ţi face singură rău.

Deşi se dispreţuia pentru asta, Lillian s-a prăbuşit în poala lui.

— Unde mergem? a reuşit ea să întrebe.

— La Gretna Green. Să ne căsătorim.

— N-o să fiu de acord, a şoptit Lillian, înghiţind în sec.

— Mă tem că vei fi, i-a răspuns el. Ştiu câteva metode prin care te pot obliga dar n-aş vrea să-ţi provoc şi mai multă durere. Căsătoria

noastră se va consuma repede, pentru ca uniunea noastră să devină permanentă.

— Westcliff nu va accepta. Indiferent de ce vei face. El… mă va lua de lângă tine.

— Nu va avea niciun drept legal asupra ta, atunci. Şi nu uita că îl

cunosc de mai mult timp decât tine. Nu o să te mai vrea după ce vei fi a mea.

— Nu şi dacă e vorba de viol, a spus Lillian, tresărind pentru că îi simţise braţul cuprinzându-i umerii. Nu mă va învinui pe mine.

— Nu va fi vorba de un viol, i-a spus blând St. Vincent. Dacă mă pricep la ceva, dragă mea, este cum să… ei bine, nu vreau să mă laud. Pot să te asigur şi eu că nu va da vina pe tine, dar nu va accepta o femeie pângărită de altul. Şi nici nu îşi va

asuma riscul ca soţia lui să dea naştere unui bastard. Aşa că se va căsători cu englezoaica pe care ar fi trebuit să o aleagă de la început. Iar tu – i-a trasat cu degetul conturul obrazului – tu vei fi a mea. Sunt convins că familia ta mă va accepta imediat. Din

necesitate.

Lillian nu era întru totul de acord cu spusele lui, cel puţin în privinţa lui Marcus. Avea mare încredere în loialitatea lui. Este adevărat că nu-şi dorea neapărat să i-o pună la încercare – în special când venea vorba de

consumarea căsătoriei, cu sau fără voie. A rămas nemişcată câteva minute. Vederea îi revenise şi greaţa o mai părăsise, deşi saliva amară i se mai strângea în gură. Acum că panica şi confuzia iniţială dispăruseră putea să se gândească. Ar fi putut

să explodeze de furie dar nu i-ar fi servit la nimic. Era mai bine să-şi recapete puterile şi să gândească limpede.

— Vreau să mă ridic, a spus sec.

St. Vincent a părut surprins de calmul ei.

— Încet. Dă-mi voie să te susţin până îţi revii

complet.

Până când a reuşit să stea în şezut, într-un colţ al trăsurii, Lillian a văzut mii de scântei albe şi albastre în faţa ochilor. A simţit cum o cuprinde un val de slăbiciune dar a reuşit să se adune. Rochia îi era desfăcută la

decolteu, a observat abia atunci. Inima a început să-i bată cu repeziciune şi a încercat fără succes să o strângă la loc. L-a privit acuzator pe St. Vincent. Era grav, dar ochit îi zâmbeau.

— Nu, nu am profitat de tine, i-a şoptit: Prefer ca partenerele mele să

fie conştiente. Respirai greu, aşa că ţi-am scos corsetul şi nu am mai reuşit să-ţi închid la loc rochia.

— Apă, a spus Lillian şi a mai luat o înghiţitură. Îl privea împietrită pe St. Vincent, încercând să găsească o rămăşiţă din bărbatul

fermecător pe care îl cunoscuse la Stony Cross Park. Nu vedea însă decât ochii lipsiţi de pasiune ai unui bărbat care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a obţine ce voia. Nu avea principii, nu avea simţul onoarei. Putea să plângă, să

ţipe, să-l implore. Nimic nu l-ar fi impresionat. Nu s-ar fi oprit de la nimic, doar să-şi atingă scopul. Nici de la viol.

— De ce eu? a întrebat. De ce nu o altă fată cu bani?

— Tu ai fost alegerea cea mai avantajoasă. Ai cea mai

mare avere dintre toate.

— Ai vrut să te răzbuni pe Westcliff. Pentru că eşti gelos pe el.

— Mergi puţin cam prea departe, draga mea. N-aş schimba locul cu Westcliff pentru nimic în lume. Are prea multe obligaţii. Mie îmi

place să-mi fac viaţa uşoară.

— Şi eşti dispus să-ţi iei o soţie care te urăşte? l-a întrebat Lillian, frecându-se la ochii pe care îi simţea încă înceţoşaţi. Eşti un idiot dacă-ţi închipui că te voi ierta vreodată. Voi face tot ce-mi va sta în

putere să-ţi fac viaţa un calvar. Chiar îţi doreşti asta?

— Pentru moment îmi doresc doar banii tăi. Mai târziu văd eu cum să-ţi îmblânzesc sentimentele în ceea ce mă priveşte. Iar dacă nu reuşesc te pot trimite oricând departe, undeva

la ţară, unde singura ta distracţie va fi să te uiţi pe gem la turmele de oi şi vaci.

Capul îi plesnea. Şi-a dus mâinile la tâmple şi le-a apăsat cu putere, încercând să scape de durere.

— Nu mă subestima, i-a spus cu ochii închişi.

Îţi voi face viaţa un iad. S-ar putea chiar să te omor.

El a râs:

— Sunt sigur că aşa voi sfârşi, într-o zi. De ce să nu o facă chiar soţia mea?

Lillian a tăcut, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Nu trebuia să plângă. Trebuia să aştepte un moment favorabil… iar dacă doar omorându-l putea scăpa… avea să o facă şi pe asta.

Când Marcus a ajuns la apartamentele contesei, avându-l pe

Simon Hunt pe urmele lui, agitaţia atrăsese deja atenţia multora. Grăbit să ajungă cât mai repede, Marcus abia dacă a observat feţele uimite ale servitorilor pe lângă care trecea. A ignorat îndemnurile lui Simon de a-şi păstra calmul, de a se purta

raţional. În viaţa lui nu mai fusese atât de furios.

A ajuns la uşă. Era încuiată. A apăsat violent pe clanţă.

— Deschide! a tunat el. Acum!

Tăcere, apoi s-a auzit o voce speriată, dinăuntru:

— Contesa mi-a spus să vă transmit că se odihneşte, domnule.

— O s-o trimit la odihna eternă, a mârâit Marcus. Dacă nu deschizi acum uşa…

— Domnule, vă rog…

S-a dat câţiva paşi înapoi şi s-a repezit în

uşa care nu a cedat, scoţând însă un zgomot asurzitor.

Din hol s-au auzit ţipete. Câteva femei asistaseră la scenă.

— Dumnezeule! a exclamat una din ele. A înnebunit!

Marcus s-a dat din nou înapoi şi s-a

năpustit spre uşă.

De această dată câteva bucăţi de lemn au zburat prin aer. Simon Hunt l-a prins de mâini, din spate, exact în clipa în care se pregătea să dea un pumn în uşă. S-a întors spre el, ucigându-l din priviri.

— Isuse! a exclamat Simon, retrăgându-se cu mâinile ridicate, semn că se preda. Se uita la Marcus ca la un străin. Westcliff…

— Dă-te naibii din calea mea!

— Bucuros. Dă-mi însă voie să-ţi spun că şi tu ai face la fel, dacă

ai fi în locul meu. Mi-ai spune să-mi ţin firea.

Marcus l-a ignorat şi a dat un şut puternic în uşă. Aceasta a cedat iar servitoarea a scos un ţipăt. Marcus a năvălit înăuntru şi s-a îndreptat spre domnitor. Contesa stătea pe un scaun, lângă foc. L-a privit cu

un dispreţ amuzat.

Lui Marcus îi clocotea sângele în vene. Probabil contesa nu realiza în ce pericol se afla, altfel nu l-ar fi primit cu atâta calm.

— Instinctul animalic îşi spune cuvântul, nu-i aşa? Ai trecut imediat de la postura de

gentleman la cea de brută, de sălbatic. Felicitările mele domnişoarei Bowman pentru eficienţă.

— Ce i-ai făcut?

— Ce i-am făcut? Mima inocenţa. Ce naiba vrei să spui, Westcliff?

— Te-ai întâlnit cu

ea în Grădina fluturilor.

— Nu plec niciodată atât de departe de conac, i-a spus contesa, distantă. Ce afirmaţie ridicolă… A scos un ţipăt când Marcus i-a apucat şiragul de perle şi i l-a strâns în jurul gâtului.

— Spune-mi unde e,

altfel îţi frâng oasele!

Simon Hunt l-a prins din nou de mâini, hotărât să preîntâmpine o crimă:

— Westcliff!

Marcus şi-a sporit strânsoarea. Îşi privea mama fără să clipească şi a observat licărul de triumf din ochii ei. Nu şi-

a ferit privirea nici măcar atunci când a auzit vocea surorii lui:

— Marcus, a spus ea.. Ascultă-mă, Marcus! Poţi să o strângi de gât, mai târziu. Te ajut şi eu dacă vrei. Dar mai întâi trebuie să aflăm ce a făcut.

Marcus a strâns-o şi mai tare.

— Nu însemni nimic pentru mine. Contează doar informaţiile pe care mi le poţi da despre Lillian. Iar dacă nu le obţin, te trimit în iad. Spune-mi, altfel te strâng de gât. Crede-mă că am moştenit suficient

de la tata ca să o fac fără să ezit.

— Da, îl recunosc în tine, a spus cu asprime contesa. A zâmbit satisfăcută când el a slăbit strânsoarea. Toate pretenţiile tale cum că ai fi mai bun, mai înţelept decât tatăl tău s-au spulberat.

Femeia asta te-a otrăvit…

— Acum! a tunat el.

— Recunosc că m-am întâlnit cu domnişoara Bowman azi-dimineaţă, în Grădina fluturilor. Mi-a spus că are de gând să fugă cu St. Vincent. Era hotărâtă.

— E o minciună! a strigat Livia scandalizată, în timp ce în prag era mare agitaţie. Apăruseră şi prietenele lui Lillian.

Marcus i-a dat drumul contesei de parcă l-ar fi ars. Prima sa reacţie a fost de uşurare. Lillian era încă

în viaţă. Dar nu era în siguranţă, şi-a dat imediat seama. St. Vincent o răpise pentru că avea nevoie de banii ei. I-a întors spatele mamei lui. Nu voia să o mai vadă niciodată. Şi nici să-i vorbească. I-a întâlnit privirea lui Hunt. Aşa cum se aştepta,

acesta făcea deja calcule:

— O va duce la Gretna Green, mai mult ca sigur. Au luat-o spre est, pe drumul principal. Nu va risca să o ia pe drumuri lăturalnice, unde se pot împotmoli. Drumul din Hertfordshire până în

Scoţia durează cam patruzeci şi cinci de ore. Vor face şi câteva opriri, să schimbe caii…

— Nu-i veţi prinde! a strigat contesa. Ţi-am spus că lucrurile vor ieşi aşa cum vreau eu, Westcliff!

— Oh, mai taci, scorpie bătrână! i-a

strigat Daisy Bowman din prag. Alerg la grajduri să le spun să înşeueze un cal?

— Doi, i-a spus Hunt, hotărât. Merg cu el.

— Pe care?

— Ebony şi Yasmin, i-a răspuns Marcus. Erau cei mai buni cai

arabi, potriviţi pentru distanţe mari. Nu erau la fel de rapizi precum caii pur-sânge dar rezistau la drumuri lungi. Iar viteza lor era de cel puţin trei ori mai mare decât cea a trăsurii.

Daisy a dispărut într-o secundă iar Marcus s-a întors spre sora ei.

— Ai grijă să fie plecată când mă întorc. Să-şi facă bagajele şi să părăsească domeniul.

— Unde vrei să o trimit? l-a întrebat Livia.

— Nu-mi pasă, atâta timp cât nu se mai întoarce niciodată.

Dându-şi seama că va fi exilată, contesa s-a

ridicat de pe scaun:

— Nu accept să fiu tratată astfel!

— Şi mai spune-i contesei să se roage să nu o găsesc niciunde, dacă Lillian păţeşte ceva, i-a mai spus Marcus Liviei.

A ieşit din cameră, făcându-şi loc printre

cei adunaţi pe hol. Simon Hunt l-a urmat. S-a oprit doar să-i spună ceva lui Annabelle şi să o sărute pe frunte. Ea a privit îngrijorată în urma lui, abţinându-se cu greu să nu-l cheme înapoi.

După un timp, contesa a spus:

— Nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine. Sunt mulţumită că descendenţa familiei nu a fost întinată.

Livia a privit-o compătimitor.

— Marcus nu se dă niciodată bătut, a spus încet. Toată copilăria a trebuit să depăşească

obstacole de netrecut, iar acum că a găsit în sfârşit o femeie pentru care merită să lupte… chiar crezi că va lăsa să-i stea ceva în cale?

CAPITOLUL 25

În ciuda îngrijorării, Lillian a adormit din nou, din cauza eterului. S-a trezit când a simţit că trăsura se oprise. O durea spatele iar picioarele îi îngheţaseră

şi îi amorţiseră. S-a frecat la ochi, întrebându-se dacă nu visa cumva. Ar fi fost bine dacă s-ar fi trezit în dormitorul liniştit de la Stony Cross Park… sau şi mai bine, în patul lui Marcus. A deschis ochii şi a văzut că se afla în trăsura lui St. Vincent.

Degetele i-au tremurat când a încercat să dea deoparte perdeaua. Se însera. Trăsura se oprise în faţa unui han. Deasupra intrării atârna o firmă cu un bivol şi o gură. Hanul era suficient de mare să poată adăposti o sută de cai; erau trei clădiri care

găzduiau călătorii ce veneau pe acel drum.

A încercat să se întoarcă, simţind că se mişca cineva lângă ea. A împietrit când mâinile i-au fost răsucite la spate.

— Ce…? a încercat ea să întrebe în timp ce două inele grele de

metal îi erau puse în jurul încheieturilor. Îi pusese cătuşe. Nenorocitule! a exclamat cu vocea tremurând de furie. Laşule! Vocea i s-a stins pentru că el îi pusese un căluş la gură.

— Scuze, i-a şoptit St. Vincent la ureche.

Nu mai încerca să-ţi eliberezi mâinile. Te vei răni inutil. I-a cuprins încheieturile cu degetele lui calde. Ce jucărie interesantă! Câteva din femeile pe care le cunosc se dau în vânt după ele. A luat-o în braţe şi a văzut furia din ochii ei. Nevinovata

mea… îmi va face mare plăcere să te învăţ. Mă întorc imediat. Stai liniştită şi nu-mi crea probleme.

L-a urmărit cum a deschis cu putere uşa trăsurii şi a coborât. Întunericul era tot mai adânc. Lillian a inspirat adânc, străduindu-se să

gândească limpede. Avea să se ivească un prilej, să poată scăpa. Trebuia doar să aştepte.

Absenţa ei de la conac fusese remarcată cu câteva ore în urmă. O căutau, probabil, îşi făceau griji… timp în care contesa aştepta, mulţumită că scăpase

de ea. La ce se gândea oare Marcus în clipa aceea? Nu, nu trebuia să se gândească la asta pentru că nu trebuia să plângă. Nu voia să-i ofere lui St. Vincent această satisfacţie.

A încercat să-şi dea seama cum funcţiona închizătoarea cătuşelor

dar şi-a dat seama că nu putea să facă nimic. S-a sprijinit de spătar şi a privit fix uşa până când aceasta s-a deschis din nou.

St. Vincent s-a urcat şi i-a făcut semn vizitiului. Acesta a tras trăsura în curtea din spatele hanului.

— Te voi duce imediat sus, în cameră, să te revigorezi puţin. Din păcate nu avem timp să luăm cina dar îţi promit un mic dejun copios, mâine dimineaţă.

Când trăsura s-a oprit din nou el a luat-o pe după talie şi a tras-o

spre el. A acoperit-o cu haina lui, ca să nu i se vadă cătuşele şi căluşul şi a aruncat-o peste umăr.

— Nici să nu te gândeşti să te zbaţi sau să dai din picioare. Altfel popasul nostru se va prelungi şi-ţi voi arăta ce anume le place

prietenelor mele, după ce le pun cătuşele.

Lillian a stat nemişcată, pentru că îl credea în stare să-şi ducă ameninţarea până la capăt. El a traversat curtea şi a urcat în hol pe scara exterioară. Probabil că l-a întrebat cineva ceva, pentru că l-

a auzit râzând:

— Iubita mea e cam cherchelită. Îi place ginul, ce să-i faci!

Lillian fierbea de furie. A numărat treptele. Erau douăzeci şi opt. Hanul avea un singur etaj. În spatele uşii se întindea un hol lung pe care erau

înşirate camerele. Lillian a încercat să-şi dea seama pe lângă câte uşi trecuseră. Au intrat într-una din camere iar St. Vincent a închis uşa cu piciorul în urma lui. A lăsat-o pe pat, a luat haina şi i-a îndepărtat câteva şuviţe care îi căzuseră pe faţă.

— Vreau să mă asigur că ne dau cai buni, i-a spus St. Vincent. Ochii îi străluceau asemenea pietrelor preţioase. Erau însă şi la fel de reci. Mă întorc imediat.

Lillian s-a întrebat dacă St. Vincent iubise vreodată pe cineva sau

trecea prin viaţă ca un actor pe o scenă. A căutat în buzunar şi a scos ceva. Era o cheie, a văzut Lillian, iar inima i-a bătut să-i sară din piept. St. Vincent a întors-o pe o parte şi i-a desfăcut cătuşele. Lillian nu şi-a putut reprima un oftat de

uşurare atunci când şi-a simţit mâinile libere. Fericirea i-a fost scurtă, însă. A prins-o din nou de încheieturi şi a legat-o. De tăblia patului.

Lillian era întinsă în pat, cu mâinile ridicate deasupra capului. El a studiat-o din cap până în picioare cu o privire

insolentă, ca să-i fie clar că era complet la cheremul lui.

Te rog, Doamne, nu-l lăsa… a spus Lillian în gând. I s-a pus un nod în gât când St. Vincent şi-a trecut mâna pe decolteul ei..

— Aş fi vrut să fi avut timp de joacă, i-a

spus. l-a mângâiat un sân până când a simţit sfârcul întărindu-se. Ruşinată şi înfuriată, Lillian respira greu.

St. Vincent şi-a retras mâna şi s-a ridicat de pe pat.

— Curând, a murmurat el. Ea nu ştia prea bine dacă avea să

se întoarcă repede de la grajduri sau avea legătură cu intenţia de a se culca cu ea.

Lillian a închis ochii şi a ascultat zgomotul făcut de paşii lui. Uşa s-a deschis, apoi s-a închis iar cheia a fost răsucită în broască, pe dinafară Lillian s-a

răsucit şi şi-a întins gâtul să vadă cătuşele, Erau din oţel, legate între ele cu un lanţ şi gravate cu cuvintele *Higby Dumfries #30, Warranted Wrought/British Made.*

S-a mai ridicat puţin şi a reuşit să apuce un ac de păr care îi

rămăsese în părul acum despletit. L-a îndreptat, i-a îndoit unul dintre capete şi l-a băgat în închizătoare. Capătul acului de pâr aluneca mereu din închizătoarea care se dovedea greu de păcălit. Pentru că se îndoise deja, Lillian l-a scos, l-a îndreptat şi a

încercat din nou. La un moment dat s-a auzit un zgomot metalic şi închizătoarea s-a desfăcut.

A sărit ca arsă din pat şi s-a repezit la uşă, cu cătuşele atârnându-i încă la una din încheieturi. Şi-a smuls căluşul de la gură şi a

îngenuncheat în faţa uşii, să o deschidă. A reuşit, cu ajutorul unui alt ac de păr. *Îţi mulţumesc, Doamne,* şi-a spus ea când uşa s-a deschis. Din taverna aflată dedesubt se auzeau voci. S-a gândit că era mai mare probabilitatea ca acolo

să găsească un străin binevoitor care să o ajute decât să se îndrepte spre grajduri, unde erau numai servitori şi vizitii. A aruncat o privire pe hol, să se asigure că nu venea nimeni, după care a ieşit.

Şi-a strâns marginile

decolteului rochiei şi a coborât în grabă pe scara interioară a hanului. Inima îi bătea cu putere şi tâmplele îi zvâcneau. Părea că trupul ei asculta de o voinţă care nu-i aparţinea şi care făcea ca picioarele ei să zboare pe trepte.

A intrat ca un fulger în sala cea mare. Oamenii şi-au întrerupt discuţiile şi o priveau uimiţi. A văzut într-un colţ un grup de patru-cinci domni bine îmbrăcaţi şi a fugit spre ei.

— Trebuie să vorbesc cu stăpânul

hanului. Sau cu oricine mă poate ajuta să…

S-a întrerupt pentru că a auzit cum cineva îi striga numele. A privit peste umăr, temându-se că fusese descoperită de St. Vincent. S-a încordat, pregătită să riposteze.

Nici urmă de St.

Vincent. A auzit din nou vocea aceea, care i-a pătruns în suflet:

— Lillian.

Picioarele îi tremurau. Pe uşa din faţă intra un bărbat suplu, cu părul închis la culoare. *Nu se poate să fie el,* şi-a spus, clipind des. Probabil că ochii o

înşelau. S-a întors cu faţa spre el.

— Westcliff, a şoptit ea şi a făcut câţiva paşi nesiguri spre el.

Totul în jurul ei părea să fi dispărut. Palid, Marcus o privea intens, de parcă se temea ca ea să nu dispară. Şi-a grăbit

pasul iar când a ajuns lângă ea a strâns-o cu putere în braţe.

— Dumnezeule, a murmurat el şi şi-a îngropat faţa în părul ei.

— Ai venit! Lillian tremura toată. M-ai găsit! Mirosea a cal şi sudoare iar hainele îi erau umede din cauza

vremii. Marcus a simţit-o că tremura şi şi-a înfăşurat haina în jurul ei, şoptindu-i la ureche cuvinte de alinare.

— Marcus? Nu cumva am înnebunit? Te rog să fii real. Să nu pleci…

— Sunt aici. Şi nu mai plec nicăieri. În glas

i se citea emoţia. S-a dat un pas înapoi şi a cercetat-o din cap până în picioare. Iubita mea, eşti rănită? Coborând mâna pe braţul ei a dat de cătuşe, l-a ridicat mâna şi s-a uitat la ele cu ochi goi. A inspirat adânc iar trupul a început să-i tremure de

furie. Naiba să-l ia! Merită să ajungă în iad!

— Sunt bine, a spus grăbită Lillian. Nu sunt rănită.

Marcus i-a dus mâna la gură şi i-a sărutat-o, reţinându-i degetele pe obrazul lui.

— Lillian, St. Vincent a…

Lillian a înţeles întrebarea din privirea lui hăituită. Nu putea să rostească acele cuvinte.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Nu a avut timp.

— Îl omor! Văzând-i rochia desfăcută şi-a dat haina jos şi i-a aşezat-o lui Lillian pe umeri.

După care a rămas nemişcat. Mirosul acesta… Ce este?

Lillian şi-a dat seama că hainele şi pielea păstraseră mirosul otrăvitor şi a ezitat înainte de a răspunde.

— Eter, a spus în final, încercând să-i

zâmbească încurajator. N-a fost chiar atât de rău, să ştii. Am dormit mare parte din drum. Mă simt puţin ameţită, dar în rest…

El a gemut şi a lipit-o din nou de el.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Lillian, iubita mea… Eşti în

siguranţă acum. Voi avea grijă ca de-acum încolo să nu mai păţeşti nimic. Îţi jur pe viaţa mea. Eşti în siguranţă. I-a cuprins obrajii în palme şi a sărutat-o scurt dar atât de intens încât ea s-a clătinat, ameţită. A închis ochii şi s-a sprijinit de el, încă

temându-se că nimic nu era real, că avea să se trezească şi să-l vadă pe St. Vincent lângă ea. Marcus îi şoptea cuvinte liniştitoare, cu buzele lipite de gura şi obrajii ei, ţinând-o strâns în braţe. Când a ridicat ochii, Lillian l-a văzut pe Simon Hunt apropiindu-

se.

Hunt a privit-o cu îngrijorare.

— Eşti bine, domnişoară Bowman?

A trebuit să se răsucească puţin ca să evite buzele lui Marcus şi i-a răspuns:

— Oh, da. După cum vezi, nu am păţit

nimic.

— E o mare uşurare, i-a zâmbit Hunt. Familia şi prietenii tăi au fost foarte tulburaţi din cauza absenţei tale.

— Contesa… a început Lillian dar s-a oprit, întrebându-se cum putea să-i explice mai bine lui Marcus

trădarea mamei lui.

— Ştiu ce s-a întâmplat, a spus încet Marcus, netezindu-i câteva şuviţe rebele. Nu va mai trebui să dai ochii cu ea niciodată. Când ne vom întoarce la Stony Cross Park, ea va fi plecat de mult.

Chiar dacă

îngrijorarea şi tulburarea nu o părăsiseră, Lillian a simţit o imensă uşurare. Coşmarul se sfârşise. Iar contesa nu mai putea face nimic. A aşteptat, liniştită, sprijinindu-se de umărul lui Marcus, ca acesta să-şi termine discuţia:

— Trebuie să-l

găsesc pe St. Vincent.

— Nu, i-a răspuns hotărât Hunt. Îl caut eu. Tu ai grijă de Lillian.

— Avem nevoie de intimitate.

— Am văzut o cămăruţă aici, aproape. E mai mult un vestibul, de fapt.

Vocea lui Hunt s-a

estompat iar Lillian a simţit o nouă tensiune în trupul lui Marcus. S-a întors şi s-a uitat spre scară.

St. Vincent cobora treptele. Fusese deja în camera închiriată şi o găsise goală. S-a oprit la mijlocul scării şi a privit ia tabloul din faţa

lui: grupuri de privitori curioşi, stăpânul hanului, care arbora un aer ofensat… şi Westcliff, care-l ucidea din priviri.

Toată lumea a îngheţat, iar vocea lui Marcus a răsunat clar şi puternic în încăpere:

— Te omor!

Lillian i-a şoptit, ca prin vis:

— Marcus, te rog, aşteaptă…

S-a trezit aruncată în braţele, lui Simon Hunt care a prins-o din reflex. Marcus se năpustise spre scări. Nu a mai ocolit balustrada ci a sărit peste ea şi a

aterizat pe trepte, cu agilitatea unei feline. St. Vincent a încercat să se retragă dar Marcus s-a luat după el, l-a prins de picioare şi l-a tras în jos. Încleştaţi, au început să se lovească cu pumnii şi să înjure. La un moment dat St. Vincent a încercat să-l lovească în

cap cu gheata. Ca să pareze lovitura, Marcus a fost nevoit să-i dea drumul. St. Vincent a zbughit-o pe scări, cu Marcus pe urma lui. Curând au dispărut amândoi, fiind urmaţi de un grup de bărbaţi care priveau entuziasmaţi spectacolul, dându-le

sfaturi şi făcând pronosticuri.

Palidă, Lillian l-a privit pe Simon Hunt care zâmbea slab.

— Nu te duci să-l ajuţi?

— Oh, nu. Westcliff nu m-ar ierta niciodată dacă aş interveni. E prima lui bătaie într-o

tavernă. A condus-o spre un grup de scaune şi a ajutat-o să se aşeze. De sus se auzeau zgomote de mobilă ruptă şi geamuri spărgându-se.

— Dă-mi voie să mă uit la cătuşe, să încerc să ţi le scot.

— Nu poţi, i-a spus

Lillian, sigură. Cheia este în buzunarul lui St. Vincent iar eu am rămas fără ace de păr.

Hunt s-a aşezat lângă ea şi a privit atent cătuşele:

— Ce noroc. Sunt model Higby-Dumfries numărul treizeci.

Lillian i-a spus

ironic:

— Să înţeleg că eşti un pasionat al cătuşelor?

— Nu, dar am câţiva prieteni în poliţie. Acestea au fost în dotarea lor până când li s-a descoperit o hibă de fabricaţie. Acum se găsesc cu duiumul de

vânzare, la casele de amanet.

— Ce defect au?

Drept răspuns, Hunt a întors cătuşele cu balamaua şi închizătoarea în jos. A făcut o pauză, ascultând atent zgomotele de mobilă frântă care continuau să se audă de

la etaj şi a zâmbit văzând expresia îngrijorată a lui Lillian:

— Mă duc imediat, i-a spus cu blândeţe. Mai întâi, însă… A scos o batistă din buzunar şi a aşezat-o între cătuşă şi încheietura ei. Aşa. Batista va amortiza lovitura.

— Lovitura? Ce lovitură?

— Nu te mişca.

l-a ridicat mâna deasupra mesei şi a izbit cu putere balamaua. Cătuşa s-a deschis ca prin farmec. Uimită, Lillian l-a privit pe Hunt, în timp ce-şi freca încheietura:

— Îţi mulţumesc. Eu…

S-a auzit un nou zgomot care venea chiar de deasupra capetelor lor şi un cor de voci care-i încurajau. Pereţii se cutremurau iar proprietarul se văicărea că-i vor dărâma hanul.

— Te rog, încearcă

să-i vii în ajutor lui Westcliff.

Hunt a ridicat o sprinceană, ironic:

— Doar nu te temi că nu se descurcă?

— Nu se pune problema dacă am sau nu încredere în priceperea lui, i-a răspuns nerăbdătoare

Lillian. Am chiar prea multă încredere, de fapt. Tocmai de aceea n-aş vrea să ajungă să fie judecat pentru crimă.

— Ai dreptate. Hunt s-a ridicat, a pliat batista şi a pus-o în buzunarul hainei. S-a îndreptat spre scară, mormăind:

— Toată ziua de azi

n-am făcut altceva decât să-l împiedic să omoare pe câte cineva.

Lillian nu şi-a mai amintit cu exactitate ce s-a întâmplat după aceea. Era doar pe jumătate conştientă, iar Marcus o susţinea ferm.

Cu hainele în neorânduială şi câteva vânătăi, Marcus radia de energia bărbatului viguros care a ieşit învingător dintr-o încăierare. Stabilise să rămână peste noapte la han, urmând ca Hunt să plece în zori spre Stony Cross Park. Între timp,

Hunt îl urcase pe St. Vincent, mai bine zis ce rămăsese din el în trăsura sa şi-l trimisese acasă, la Londra. Marcus nu voia ca St. Vincent să fie acuzat pentru faptele lui pentru a evita un imens scandal.

După ce s-a ocupat

de toate, Marcus a dus-o în braţe pe Lillian în cea mai mare cameră din han. Imediat i-a fost pregătită baia şi li s-a adus ceva de mâncare. Camera nu avea prea multă mobilă dar era foarte curată, cu un pat mare, cearceafuri din bumbac şi pături groase

şi moi. Lângă şemineu era aşezată o cadă din cupru care a fost umplută cu apă fierbinte de două servitoare. În timp ce aştepta ca apa să se mai răcească Lillian a trebuit să mănânce un castron de supă, forţată de Marcus. Supa era acceptabilă

dar înăuntru erau ingrediente pe care nu le-a recunoscut:

— Ce sunt bucăţile acestea maronii?

— Nu contează. Înghite.

— E oaie? Vită? Iniţial a avut coarne sau copite? Pene? Solzi? Nu-mi place să nu ştiu

ce mănânc.

— Mai ia, i-a spus Marcus, îndesându-i lingura în gură..

— Eşti un tiran.

— Ştiu. Bea nişte apă.

Lillian a terminat de mâncat, resemnându-se în faţa atitudinii lui dominatoare – dar

numai în seara aceea. Mâncarea i-a dat noi puteri. Se simţea revigorată atunci când Marcus a aşezat-o în poala lui.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat, de la început, i-a spus, adăpostind-o la pieptul lui.

Lillian i-a descris întâlnirea cu contesa din Grădina fluturilor şi tot ce a urmat. Era surescitată iar Marcus a întrerupt-o de câteva ori, liniştind-o cu blândeţe, mângâindu-i părul, sărutând-o. Treptat, ea s-a relaxat.

— Cum de ai

convins-o atât de repede pe contesă să mărturisească? l-a întrebat Lillian. Eram sigură că n-o să se lase cu una, cu două, Că o să prefere să moară în loc să recunoască.

— Este exact alegerea pe care am obligat-o să o facă.

Ea a făcut ochii mari.

— Oh, a şoptit. Îmi pare rău, Marcus. E mama ta, la urma-urmei…

— Doar în sensul tehnic al cuvântului, a răspuns el sec. Nici până acum nu am simţit nimic pentru ea, dar chiar dacă aş fi simţit,

orice ataşament ar fi dispărut după ziua de azi. A făcut destul rău. Voi încerca să o ţin în Scoţia de-acum încolo sau undeva în străinătate.

— Contesa ţi-a povestit ce am discutat cu ea?

Marcus a clătinat din

cap, strângând din buze:

— Mi-a spus doar că te-ai hotărât să fugi cu St. Vincent.

— Să fug? a repetat Lillian, şocată. Ca şi cum aş fi vrut… ca şi cum l-aş fi ales pe el în locul… S-a oprit, imaginându-şi cum

trebuia să se fi simţit el. Nu putea suporta gândul că Marcus s-ar fi întrebat, chiar şi pentru o clipă, dacă nu cumva şi ea îl părăsise pentru St. Vincent, aşa cum făcuse şi cealaltă femeie, înaintea ei. A izbucnit în hohote de plâns, speriindu-l pe

Marcus, dar şi pe ea însăşi. Nu ai crezut-o, nu-i aşa? Dumnezeule, spune-mi că nu ai crezut-o!

— Bineînţeles că nu. O privea uimit. A întins mâna după un şervet şi i-a şters râul de lacrimi de pe obraji. Te rog, nu mai plânge…

— Te iubesc, Marcus. L-a luat şervetul din mână şi şi-a suflat zgomotos nasul, continuând să plângă în timp ce-i spunea: te iubesc. Nu-mi pasă că-ţi spun eu prima, nu-mi pasă nici dacă sunt singura care o va spune. Vreau doar să

ştii cât de mult…

— Şi eu te iubesc, i-a spus el. Te iubesc, Lillian… te rog, nu mai plânge. Mă omori cu zile.

Ea a dat din cap şi şi-a suflat din nou nasul. Ştia că arăta îngrozitor. Avea ochii roşii, obrajii i se pătaseră, nasul îi

curgea fără oprire. Cu siguranţă Marcus avea probleme cu vederea, pentru că i-a luat capul între mâini, a sărutat-o apăsat şi i-a spus:

— Eşti atât de frumoasă!

Cuvintele lui, neîndoielnic sincere, au făcut-o să chicotească

printre suspine. A cuprins-o în braţe, a strâns-o cu putere şi a întrebat-o:

— Iubita mea, nu ţi-a spus nimeni că nu se cade să râzi de un bărbat în clipa în care îţi face declaraţii de dragoste?

Ea şi-a suflat nasul

la fel de zgomotoşi

— Ce să fac? Sunt un caz fără speranţă. Mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da. Acum.

Afirmaţia lui a uimit-o:

— Poftim?

— Nu vreau să ne întoarcem în

Hampshire. Vreau să mergem la Gretna Green. La han se găsesc trăsuri de închiriat. Dacă plecăm dimineaţă ajungem în Scoţia poimâine.

— Dar… Toată lumea se aşteaptă la o nuntă respectabilă, la biserică…

— Nu mai pot să aştept. Şi nu dau doi bani pe aparenţele de respectabilitate.

Lillian a zâmbit larg gândindu-se câţi ar fi fost şocaţi să audă aceste cuvinte din gura lui.

— O să fie un adevărat scandal, ştii

prea bine. Lordul Westcliff fuge la Gretna Green să se căsătorească…

— Vom începe deci cu un scandal. A sărutat-o iar ea i-a răspuns cu un geamăt înfundat şi s-a arcuit spre el. Limba lui pătrundea tot mai

adânc, buzele lui le striveau pe ale ei. Respirând greu, Marcus s-a desprins din sărut:

— Hai, spune „da, Marcus”.

— Da, Marcus.

O privea cu ochi arzători iar Lillian a simţit că ar fi vrut să-i spună mult mai multe.

S-a mulţumit să zică:

— E timpul să faci baie.

S-ar fi descurcat şi singură dar Marcus a insistat să o dezbrace el şi să o îmbăieze de parcă ar fi fost un copil. Cu mişcări încete a săpunit-o şi i-a clătit trupul. A ajutat-o să se

ridice din cadă şi a şters-o cu un prosop mare.

— Ridică braţele, i-a şoptit.

S-a uitat întrebător la îmbrăcămintea uzată din mâna lui.

— Ce e asta?

— O cămaşă de noapte de-a soţiei

proprietarului, i-a răspuns el, trăgându-i-o pe cap. Avea o culoare nedefinită şi îi era mult prea mare dar mirosea a curat şi era moale şi comodă.

Lillian s-a cuibărit în pat şi l-a urmărit pe Marcus făcându-şi baie şi ştergându-se cu

prosopul. Muşchii spatelui i se încordau, trupul era suplu, al unui bărbat în formă. A zâmbit la gândul că bărbatul aceia era doar al ei. Marcus a stins lampa şi a venit în pat iar Lillian s-a cuibărit lângă el. Mirosea bine, a săpun, cu iz de soare şi

sare. Voia să se afunde în aroma aceea minunată, să-i sărute fiecare centimetru de piele, să-l atingă peste tot.

— Fă dragoste cu mine, Marcus.

S-a ridicat într-un cot şi a început să se joace cu părul ei.

— Iubita mea, de azi-dimineaţă şi până acum ai fost ameninţată, drogată, răpită, legată cu cătuşe şi ai traversat jumătate din ţară. Nu ţi-e de ajuns pentru o singură zi?

Ea a clătinat din cap.

— Eram obosită ceva mai devreme dar

acum mi-am revenit şi oricum n-aş putea să dorm.

El a izbucnit în râs.

Marcus s-a ridicat iar ea a crezut că voia să se tragă la marginea patului dar a simţit cămaşa de noapte ridicându-se. Aerul rece i-a înfiorat pielea iar

ritmul respiraţiei i s-a accelerat. Cămaşa groasă era ridicată tot mai sus, dezvelindu-i sânii. Gura lui fierbinte cobora pe trupul ei, descoperind locuri care îi provocau senzaţii neaşteptate. Când Lillian a încercat să-l mângâie el i-a dat

mâinile deoparte iar ea a înţeles că trebuie să rămână complet nemişcată.

Marcus a început să o sărute în locul secret dintre coapse. Atingerea lui a făcut-o să-şi desfacă picioarele. A scos un sunet înfundat atunci când el a început

să se joace cu limba în triunghiul întunecat, trimiţându-i valuri de plăcere prin tot corpul. Timp de câteva minute limba lui s-a jucat, a dansat, a aţâţat-o cu mişcări ritmice, dulci, până când Lillian a scos un ţipăt înfundat. Atunci şi-a strecurat degetele

adânc înăuntrul ei, tot mai adânc, în timp ce ea gemea, se zbătea, ajungea la orgasm şi se cutremura ca şi cum nu mai putea suporta atâta plăcere.

Încă ameţită a simţit cum el îi trăgea la loc cămaşa de noapte.

— E rândul tău

acum, a murmurat ea, odihnindu-şi capul pe umărul lui şi încercând să se adune. Tu nu ai…

— Dormi, i-a şoptit el. Rândul meu poate fi şi mâine.

— Dar nu sunt obosită, a insistat ea.

— Închide ochii, i-a spus Marcus,

mângâind-o. A sărutat-o pe frunte şi pe pleoape. Odihneşte-te. Trebuie să-ţi recapeţi puterile… pentru că nu te voi mai lăsa în pace, odată căsătoriţi. Vreau să te iubesc oră de oră, minut de minut. A lipit-o mai strâns de el. Pentru mine nu există nimic

mai frumos pe lume ca zâmbetul tău… niciun sunet nu-i mai frumos ca râsul tău… nu cunosc plăcere mai mare ca aceea de a te ţine în braţe. Azi am înţeles că n-aş putea trăi fără tine, încăpăţânată mică. Eşti singura mea speranţă de fericire în

această viaţă – şi în viaţa următoare. Spune-mi, Lillian, iubita mea… cum de mi-ai pătruns atât de adânc în suflet? A sărutat-o… şi a zâmbit, auzindu-i respiraţia regulată, semn că adormise.

EPILOG

Onorabilei contese de Westcliff, Marsden Terrace, Upper Brook Street nr. 2

Dragă lady Westcliff,

A fost o onoare şi o plăcere deopotrivă să primesc scrisoarea dumneavoastră. Daţi-mi voie să vă felicit pentru recenta căsătorie. Deşi afirmaţi cu

modestie că această căsătorie este doar în avantajul dumneavoastră, daţi-mi voie să nu fiu de acord. Am avut bucuria să vă cunosc şi pot spune că avantajele sunt de

partea lordului Westcliff care are o tânără soţie fermecătoare, desăvârşită.

— Fermecătoare? a întrerupt-o Daisy. Se vede că nu te cunoaşte prea bine.

— Şi desăvârşită, i-a

reamintit Lillian pe un ton superior, înainte de a se reîntoarce la scrisoarea domnului Nettle. Stai să auzi continuarea: *poate că dacă sora dumneavoastră mai mică v-ar semăna mai mult ar reuşi să-şi găsească şi ea un soţ.*

— Nu cred că a scris una ca asta! a exclamat Daisy sărind de pe scaun şi înşfăcând scrisoarea. Lillian s-a ferit, râzând. Annabelle, care stătea pe scaunul învecinat a zâmbit şi a sorbit din ceaşca cu ceai, sperând că îi va tăia greaţa. Le spusese

deja prietenelor ei că avea de-gând să-i dea vestea soţului ei chiar în seara aceea, pentru că îi era din ce în ce mai greu să-şi ascundă sarcina.

Cele trei stăteau în salonul din Marsden Terrace. Marcus şi Lillian se întorseseră în

Hampshire cu câteva zile în urmă, după ce se căsătoriseră la Gretna Green. Ea constatase mulţumită că tot ce-i putea aminti de prezenţa contesei fusese îndepărtat de la conac.

Fosta contesă, s-a corectat singură Lillian,

amintindu-şi că ea era acum contesa de Westcliff. Acum ea şi Marcus erau la Londra, unde el se ocupa de afaceri şi de fabrica de locomotive, împreună cu Hunt. Peste câteva zile urmau să plece în călătorie de nuntă în Italia… cât mai departe

de Mercedes Bowman care se plângea necontenit că îi fusese răpită posibilitatea de a organiza o nuntă fastuoasă, aşa cum îşi dorise pentru fiica ei.

— Gata, Daisy, dă-te de pe mine! a strigat Lillian. Recunosc, am inventat ultima parte.

Gata că o rupi! Unde rămăsesem? Lillian a ridicat scrisoarea şi a continuat: domnul Nettle mi-a mai făcut câteva complimente drăguţe şi mi-a urat numai bine alături de noua mea familie.

— I-ai spus şi că soacra ta a încercat să

scape de tine? a întrebat-o Daisy.

— Apoi, a continuat Lillian, ignorând-o, mi-a răspuns la întrebarea legată de parfum.

Cele două tinere au privit-o surprinse. Curioasă, Annabelle a făcut ochii mari.

— L-ai întrebat care

este ingredientul secret?

— Care este, pentru humele lui Dumnezeu? a întrebat Daisy. Spune-ne! Spune-ne!

— Veţi fi dezamăgite de răspuns. Domnul Nettle spune că ingredientul secret… nu există.

Daisy era scandalizată.

— Nu există niciun ingredient secret? Elixirul dragostei nu există? M-am parfumat atât în zadar?

— Să vă citesc explicaţia lui: *l-aţi vrăjit pe lordul Westcliff cu propria magie.*

Persoana dumneavoastră a fost de fapt adaosul esenţial la acel parfum. Lillian a lăsat scrisoarea în poată şi a zâmbit văzând cât de dezamăgită era sora ei. Biata Daisy! îmi pare rău că nu a fost vorba de magie.

— Drace! a mormăit

Daisy. Trebuia să-mi dau seama.

— Ciudat este, a continuat gânditoare Lillian, că Westcliff a ştiut. În seara în care i-am spus de parfum mi-a zis că ştia sigur care era ingredientul secret. Azi-dimineaţă, înainte să-i arăt scrisoarea, mi-a dat

răspunsul – şi a fost cel corect. Un zâmbet i-a luminat faţa. Cum le ştie el pe toate… a murmurat, drăgăstos.

— Să vezi când îi voi spune lui Evie! Va fi ia fel de dezamăgită ca şi mine.

— Ţi-a răspuns la scrisoare? a întrebat-o

Annabelle cu o cută de îngrijorare pe frunte.

— Nu. Familia ei o supraveghează din nou foarte strict. Mă îndoiesc că are voie să trimită sau să primească scrisori. Ceea ce mă îngrijorează şi mai tare este că pe când se aflau la Stony Cross Park

mătuşa Florence mi-a sugerat de câteva ori că totul era aranjat în privinţa căsătoriei ei cu vărul Eustace.

— Peste cadavrul meu, a spus Lillian.

— Îţi dai seama că va trebui să luăm rapid măsuri ca s-o smulgem din ghearele familiei şi

să-i găsim un soţ potrivit.

— Aşa vom face, a răspuns Daisy, sigură pe ea. Dacă am reuşit să-ţi găsim ţie un soţ înseamnă că orice e posibil, draga mea.

— Ei, asta-i prea de tot! a strigat Lillian şi a sărit de pe scaun,

ameninţând-o cu o pernă.

Chicotind, Daisy s-a ascuns după cea mai apropiată piesă de mobilier şi i-a strigat:

— Nu uita că eşti contesă acum! Unde ţi-e demnitatea?

— Am rătăcit-o pe undeva, i-a răspuns

Lillian şi a început să o urmărească prin cameră.

Între timp…

— Lord St. Vincent, aveţi un vizitator. I-am spus că nu sunteţi acasă, dar domnişoara insistă să o primiţi.

În bibliotecă era întuneric, cu excepţia luminii slabe care venea de la şemineu. Focul avea să se stingă curând… şi totuşi Sebastien nu părea deloc dispus să se ridice şi să mai pună un lemn, deşi acestea erau aşezate la îndemână.

Niciun foc mare cât casa nu ar fi fost suficient să-l încălzească. Era gol pe dinăuntru şi inert, un trup lipsit de suflet, şi se mândrea cu asta. Îi făcea plăcere să se afunde şi mai mult în decadenţă.

— La ora asta? a

murmurat Sebastien, fără interes, continuând să privească fix paharul cu coniac. Nu avea rost să se întrebe ce voia femeia. Deşi nu avea alte planuri pentru seara aceea, Sebastien şi dat seama că, pentru prima oară în viaţă, nu avea chef de o tăvăleală.

— Spune-i să plece, a spus cu răceală. Spune-i că patul meu e ocupat deja.

— Am înţeles, domnule. Servitorul a plecat iar Sebastien s-a aşezat şi măi confortabil în fotoliu, întinzând picioarele.

A terminat coniacul

dintr-o înghiţitură şi a început să se gândească la problema cea mai stringentă… banii, sau mai degrabă lipsa lor. Creditorii deveniseră tot mai agresivi iar datoriile lui imense nu mai puteau fi ignorate mult timp. Pentru că nu reuşise să

pună mâna pe averea lui Lillian Bowman trebuia acum să găsească pe altcineva cu bani. O altă femeie bogată care să fie dispusă să-i împrumute o sumă importantă în schimbul favorurilor personale la care se pricepea atât de bine. O

altă opţiune era…

— Domnule?

— Sebastien a ridicat privirea, iritat.

— Ce mai e, pentru numele lui Dumnezeu?

— Femeia nu vrea să plece. E hotărâtă să vă vadă.

A oftat exasperat.

— Trimite-o încoace,

dacă e atât de disperată. Trebuie însă să o previi că va avea parte doar de o partidă rapidă pentru că nu prea am chef în seara asta.

O voce timidă s-a auzit din spatele servitorului, semn că vizitatoarea insistentă îl

urmase:

— Nu mă gândisem chiar la asta. S-a strecurat pe lângă servitor şi a intrat. Era înfăşurată într-o pelerină lungă, cu glugă.

Servitorul s-a evaporat, lăsându-i singuri.

Sebastien şi-a

sprijinit capul de spătarul fotoliului şi a privit-o cu o expresie impasibilă, l-a trecut prin minte că ar fi putut ascunde un pistol sub pelerină. Poate că era una dintre multele femei care îl ameninţaseră cu moartea, în trecut… şi îşi adunase în sfârşit tot

curajul pentru a-şi duce promisiunea la îndeplinire. Nici măcar nu-i păsa. N-avea decât să-l împuşte. Avea binecuvântarea lui, atâta vreme cât nu-şi rata ţinta. A continuat să stea dezinvolt pe fotoliu şi i-a spus:

— Dă-ţi gluga jos.

A văzut o mână subţire ridicându-se şi gluga i-a alunecat de pe părul de un roşu intens.

Sebastien a clătinat din cap, uimit. O recunoscuse. Era fiinţa aceea ridicolă pe care o cunoscuse la Stony Cross Park. Slăbănoaga timidă, bâlbâită, cu

părul roşu, care era o companie acceptabilă doar atunci când tăcea. Domnişoara Evangeline Jenner, şi-a amintit el. Avea cei mai mari şi mai rotunzi ochi din câţi văzuse vreodată, asemenea ochilor unei păpuşi de ceară… sau ai unui copil. Ea l-a

privit cu blândeţe şi i-a observat vânătăile căpătate în bătaia cu Westcliff.

Sebastien se întreba dacă venise să-i ceară socoteală pentru că îi răpise prietena. Nu. Nici măcar ea nu putea fi atât de proastă, să-şi rişte virtutea sau chiar

viaţa venind neînsoţită în casa lui.

— Ai venit să vezi diavolul în bârlogul lui? a întrebat-o.

Ea s-a apropiat privindu-l fără urmă de teamă.

— Nu eşti un diavol. Eşti doar un bărbat. Unul cu m-multe

defecte.

Pentru prima oară după multe zile, Sebastien a zâmbit. Ochii i-au strălucit, cu interes.

— Nu. Trebuie să excluzi această posibilitate doar pentru că nu-mi sunt vizibile coada şi coarnele,

copilă. Diavolul poate apărea sub multe chipuri.

— Iar eu am venit aici să-ţi propun un târg faustian. Vorbea rar, cumpănindu-şi fiecare cuvânt. Am o propunere pentru tine, domnule.

Şi s-a apropiat de şemineu, ieşind din

întunericul care îi învăluise pe amândoi.

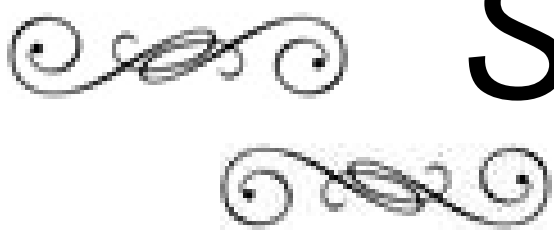

Sfârşit

---

[1] *Stereoscop* – didspozitiv optic care

serveşte la exminarea stereogramelor, facând ca imaginiler lor să apară în relief [din fr. stereoscope].

[2] *Hedonism* - Concepţie etică potrivit căreia scopul vieţii este plăcerea; cultul plăcerii. [din fr. hédonisme]